Despre simbolismul din Biblie

Emanuel Swedenborg (1688-1772)

Capitolul 1

Sfânta Scriptură, sau Cuvântul, este chiar Adevărul Divin

1. Toată lumea acceptă ideea că Scriptura (Cuvântul Divin) vine de la Dumnezeu, este de inspirație divină, fiind implicit sacră. Nimeni nu ştie însă în ce constă divinitatea sa, căci în litera sa, Cuvântul apare ca un text comun scris într-un limbaj ciudat, lipsit de frumusețea şi ingeniozitatea care caracterizează literatura lumească. Din acest motiv, oamenii care preferă să se închine mai degrabă naturii decât lui Dumnezeu, sau care o preferă pe aceasta divinității, gândind cu mintea lor, fără să se raporteze cu adevărat la Domnul, pot cădea uşor în greşeală, chiar dacă respectă Cuvântul, dar mai ales pot cădea în greşeala de a-l disprețui, întrebându-se: „Ce vrea să însemne acest lucru? Oare provine acest Cuvânt de la Dumnezeu? Se poate exprima Dumnezeu în această manieră ciudată, El, care este Înțelepciunea infinită? Provine oare acest text din sfințenia divină, sau din credulitatea religioasă a omului?"

2. Cine gândeşte în acest fel nu crede că cel care a rostit Cuvântul prin intermediul lui Moise şi al Profeților a fost Iehova Însuşi, Dumnezeul cerului şi al pământului, şi deci nu crede că textul sacru reprezintă însuşi Adevărul Divin. Căci tot ce spune Iehova nu poate fi altceva decât Adevărul Divin. Omul necredincios nu crede că cel care a rostit Cuvântul scris de evangheliști a fost Domnul Însuşi, care este una cu Iehova, fie că l-a rostit cu propria Sa gură, fie că l-a inspirat evangheliştilor prin Duhul Său Sfânt. De aceea, El Însuşi a declarat că Cuvintele Sale sunt vii, că El este lumina lumii şi adevărul acesteia.

Am demonstrat în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos,* paragrafele 52-53, că cel care a rostit Cuvântul prin intermediul Profeților a fost Iehova în persoană. Faptul că cel care a vorbit prin intermediul evangheliştilor a fost Domnul Însuşi şi că cuvintele Sale sunt vii este afirmat în Evanghelia după Ioan:

„Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi sunt viață." (Ioan 6:63)

Sau, în acelaşi text:

„Iisus i-a spus femeii de la fântâna lui Iacov: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care-ți zice: ‚Dă-mi să beau', tu ai fi cerut de la El şi El ți-ar fi dat apă vie. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâşnind în viață veşnică." (Ioan 4: 6, 10, 14)

Fântâna lui Iacov simbolizează chiar Cuvântul Divin. Acest lucru este demonstrat şi în Deuteronom, 33:28: „Izvorul lui Iacov este deoparte, într-o țară plină de grâu şi de must, şi cerul lui picură rouă".

Acesta este motivul pentru care Domnul s-a aşezat lângă această fântână şi i-a vorbit femeii. Apa fântânii simbolizează adevărul Cuvântului.

În aceeaşi Evanghelie după Ioan apare afirmația:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura." (Ioan 7:37, 38)

Sau:

„Doamne, i-a răspuns Simon Petru, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veşnice." (Ioan 6:68)

De aceea, Domnul afirmă în Evanghelia după Marcu:

„Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." (Marcu 13: 31)

Cuvintele Domnului sunt vii, căci El Însuşi este Adevărul şi Viața, aşa cum afirmă El în Evanghelia după Ioan:

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa.” (Ioan 14:6)

Sau:

„La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, în El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.” (Ioan 1:1, 4)

În cazul de faţă, Cuvântul îl desemnează chiar pe Domnul, care este Adevărul Divin, singurul în care există viaţa şi lumina. De aceea, Cuvântul care vine de la Domnul şi care este una cu Domnul este numit: „o fântână de apă vie” (Ieremia 2:13; 17:13; 21:9); „o fântână a mântuirii” (Isaia 12:3); „o fântână” (Zaharia 13:1) şi „un râu de apă vie” (Apocalipsa 22:1).

Scriptura afirmă de asemenea:

„Pentru că Mielul, care este în mijlocul scaunului de domnie, îi va păstori şi îi va duce la izvoarele apelor vieţii.” (Apocalipsa 7:17)

Mai sunt şi alte pasaje, în care Cuvântul este numit Sanctuarul şi Tabernacului în care Domnul sălăşluieşte împreună cu omul.

3. Ţinând cont doar de aceste considerente, omul natural nu poate fi convins că Adevărul Divin, în care se reflectă înţelepciunea Divină şi Viaţa Divină, este totuna cu Cuvântul scris. Căci omul obişnuit priveşte textul sacru din propria sa perspectivă şi nu percepe aceste calităţi divine. Şi totuşi, stilul în care este scris Cuvântul este chiar stilul divin, cu care nu poate fi comparat nici un alt stil, oricât de sublim şi de inspirat ar părea, căci orice alt stil poate fi comparat cu întunericul dens faţă de lumina stilului biblic. Textul sfânt este astfel scris încât fiecare frază şi fiecare cuvânt (uneori chiar şi fiecare literă) debordează de sfinţenie, în consecinţă, Cuvântul scris îl uneşte pe om cu Dumnezeu şi îi deschide accesul la ceruri.

Există două aspecte care se nasc direct din Domnul: Iubirea Divină şi Înţelepciunea Divină, sau (ceea ce înseamnă acelaşi lucru): Binele Divin şi Adevărul Divin, căci Binele Divin este totuna cu Iubirea Lui Divină, iar Adevărul Divin este totuna cu Înţelepciunea Lui Divină. În esenţa sa, Cuvântul este sinonim cu aceste două calităţi. Dat fiind că, aşa cum am afirmat mai sus, el îl uneşte pe om cu Domnul şi îi deschide cerurile, Cuvântul îl umple pe cel care îl citeşte cu Duhul Sfânt al Domnului, cu binele iubirii divine şi cu adevărul înţelepciunii divine, susţinându-i astfel voinţa (cu binele iubirii divine) şi amplificându-i înţelegerea (cu adevărul înţelepciunii divine), în acest fel, omul capătă viaţă prin intermediul Cuvântului.

4. Pentru ca oamenii să nu se mai îndoiască de faptul că Cuvântul Său este totuna cu propria Sa natură, Domnul mi-a revelat mie sensul interior al Cuvântului, în esenţa sa, acest sens este spiritual. Această esenţă spirituală rezidă însă în forma exterioară a Cuvântului, care este naturală, la fel cum sufletul rezidă în corp. Această semnificaţie interioară este chiar spiritul care dă viaţă Cuvântului scris. Ea este cea care depune mărturie pentru divinitatea şi sfinţenia Cuvântului, putând convinge chiar şi un om natural, dacă acesta este dispus să se lase convins.

Capitolul II

Cuvântul ascunde o semnificaţie spirituală, rămasă necunoscută omului

În această secţiune vom explica următoarele aspecte:

1) ce înseamnă semnificaţia spirituală;

2) faptul că această semnificaţie se ascunde în totalitatea Cuvântului scris (scripturii), dar şi în fiecare parte a sa;

3) din cauza acestei semnificaţii, Cuvântul trebuie considerat ca fiind de inspiraţie divină, şi deci sacru în fiecare frază a sa;

4) această semnificaţie a rămas necunoscută până astăzi;

5) ea nu poate deveni cunoscută decât celor care trăiesc cu sinceritate în adevărul divin al Domnului.

5. 1) *Ce înseamnă semnificația spirituală.* Semnificația spirituală nu are nimic de-a face cu cea pe care i-o atribuie oamenii şi care explică dogmele bisericii. Aceasta este doar semnificația literală a Cuvântului. Semnificația spirituală nu apare în litera textului, ci în interiorul lui, la fel cum sufletul nu poate fi găsit decât în interiorul trupului, sau cum gândul se reflectă în ochi, iar afecțiunea în trăsăturile feței. Raportul între cei doi poli este unul de cauză şi efect. Această semnificație este cea care dă spiritualitate Cuvântului, făcând din el o sursă de apă vie nu doar pentru oameni, ci şi pentru îngeri. Din acest punct de vedere, Cuvântul face într-adevăr legătura între om şi ceruri.

6. Din Domnul se nasc succesiv planul celest, cel spiritual şi cel natural. Planul celest se naşte din Iubirea Lui Divină, fiind totuna cu Binele Divin. Planul spiritual se naşte din Înțelepciunea Lui Divină, fiind totuna cu Adevărul Divin. Planul natural se naşte din ambele principii, pe care le reflectă pe nivelul cel mai de jos (inferior). Îngerii care locuiesc în planul celest al Domnului, respectiv în cel de-al treilea şi cel mai înalt cer al Lui, se nasc din Iubirea Divină şi împlinesc Binele Divin. Cei care locuiesc în planul spiritual al Domnului, respectiv în cerul mijlociu, se nasc din Înțelepciunea Divină şi împlinesc Adevărul Divin. Oamenii care alcătuiesc biserica Domnului pe acest pământ aparțin planului natural, care derivă de asemenea de la Domnul. Acestea sunt cele trei planuri care derivă din Domnul, în ordine descendentă: planul celest, cel spiritual şi cel natural. Tot ce este divin include aceste trei planuri, care asigură plenitudinea divinității. Aceasta este natura Cuvântului, în sensul său inferior, el este natural, în sensul său interior, este spiritual, iar în sensul său cel mai intim este celest. Divinitatea sa se reflectă însă în toate cele trei planuri (înțelesuri), înțeles în litera sa, textul sacru apare ca fiind natural. De aceea, natura sa divină nu se reflectă în el, căci omul care trăieşte în lume nu cunoaşte nimic despre celelalte ceruri, respectiv despre lumea spirituală şi despre cea celestă. Altfel spus, el nu deosebeşte aceste lumi de cea naturală în care trăieşte.

7. Diferența între cele trei lumi nu poate fi cunoscută decât prin **cunoaşterea ştiinței corespondențelor**, căci cele trei nivele sunt cât se poate de distincte unele de altele, la fel ca şi finalitatea, cauza şi efectul, sau ca şi ceea ce este anterior, ceea ce este posterior şi ceea ce este final. Şi totuşi, ele devin una prin intermediul corespondențelor care le unesc, căci planul natural corespunde celui spiritual, şi chiar celui celest. Am explicat ce înseamnă corespondențele în lucrarea *Cerul şi pământul,* în care am vorbit despre corespondențele dintre lucrurile celeste şi cele umane, paragrafele 87-102, dar şi despre corespondența între lucrurile celeste şi cele pământene, paragrafele 103-115. Vom cita şi în continuare câteva exemple de acest fel, preluate din Cuvântul Domnului.

8. Dat fiind că semnificația interioară a Cuvântului este spirituală şi celestă, putem trage concluzia că el a fost scris prin intermediul corespondențelor pure. Aşa se explică stilul în care este scris textul biblic (atât cel care aparține Profeților cât şi cel al evangheliştilor), care, deşi pare comun, este penetrat de întreaga Înțelepciune Divină şi de înțelepciunea angelică.

9. 2) *Faptul că această semnificație se ascunde în totalitatea Cuvântului scris (scripturii), dar şi în fiecare parte a sa.* Acest lucru nu poate fi înțeles decât cu ajutorul câtorva exemple, cum ar fi următoarele: de pildă, Ioan afirmă în Apocalipsa:

„Apoi am văzut cerul deschis şi iată un cal alb. Cel care stătea pe el se numeşte 'Cel Credincios' şi 'Cel Adevărat' şi El judecă şi se luptă cu dreptate.

Ochii Lui sunt ca para focului; pe capul Lui sunt multe diademe, având un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur.

Este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: **'Cuvântul lui Dumnezeu'.**

Ostile din cer îl urmau pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb şi curat.

Din gura Lui iese o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea; îi va păstori cu un toiag de fier; şi va călca în picioare teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu cel Atotputernic.

Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: Împăratul împăraților şi Domnul domnilor'.

Apoi am văzut un înger care stătea în soare. El a strigat cu glas tare şi a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: 'Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor şi a celor care stau pe ei, şi carnea a tot felul de oameni, liberi şi robi, mari şi mici'." (Apocalipsa 19:11-18)

Nimeni nu poate înțelege ce înseamnă aceste lucruri dacă nu le priveşte din perspectiva spirituală a Cuvântului; şi nimeni nu poate înțelege această semnificație spirituală dacă nu cunoaşte ştiința corespondențelor. Căci toate aceste cuvinte se referă la nişte corespondențe şi nici unul dintre ele nu este lipsit de semnificație. Ştiința corespondențelor explică semnificația calului alb, a celui care stă pe el, a ochilor săi care sunt ca para focului, a diademelor de pe capul lui, a hainei sale muiate în sânge, a hainelor albe din in pe care le purtau cei care alcătuiau armata lui celestă, a îngerului din soare, a ospățului cel mare la care au fost invitați cu toții, dar şi a cărnii împăraților, căpitanilor şi a celorlalți, care trebuia mâncată la ospăț.

Toate aceste semnificații au fost explicate în micuța lucrare intitulată *Calul alb.* De aceea, nu voi mai insista asupra lor în lucrarea de față. Am arătat acolo că Domnul este descris în acest text ca fiind una cu Cuvântul. Ochii Săi ca para focului, diademele de pe capul Său şi numele pe care nu îl cunoaşte nimeni decât numai El însuşi simbolizează semnificația spirituală a Cuvântului, pe care nimeni nu o cunoaşte decât numai Domnul şi cei cărora le-o revelează El. Haina Sa înmuiată în sânge se referă la semnificația naturală a Cuvântului, adică cea în litera textului, care a provocat atâta violență în lume.

Faptul că textul se referă la **Cuvânt** este cât se poate de evident, fiind afirmat deschis atunci când se spune că „Numele Lui era **'Cuvântul lui Dumnezeu'**„. La fel de evident este şi faptul că textul vorbeşte de Domnul Însuşi, căci spune: „Pe haină şi pe coapsă avea scris 'Împăratul împăraților şi Domnul domnilor'„. Faptul că semnificația spirituală a Cuvântului nu va fi revelată decât la sfârşitul bisericii este evident nu doar din cele spuse despre calul cel alb şi despre cel care stătea pe el, ci şi despre marele ospăț la care i-a invitat îngerul din soare pe toți cei de față, la care urmau să mănânce carnea împăraților, căpitanilor, a oamenilor puternici, a cailor şi a celor care stăteau pe ei, inclusiv a tuturor oamenilor, deopotrivă a celor liberi şi a robilor. Toate aceste expresii ar fi cuvinte goale şi lipsite de viață dacă nu ar ascunde un înțeles spiritual, aşa cum trupul ascunde în interiorul lui un suflet.

10. Iată cum este descris Ierusalimul sfânt în capitolul 21 din Apocalipsa:

„Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, cum este cristalul. Era înconjurată de un zid mare şi înalt. Avea douăsprezece porți şi la porți, doisprezece îngeri. Şi pe ele erau scrise nişte nume: ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Cetatea era în patru unghiuri şi lungimea ei era cât lățimea. A măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea, lățimea şi înălțimea erau egale. I-a măsurat şi zidul: o sută patruzeci şi patru de coti, după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului. Zidul era construit din jasp şi cetatea era din aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe; cea dintâi temelie era de jasp; a doua de safir; a treia de calcedonie; a patra de smarald; a cincea de sardonix, a şasea de sardiu; a şaptea de crisolit; a opta de berii; a noua de topaz; a zecea de crisopraz; a unsprezecea de hiacint; a douăsprezecea de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă; şi strada cetății era de aur curat, ca sticla străvezie." (Apocalipsa 21: 11, 12, 16-21)

Toate aceste imagini trebuie înțelese din punct de vedere spiritual. Prin Noul Ierusalim se înțelege Noua Biserică, care urmează să fie creată de Domnul, aşa cum se arată în lu-

crarea *Doctrina Domnului,* paragrafele 62-65. Faptul că prin Noul Ierusalim se înţelege Noua Biserică rezultă din întreaga descriere a cetăţii, a porţilor sale, a zidului, a fundaţiilor acestuia, precum şi din toate măsurile, care conţin un sens spiritual. Căci tot ceea ce este asociat cu biserica are o semnificaţie spirituală.

Măsurile sunt explicate în lucrarea *Noul Ierusalim,* publicată la Londra în anul 1758, Nr. 1. De aceea, nu voi mai insista aici asupra lor. Subliniez doar că fiecare cuvânt din acest text ascunde o semnificaţie spirituală interioară, la fel cum trupul ascunde în el sufletul. Fără cunoaşterea acestei semnificaţii, Noua Biserică nu poate fi înţeleasă din lectura acestui text: de ce este noul oraş din aur curat, de ce sunt porţile sale construite din perle, de ce sunt zidurile construite din jasp, de ce sunt fundaţiile încrustate cu pietre preţioase, la ce se referă măsura de o sută patruzeci şi patru de coţi, de ce este aceasta măsura oamenilor, respectiv a îngerilor, de ce sunt lungimea, lăţimea şi înălţimea oraşului egale, de ce măsoară cetatea douăsprezece mii de stadii, şi aşa mai departe. Orice om care deţine cunoaşterea ştiinţei spirituale poate înţelege cu uşurinţă aceste corespondenţe, de pildă faptul că zidul cetăţii şi fundaţia lui simbolizează doctrina în sensul literal al Cuvântului, în timp ce numerele doisprezece, o sută patruzeci şi patru şi douăsprezece mii se referă la suma totală a adevărurilor şi principiilor bune pe care le reuneşte biserica.

11. În capitolul 7 din Apocalipsa se spune:

„Şi am auzit numărul celor care fuseseră pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii, pecetluiţi din toate seminţiile fiilor lui Israel: din seminţia lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiţi; din seminţia lui Ruben, douăsprezece mii; din seminţia lui Gad, douăsprezece mii; din seminţia lui Aşer, douăsprezece mii; din seminţia lui Neftali, douăsprezece mii; din seminţia lui Mânase, douăsprezece mii; din seminţia lui Simeon, douăsprezece mii; din seminţia lui Levi, douăsprezece mii; din seminţia lui Isahar, douăsprezece mii; din seminţia lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminţia lui Iosif, douăsprezece mii; din seminţia lui Beniamin, douăsprezece mii au fost pecetluiţi.” (Apocalipsa 7:4-8)

Semnificaţia spirituală a acestor cuvinte este că toţi cei care alcătuiesc biserica Domnului vor fi mântuiţi. Din punct de vedere spiritual, pecetluirea sau marcarea pe frunte echivalează cu recunoaşterea de către Domnul şi mântuirea. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel simbolizează întreaga biserică, lucru ilustrat de cifrele: doisprezece, douăsprezece mii şi o sută patruzeci şi patru de mii. Prin Israel se înţelege biserica, iar fiecare trib se referă la un anumit atribut al bisericii. Cei care nu cunosc semnificaţia spirituală a acestor cuvinte pot trage concluzia greşită că numai un anumit număr de oameni vor fi mântuiţi, iar aceştia vor aparţine exclusiv naţiunii ebraice.

12. În capitolul 6 din Apocalipsa se spune: „Şi am văzut când Mielul a rupt una din cele şapte peceţi şi am auzit pe una din cele patru făpturi zicând cu un glas de tunet: 'Vino!’ M-am uitat şi iată un cal alb. Cel care stătea pe el avea un arc şi i s-a dat o cunună; şi a pornit biruitor şi ca să biruiască. Şi când a rupt a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: 'Vino!' Şi a ieşit un alt cal, un cal roşu. Cel care stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se înjunghie unii pe alţii; şi i s-a dat o sabie mare. Şi când a rupt pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: 'Vino!' M-am uitat şi iată un cal negru. Cel care stătea pe el avea în mână un cântar. Şi când a rupt pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: 'Vino!' M-am uitat şi iată un cal galben. Cel care stătea pe el se numea Moartea.” (Apocalipsa 6:1-5, 7, 8)

Semnificaţia acestor cuvinte nu poate fi înţeleasă decât cu ajutorul corespondenţelor spirituale ale imaginilor prezentate: deschiderea peceţilor, simbolul calului, etc.. Aceste patru peceţi simbolizează cele patru perioade succesive ale bisericii, de la începuturile şi până la sfârşitul ei, din perspectiva înţelegerii Cuvântului. Deschiderea peceţilor cărţii de către Miel simbolizează manifestarea acestor nivele ale bisericii de către Domnul. Calul se referă la înţelegerea Cuvântului. Calul alb descrie înţelegerea adevărului cuprins în Cuvânt în prima etapă

a evoluției bisericii. Arcul călărețului de pe calul alb simbolizează lupta doctrinei caritătii şi a credinței împotriva minciunii şi a neadevărului. Cununa care i s-a dat semnifică viața eternă - răsplata pe care o obține orice om care obține victoria în această luptă.

Calul roşu simbolizează înțelegerea Cuvântului a cărui semnificație spirituală s-a pierdut, în cea de-a două etapă a evoluției bisericii. Marea sabie semnifică lupta falsității şi minciunii împotriva adevărului. Calul negru simbolizează înțelegerea Cuvântului golit de adevăr, dar confundat cu adevărul, în cea de-a treia etapă a evoluției bisericii. Cântarul (balanța) descrie reducerea adevărului la o cantitate neglijabilă, care nu mai poate fi cântărită. Calul galben simbolizează înțelegerea Cuvântului redus la zero de către minciună şi neadevăr, în cea de-a patra şi ultima etapă a evoluției bisericii, în mod evident, moartea se referă la damnarea eternă.

Semnificația profundă a acestui text nu este revelată de semnificația sa literală sau naturală. Atât timp cât pecetea adevărului spiritual nu va fi ruptă, Cuvântul din acest pasaj (şi din întreaga Apocalipsa) nu va putea fi cunoscut şi nimeni nu va putea înțelege în ce constă divinitatea sa. La fel stau lucrurile şi cu semnificația celor patru cai şi a celor patru care de luptă care ies din cei doi munți de bronz de care se vorbeşte în Zaharia 6:1-8.

13. În capitolul 9 din Apocalipsa se spune:

„Şi îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Şi am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ şi i s-a dat cheia fântânii Adâncului. Şi a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Şi soarele şi văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Din fum au ieşit nişte lăcuste pe pământ. Şi li s-a dat o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului.

Lăcustele acelea semănau cu nişte cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi care păreau de aur. Fețele lor semănau cu nişte fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie şi dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau nişte platoşe ca nişte platoşe de fier. Şi vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai care se aruncă la luptă. Au nişte cozi ca de scorpii, cu ace. Şi în cozile lor stă puterea lor ca să vatăme pe oameni cinci luni. Peste ele au ca împărat pe îngerul Adâncului, al cărui nume în evreieşte este Abadon, iar în greceşte Apolion.” (Apocalipsa 9:1-3, 7-11)

Nimeni nu ar putea înțelege acest text dacă nu ar cunoaşte semnificația sa spirituală, căci nimic din ceea ce se spune aici nu este lipsit de sens. Dimpotrivă, fiecare cuvânt are o semnificație precisă. Subiectul despre care se vorbeşte în acest fragment este starea bisericii când întreaga cunoaştere a adevărului Cuvântului va dispărea şi când oamenii - căzuți în întregime pradă simțurilor lor - vor confunda minciuna cu adevărul.

Steaua căzută din cer simbolizează dispariția cunoaşterii adevărului, întunecarea văzduhului şi a soarelui se referă la dispariția luminii adevărului. Lăcustele care au ieşit din fumul fântânii semnifică falsitatea dusă *in extremis,* specifică oamenilor care au căzut în întregime pradă simțurilor lor şi care nu mai judecă lucrurile decât din perspectiva senzorială. Scorpionul simbolizează puterea lor de convingere asupra celorlalți oameni. Lăcustele care seamănă cu nişte cai pregătiți de luptă se referă la raționamentele acestor oameni, care nu au nici o legătură cu adevărul. Faptul că lăcustele au cununi de aur şi fețe de oameni arată că acești oameni se împăunează cu cunoaşterea lor, considerându-se nişte învingători şi nişte înțelepți. Părul ca de femeie al lăcustelor simbolizează faptul că acești oameni se consideră posesori ai adevărului. Dinții ca de lei ai lăcustelor se referă la lucrurile senzoriale, specifice lumii inferioare în care trăieşte omul natural, care îl fac pe acesta să creadă că deține putere asupra întregii creații.

Platoşele de fier ale lăcustelor simbolizează argumentele mincinoase pe care le invocă acești oameni, care le învinge pe cele adevărate. Asemănarea sunetului aripilor lăcustelor cu vuietul unor care trase de cai se referă la combaterea adevărului scripturii prin argumentele acestor oameni. Cozile ca de scorpioni ai lăcustelor simbolizează puterea de convingere. Ace-

le din vârful cozilor se referă la capacitatea de a-i amăgi pe alții prin puterea lor de convingere şi argumentele lor mincinoase. Puterea lor de a-i vătăma pe oameni timp de cinci luni descrie capacitatea acestor oameni de a-şi aduce semenii care încă mai înțeleg ce înseamnă adevărul şi care este puterea binelui într-o stare de confuzie, împăratul care conduce lăcustele, îngerul Adâncului numit Abadon sau Apolion arată că minciunile acestor oameni provin din iad, spațiul în care trăiesc toți oamenii care nu cred decât în simțurile şi în inteligența lor egotică.

Aceasta este semnificația spirituală a acestor cuvinte, care nu are nimic de-a face cu semnificația lor literală. La fel trebuie interpretată întreaga Apocalipsă. Trebuie să ştiți că din perspectiva spirituală toate cuvintele se unesc într-o singură frază coerentă, la perfecțiunea căreia contribuie fiecare cuvânt, inclusiv cu semnificația sa literală sau cu sensul său natural. Astfel, dacă ați lua chiar şi un singur cuvânt din această înşiruire, întreaga coerență a frazei ar dispărea şi semnificația ei s-ar pierde. Nu întâmplător, la sfârşitul Cărții Apocalipsei se spune:

„Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorociri, îi va scoate Domnul partea lui de la pomul vieții şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta." (Apocalipsă 22:19)

La fel stau lucrurile şi cu cărțile profeților din Vechiul Testament. Nici un cuvânt nu trebuie scos din acestea, căci are un rost precis asigurat de Providența Divină a Domnului în contextul de ansamblu, mergând până la ultima literă. Această integritate a textului a fost asigurată de către mazoreți[1].

14. Atunci când le vorbeşte discipolilor Săi despre sfârşitul timpului, respectiv despre ultima etapă prin care va trece biserica Sa, la sfârşitul predicțiilor referitoare la schimbările succesive prin care va trece aceasta, Domnul spune:

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, şi toate popoarele pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu un răsunet puternic de trâmbiță şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă." (Matei 24:29-31)

Semnificația spirituală a acestor cuvinte nu are nimic de-a face cu cea literală, ceea ce înseamnă că cerul nu se va întuneca cu adevărat, stelele nu vor cădea din cer, semnul Domnului nu va apărea pe cer, iar oamenii nu vor vedea îngeri cu trâmbițe în mână. Toate aceste imagini reprezintă metafore spirituale referitoare la biserică şi la starea acesteia la sfârşitul timpurilor (în etapa sa finală înainte de disoluție). Din punct de vedere spiritual, prin soarele care se întunecă se înțelege dispariția iubirii pentru Domnul. Luna care nu-şi va mai da lumina se referă la dispariția credinței în Domnul. Stelele care vor cădea din cer simbolizează dispariția discernământului care separă binele de rău şi adevărul de minciună. Apariția semnului Fiului Omului pe cer simbolizează apariția Adevărului Divin. Popoarele pământului care vor boci se referă la trezirea aspirației oamenilor către binele iubirii şi către adevărul credinței. Venirea Fiului Omului pe norii cerului, în slavă, face trimitere la prezența Domnului în Cuvântul Său şi la revelarea acestuia. Norii simbolizează înțelegerea Cuvântului în litera lui, în timp ce slava Fiului Omului se referă la înțelegerea Cuvântului în sensul său spiritual. Îngerii care sună din trâmbițe fac referire la cer, locul din care coboară Adevărul Divin. Adunarea aleşilor din cele patru colțuri ale lumii simbolizează adunarea noilor membri ai bisericii sub semnul credinței şi al iubirii.

Faptul că întunecarea soarelui şi a lunii şi căderea stelelor pe pământ nu au nimic de-a face cu semnificația lor literală rezultă inclusiv din cărțile profeților, unde se fac de asemenea

[1] Rabini evrei care aveau misiunea de a prezerva integritatea textelor din scripturile ebraice.

referiri la starea bisericii în momentul în care Domnul urma să păşească în lume, în termeni asemănători. De pildă, în Isaia se spune:

„Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de furie şi de mânie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu şi va nimici pe toţi păcătoşii din el. Căci stelele cerurilor şi constelaţiile nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui şi luna nu va mai lumina. Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei şi pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufaşi şi voi doborî îngâmfarea celor violenţi." (Isaia 13:9-11, 24:21, 23)

În Ioel se spune:

„Căci vine ziua Domnului, este aproape...

O zi de întuneric şi de negură mare, o zi de nori şi de întunecime... Soarele şi luna se vor întuneca, iar stelele îşi vor stinge strălucirea." (Ioel, 2:1, 2, 10; 3:15)

În Ezechiel se spune:

„Când te voi stinge, voi acoperi cerurile şi voi întuneca stelele; voi acoperi soarele cu un nor şi luna nu îşi va mai da lumina ei. Voi întuneca pe toţi luminătorii cerurilor deasupra ta şi voi răspândi întunericul peste ţara ta." (Ezechiel 32: 7, 8)

În cazul de faţă, prin ziua lui Iehova se înţelege venirea Domnului, care s-a produs atunci când pe pământ nu mai exista nici un strop de adevăr şi de bine în interiorul bisericii, nici vreo concepţie raţională despre Dumnezeu.

15. Pentru a dovedi în continuare că aspectele profetice ale Cuvântului din Vechiul Testament sunt complet neinteligibile fără ajutorul corespondenţelor spirituale, voi da câteva exemple. Spre exemplu, în Isaia se spune:

„Domnul oştirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Madian la stânca Oreb; şi îşi va mai ridica toiagul odată asupra mării, ca odinioară în Egipt.

În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău şi jugul lui de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime.

El vine asupra Aiatului, străbate Migronul, îşi lasă bagajele la Micmaş. Trece defileul, se culcă la Gheba; Rama tremură, Ghibea lui Saul o ia la fugă.

'Ridică-ţi glasul, fiica Galimului!' 'Ia seama, Lais!' 'Vai de mine, Ana tot!'

Madmena se împrăştie, locuitorii din Ghebim fug. Încă o zi de oprire la Nob, şi ameninţă cu mâna lui muntele fiicei Sionului, dealul Ierusalimului.

Iată, Stăpânul, Domnul oştirilor taie crăcile cu putere; cei mai mulţi sunt tăiaţi; cei mai înalţi sunt doborâţi.

Dă jos cu fierul crângul pădurii şi Libanul cade sub mâna unui puternic." (Isaia 10:26-34)

Acest pasaj este împănat cu nume proprii din care nimeni nu înţelege nimic, dacă nu dispune de cheia spirituală. De altfel, toate numele proprii din Cuvântul scris al lui Dumnezeu (Scriptura) simbolizează aspecte celeste şi legate de biserica Domnului. Fragmentul de mai sus se referă la faptul că întreaga biserică a fost devastată de cunoaşterea naturală (ştiinţifică), care a pervertit adevărul şi a confirmat minciuna.

În acelaşi Isaia se precizează în altă parte:

„Invidia lui Efraim va înceta şi cei care îl tulburau pe Iuda vor fi nimiciţi; Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, şi Iuda nu va mai tulbura pe Efraim, ci vor zbura pe umărul filistenilor spre apus şi vor jefui împreună pe fiii Răsăritului. Edom şi Moab vor fi prada mâinilor lor şi fiii lui Amon le vor fi supuşi.

Domnul va seca limba mării Egiptului, îşi va ridica mâna asupra fluviului cu vântul Său puternic, îl va împărţi în şapte pâraie, aşa că îl vor putea trece încălţaţi.

Şi va fi un drum pentru rămăşiţa poporului Său, care va mai fi rămas în Asiria, cum a fost pentru Israel, în ziua când a ieşit din ţara Egiptului." (Isaia 11:13-16)

Nici în acest caz nimeni nu poate înţelege nimic dacă nu cunoaşte ce anume se ascunde în spatele numelor menţionate. Subiectul tratat în acest fragment este de asemenea venirea

Domnului pe pământ şi ceea ce se va petrece atunci, aşa cum rezultă cu claritate din versetele 1-10 din acelaşi capitol. Cine ar putea înțelege fără ajutorul cheii spirituale că prin aceste nume, în ordinea în care sunt amintite ele, se înțelege că numai cei care trăiesc în minciună din simplă ignoranță şi care nu au căzut în rătăcire din cauza forțelor malefice se vor apropia de Domnul? Şi că biserica lor va ajunge să înțeleagă Cuvântul, iar minciunile nu îi vor mai putea rătăci de pe calea cea dreaptă?

La fel stau lucrurile şi cu alte pasaje, în care nu apar nume proprii, precum cele din Ezechiel:

„Fiu al Omului, aşa vorbeşte Stăpânul, Domnul: 'Spune păsărilor de orice fel şi tuturor fiarelor câmpului: Adunați-vă şi veniți! Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa Mea, pe care o înjunghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne şi beți sânge, mâncați carnea vitejilor şi beți sângele prinților pământului, al berbecilor, al mieilor, al țapilor, al taurilor, animale îngrăşate din Basan!

Mâncați grăsime până vă veți sătura şi beți sânge până vă veți îmbăta, din jertfele Mele, pe care le voi înjunghia pentru voi. Săturați-vă la masa Mea de carnea cailor şi a călăreților, de carnea vitejilor şi a tuturor oamenilor de război', zice Stăpânul Domnul.

'Şi îmi voi arăta slava între popoare, şi toate popoarele vor vedea judecățile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea',. (Ezechiel 32:17-21)

Cine nu cunoaşte semnificația spirituală a unor simboluri precum sacrificiul, carnea, sângele, calul, carul de luptă, vitejii şi oamenii de război, nu are cum să-şi dea seama că aceste lucruri nu trebuie mâncate sau băute la modul literal. Din punct de vedere spiritual, mâncatul cărnii şi băutul sângelui ofrandelor sacrificate de Domnul Iehova şi oferit de acesta munților Israelului semnifică însuşirea binelui şi adevărului divine prin intermediul Cuvântului. Subiectul tratat în acest fragment este apelul la adunare făcut celor din împărăția Domnului şi crearea bisericii Domnului între națiuni. Cine nu-şi dă seama că prin carne nu se înțelege carnea, iar prin sânge nu se înțelege sângele, de pildă, în fragmentul în care se spune că ei ar trebui să bea sânge până când se vor îmbăta şi să mănânce din carnea cailor, a vitejilor şi a oamenilor de război? La fel trebuie interpretate marea majoritate a textelor scrise de profeți.

16. Fără cunoaşterea cheii spirituale nimeni nu ar putea înțelege la ce s-a referit profetul în fragmentul următor:

„Aşa mi-a vorbit Domnul: 'Du-te şi cumpără-ți un brâu de in şi pune-l în jurul coapselor tale; dar să nu-l înmoi în apă... Ia brâul pe care l-ai cumpărat, care este pe coapsele tale, du-te la Eufrat şi ascunde-l acolo în crăpătura unei stânci'." (Ieremia 13:1, 7)

Sau la ce s-a referit profetul Isaia în fragmentul următor:

„În timpul acela Domnul a vorbit lui Isaia, fiul lui Amoț, zicând: 'Du-te, dezleagă-ți sacul de pe coapse şi scoate-ți încălțămintea din picioare!' El a făcut aşa şi a umblat gol şi desculț.

Şi Domnul a zis: 'După cum slujitorul Meu Isaia a umblat gol şi desculț trei ani../." (Isaia, 2, 3)

Sau la ce s-a referit profetul Ezechiel în fragmentul următor:

„Şi tu, fiu al omului, ia o sabie ascuțită, ia-o ca brici de ras şi trece-o peste cap şi barbă. Ia apoi o balanță de cântărit şi împarte părul. O treime din el arde-o în foc, în mijlocul cetății, când se vor împlini zilele asedierii; o treime ia-o şi taie-o cu sabia, de jur împrejurul cetății; iar o treime risipeşte-o în vânt, căci voi trage sabia după ei. Totuşi, ia vreo câțiva din ei şi strânge-i în poalele hainei tale. Din aceştia să mai iei iarăşi vreo câțiva, să-i arunci şi să-i arzi în foc. Din ei va ieşi un foc împotriva întregii case a lui Israel." (Ezechiel 5:1-4)

Sau la ce s-a referit profetul Osea când i s-a poruncit de două ori: „Să ia o prostituată de soție" (Osea 1:2-9; 3:2, 3), precum şi multe alte pasaje asemănătoare.

Fără cunoaşterea semnificațiilor spirituale, cine ar putea înțelege la ce se referă tabernacului, arca, scaunul milei, heruvimii, lumânarea, altarul pentru tămâie, pâinea de pe masă,

vălurile şi perdelele? Cine ar putea înţelege la ce se referă veşmântul sfânt al lui Aaron, vesta sa, roba sa, efodul, *urim-ul* şi *thummim-ul,* mitra şi celelalte lucruri asociate cu el? Cine ar putea înţelege la ce se referă poruncile referitoare la ofrandele arse, la sacrificii, ofrandele de carne şi cele de băut? Sau cele referitoare la sabaturi şi festinuri? Nici una din toate aceste porunci nu a avut vreo legătură cu semnificaţia literală a cuvintelor, ci numai cu activităţi spirituale, legate de Domnul, de biserică şi de cer. Din aceste câteva exemple vă puteţi da seama cu uşurinţă că tot ceea ce cuprinde Cuvântul (atât în general cât şi în particular) are o semnificaţie spirituală profundă.

17. La rândul Lui, când Domnul a păşit în această lume, El a vorbit în corespondenţe, făcând astfel legătura lumii naturale cu cea spirituală. Acest lucru este evident din parabolele Sale, în care nu există nici o expresie fără o semnificaţie spirituală profundă. Să luăm, de pildă, exemplul parabolei celor zece fecioare:

„Atunci împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care şi-au luat candelele şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înţelepte şi cinci nechibzuite. Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înţelepte, împreună cu candelele au luat cu ele şi untdelemn în vase. Fiindcă mirele întârzia, au aţipit toate şi au adormit. Dar la miezul nopţii, s-a auzit o strigare: 'Iată, mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!' Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele. Cele nechibzuite au zis celor înţelepte: 'Daţi-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele'. Dar cele înţelepte le-au răspuns: 'Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci mai bine duceţi-vă la cei care vând şi cumpăraţi-vă'. Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; cele care erau gata au intrat cu el la nuntă şi s-a închis uşa. Mai pe urmă, au venit şi celelalte fecioare şi au zis: 'Doamne, Doamne, deschide-ne!' Dar el, drept răspuns le-a zis: 'Adevărat vă spun că nu vă cunosc!'„ (Matei 25:1-12)

Cine nu deţine cheia spirituală nu-şi poate da seama de semnificaţia profundă a acestui pasaj, deci nici de sfinţenia divină a Cuvântului. Din punct de vedere spiritual, prin împărăţia-lui Dumnezeu se înţelege cerul şi biserica; prin mire se înţelege Domnul; prin nuntă se înţelege fuziunea Domnului cu cerul şi biserica Sa, prin intermediul iubirii şi al credinţei. Numărul zece se referă la toţi oamenii, iar numărul cinci doar la o parte din ei. Fecioarele îi simbolizează pe toţi cei care aparţin bisericii. Candelele sunt adevărurile credinţei, iar uleiul este binele rezultat din iubire. Adormirea şi trezirea simbolizează viaţa naturală a omului în această lume şi respectiv viaţa sa spirituală de după moarte. Cumpărarea se referă la procurarea celor necesare, iar plecarea la cei care vând se referă la procurarea după moarte a binelui rezultat din iubirea altora, întrucât acest bine nu mai poate fi procurat după moarte, deşi fecioarele au venit la poarta mirelui cu candelele lor şi cu uleiul cumpărat, mirele le-a răspuns: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” Semnificaţia acestui răspuns este următoarea: după moarte, omul rămâne exact aşa cum a fost în lume. Din toate aceste explicaţii rezultă cu claritate că Domnul a vorbit în corespondenţe, căci cel care vorbea era Divinul din El, care era una cu El. Există numeroase alte pasaje în Cuvântul scris (inclusiv în Vechiul Testament) în care regăsim aceste expresii, cu o semnificaţie similară, ceea ce arată că mirele îl simbolizează pe Domnul, că Împărăţia lui Dumnezeu simbolizează biserica şi cerul, că nunta simbolizează fuziunea Domnului cu biserica prin faptele de iubire şi de credinţă, că fecioarele îi simbolizează pe cei care aparţin bisericii, că numărul zece simbolizează pe toată lumea, iar numărul cinci numai o parte din ea, că somnul simbolizează starea naturală a omului, cumpărarea simbolizează procurarea celor necesare, poarta simbolizează intrarea în rai, iar lipsa recunoaşterii de către Domnul simbolizează faptul că omul nu se află în graţia Lui.

Aşa se explică referinţele frecvente la fecioare (adică la membrii bisericii) în Noul Testament, inclusiv la fiica Sionului, a Ierusalimului şi a Israelului. Semnificaţia spirituală a uleiului, care reprezintă un simbol al binelui şi al iubirii, explică de ce toate lucrurile sacre din biserica israelită erau unse pe timpuri cu ulei (mir). La fel stau lucrurile şi cu celelalte

parabole sau cuvinte rostite de Domnul şi înregistrate de evanghelişti. De aceea spune Domnul:

„Cuvintele Lui sunt spirit şi viaţă.” (Ioan 6:63) Aceeaşi explicaţie există şi în legătură cu miracolele Domnului. Aceste miracole sunt considerate divine deoarece simbolizează diferitele stări de conştiinţă ale celor din care urma să fie alcătuită biserica Domnului. De pildă, redarea luminii vederii orbilor semnifică primirea înţelegerii de către cei aflaţi în ignoranţă; redarea auzului surzilor semnifică ascultarea (în ambele sensuri) a Cuvântului Domnului de către cei care nu au auzit niciodată de Domnul sau de Cuvântul Său; învierea morţilor semnifică trezirea la viaţa spirituală a celor morţi din acest punct de vedere. Şi aşa mai departe. La acest lucru se referea răspunsul Domnului dat discipolilor trimişi de Ioan Botezătorul să verifice dacă El era cel care trebuia să vină:

„Şi Ioan, auzind din închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: Tu eşti acela care vine sau să aşteptăm pe altul?'

Iisus a răspuns şi le-a zis: 'Duceţi-vă şi spuneţi-i lui Ioan ce auziţi şi ce vedeţi: orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii sunt înviaţi şi săracilor li se predică Evanghelia!” (Matei 11:3-5)

Toate miracolele descrise în Cuvântul scris conţin astfel de corespondenţe asociate cu Domnul, cu cerul şi cu biserica. Din acest punct de vedere, miracolele Domnului trebuie considerate divine şi trebuie deosebite de cele nedivine. Aceste câteva exemple au fost menite să ilustreze ce înseamnă semnificaţia spirituală a Cuvântului şi să demonstreze că aceasta este prezentă în totalitatea scripturii, deopotrivă în general şi în particular.

18. 3) *Din cauza acestei semnificaţii, Cuvântul trebuie considerat ca fiind de inspiraţie divină, şi deci sacru în fiecare frază a sa.* Biserica susţine că Scriptura este de inspiraţie divină şi că prin ea a vorbit Domnul Dumnezeu Iehova. Dat fiind însă că divinitatea scripturii nu este evidentă dacă ţinem seama numai de semnificaţia literală a cuvintelor, cei care se îndoiesc din start de acest lucru îşi găsesc confirmate îndoielile prin lectura scripturii. Ei se gândesc: „Să fie acest lucru sacru? Poate fi acest lucru divin?” De aceea, pentru ca oamenii să înţeleagă şi să creadă în Cuvântul scris, Domnul a fost de acord să reveleze acum sensul spiritual al scripturii, pentru ca oamenii să-şi dea seama unde se ascunde divinitatea acesteia. Ca de obicei, vom recurge la câteva exemple:

Cuvântul vorbeşte uneori de Egipt, alteori de Asiria, de Edom, de Moab, de copiii lui Amon, Tyr şi Sidon, sau de Gog. Cine nu ştie că prin aceste nume proprii se fac în realitate referiri la aspecte spirituale, legate de cer şi de biserică, poate fi uşor condus în eroare, crezând că Scriptura vorbeşte de aceste naţiuni şi popoare, şi prea puţin despre cer şi despre biserică. Se vorbeşte atât de mult despre lucruri pământeşti şi atât de puţin despre cele celeste! Dacă află însă ce simbolizează aceste naţiuni şi popoare (sau numele lor), el îşi poate da seama care este adevărul. În mod similar, cine nu cunoaşte semnificaţiile spirituale ale Cuvântului nu poate înţelege de ce vorbeşte acesta atât de des despre grădini, tufişuri şi păduri, despre copaci, măslini, viţă de vie, cedri, plopi şi stejari, despre miei, oi, capre, viţei şi boi, despre munţi, dealuri, văi, fântâni, râuri şi ape, precum şi despre alte elemente ale naturii. El nu are cum să ştie că grădinile, tufişurile şi pădurile simbolizează înţelepciunea, inteligenţa şi cunoaşterea; că măslinul, viţa de vie, cedrul, plopul şi stejarul fac referire la faptele bune şi la adevărurile bisericii la nivel celest, spiritual, raţional, natural şi senzorial; că mielul, oaia, capra, viţelul şi boul simbolizează inocenţa, caritatea şi afecţiunea naturală; că munţii, dealurile şi văile fac referire la elementele superioare, cele inferioare şi cele elementare ale bisericii; că Egiptul simbolizează cunoaşterea, Asiria raţiunea, Edomul tot ceea ce este natural, Moabul violarea binelui, copiii lui Amon violarea adevărului, Tyrul şi Sidonul cunoaşterea adevărului şi a binelui, iar Gogul adorarea exterioară lipsită de o iubire interioară sinceră. Numai cei care cunosc aceste lucruri pot înţelege că Scriptura nu vorbeşte decât de lucruri

celeste, referirile pământene nefiind decât nişte metafore care ascund aceste corespondenţe divine.

„Pentru a înţelege mai bine, vă propun un exemplu din scriptură. Iată ce scrie în Psalmi:

„Glasul Domnului este peste ape: Dumnezeul slavei tună; Domnul este pe ape mari. Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este plin de măreţie. Glasul Domnului sfărâmă cedrii; Domnul sfărâmă cedrii Libanului şi-i face să sară ca un viţel; şi Libanul şi Sirionul sar ca un zimbru tânăr. Glasul Domnului varsă flăcări de foc. Glasul Domnului cutremură pustia; Domnul cutremură deşertul Cades. Glasul Domnului face pe căprioare să nască; El despoaie pădurile; în templul Său totul strigă: 'Slavă!',, (Psalmi 29:3-9)

Cine nu înţelege simbolurile din acest pasaj nu-şi poate da seama că toate cuvintele sale, până la ultimul dintre ele, sunt divine şi sacre. Dacă este un om simplu şi natural, el îşi va spune probabil în sinea sa: „Ce vrea să spună cu asta, că Iehova este pe ape, că glasul Său sfărâmă cedrii Libanului şi îi face să sară ca un viţel, că Libanul sare ca un zimbru tânăr, iar pustia se cutremură?” El nu îşi dă seama că prin aceste cuvinte (dacă se ţine seama de semnificaţia lor spirituală) este descrisă puterea Adevărului Divin sau a Cuvântului, în cazul de faţă, prin glasul de tunet al Domnului se înţelege Adevărul sau Cuvântul Divin şi puterea acestuia. Prin marile ape deasupra cărora stă Iehova se înţeleg adevărurile Cuvântului. Cedrii Libanului sfărâmaţi de Domnul simbolizează minciunile omului raţional. Viţelul şi zimbrul tânăr simbolizează falsitatea în care trăieşte omul natural şi senzorial. Flăcările focului simbolizează neadevărul. Deşertul Cades simbolizează biserica golită de adevăr şi de bine. Căprioarele care nasc la auzul glasului lui Iehova se referă la păgânii care trăiesc în inocenţă, deşi sunt ignoranţi, în sfârşit, pădurile pe care le despoaie Domnul simbolizează recunoaşterea adevărurilor naturale şi spirituale pe care le revelează Cuvântul. Pasajul se încheie cu afirmaţia că în templul Domnului totul strigă „Slavă!” Prin această afirmaţie se înţelege că toate cuvintele scripturii descriu adevăruri divine, căci templul îl simbolizează pe Domnul, şi implicit Cuvântul divin, cerul şi biserica, iar slava simbolizează Ade vărul Divin. Rezultă în mod explicit faptul că în acest pasaj nu există nici măcar un singur cuvânt care să nu descrie puterea divină a Cuvântului împotriva minciunilor de toate felurile pe care le rostesc oamenii naturali, inclusiv puterea divină a Cuvântului de a-i transforma pe păgâni.

19. Scriptura ascunde inclusiv o semnificaţie celestă, extrem de profundă, despre care am vorbit pe scurt în paragraful 6. Această semnificaţie nu poate fi explicată însă decât cu mare greutate, căci nu ţine atât de mult de gândire şi de intelect, cât de emoţii şi voinţă. Cuvântul ascunde o semnificaţie internă profundă numită celestă deoarece din Domnul se nasc Binele şi Adevărul Divin. Binele Divin se naşte din Iubirea Divină (Tatăl), iar Adevărul Divin din Înţelepciunea Divină (Fiul). Aceste atribute divine sunt cuprinse în Cuvânt, căci Cuvântul vine de la Dumnezeu. De aceea, Cuvântul este viu şi poate dărui viaţa celor care îl citesc cu veneraţie. Deocamdată atât despre acest subiect. Vom mai vorbi de el când vom arăta că în toate aspectele sale particulare, Scriptura prezintă fuziunea dintre Domnul şi biserica Sa, şi implicit dintre bine şi adevăr.

20. 4) *Această semnificaţie a rămas necunoscută până astăzi.* Am arătat în lucrarea *Raiul şi iadul*, paragrafele 87-105 că toate lucrurile din natură, atât la modul general cât şi la modul particular, au corespondenţe spirituale. Aceste corespondenţe nu mai sunt cunoscute astăzi, dar în timpurile din vechime erau cunoscute, căci acei oameni considerau ştiinţa corespondenţelor ştiinţa ştiinţelor. Ea era atât de universală încât toate tratatele şi cărţile erau scrise exclusiv în corespondenţe. De pildă, Cartea lui Iov, care este foarte veche, este plină de corespondenţe.

Hieroglifele egiptenilor şi miturile antichităţii au aceeaşi natură. Toate bisericile din antichitate cunoşteau principiile celeste. Ceremoniile şi fundamentele pe care îşi întemeiau adoraţia erau strict legate de corespondenţe. De pildă, din această categorie făcea parte biseri-

ca lui Iacov. Copiii lui Iacov ardeau ofrande şi făceau sacrificii în funcţie de ştiinţa corespondenţelor. La fel era construit tabernacului. Aceleaşi corespondenţe stăteau la baza ceremoniilor lor, cum ar fi sărbătoarea pâinii nedospite, sărbătoarea tabernaculelor şi sărbătoarea primelor fructe. Aşa se explică şi preoţia lui Aaron şi a leviţilor, inclusiv hainele sacre purtate de Aaron şi de fiii acestuia. Viaţa şi adoraţia din acele timpuri nu pot fi înţelese în afara ştiinţei corespondenţelor.

Dat fiind că aspectele divine se manifestă în această lume prin intermediul corespondenţelor, Cuvântul Însuşi a fost scris prin corespondenţe pure. La fel, cuvintele Domnului nu pot fi înţelese decât din perspectiva corespondenţelor, căci natura Lui a fost una divină. Tot ceea ce derivă din Domnul se manifestă în lumea naturii sub forma unor corespondenţe divine. Acestea sunt aspectele celeste şi spirituale, cunoscute de cei din vechime.

21. Am fost informat că oamenii din cea mai veche biserică de pe pământ, care au existat înaintea Potopului[2], erau fiinţe atât de celeste încât puteau discuta cu îngerii cerului. Evident, limbajul în care conversau cu aceştia era cel al corespondenţelor. În consecinţă, ştiinţa lor a devenit atât de mare încât ei nu priveau nimic din ceea ce exista pe pământ numai dintr-o perspectivă naturală, ci şi dintr-una spirituală, care le permitea să dialogheze cu îngerii. Am fost informat de asemenea că Enoh, despre care vorbeşte Geneza în versetele 21-24, a adunat aceste corespondenţe şi le-a transmis posterităţii printr-o carte. Aşa se face că această ştiinţă a corespondenţelor era nu doar cunoscută, ci şi cultivată în numeroase ţări din Asia, îndeosebi în Ţara Canaanului, în Egipt, Asiria, Caldeea, Siria, Arabia şi în Tyr, Sidon şi Ninive. Mai târziu, ea a ajuns inclusiv pe coasta Greciei, dar a fost transformată într-o legendă, aşa cum se poate vedea din literatura antică greacă.

22. Pe măsură ce a trecut timpul, cunoaşterea religioasă a corespondenţelor s-a transformat în idolatrie şi magie. De aceea, Providenţa Divină a avut grijă ca ea să cadă în uitare. Aşa se face că izraeliţii şi evreii au pierdut complet această cunoaştere. În sine, religia lor era alcătuită din cele mai pure corespondenţe, fiind extrem de reprezentativă din punct de vedere celest, dar oamenii nu mai înţelegeau aceste corespondenţe, căci în decursul istoriei s-au transformat în fiinţe pur naturale, care nu mai doreau (şi,oricum, nu mai puteau) să ştie ceva despre lucrurile spirituale, şi implicit despre corespondenţe.

23. Idolatria în acele timpuri străvechi s-a născut pornind de la ştiinţa corespondentelor, căci tot ce există pe pământ are o corespondenţă divină: de pildă, copacii, vitele şi păsările de toate felurile, peştii şi toate celelalte lucruri. Cei care cunoşteau în acele vremuri ştiinţa corespondenţelor şi-au creat imagini care corespundeau aspectelor celeste, găsindu-şi plăcerea în ele, întrucât semnificau lucruri divine, şi implicit religioase. Trebuie precizat însă că ei şi-au creat aceste imagini pe care le-au instalat în temple, dar şi în casele lor, nu pentru a se închina lor, ci pentru a-şi reaminti astfel de semnificaţia lor celestă. Astfel, în Egipt erau la mare modă efigiile cu viţei, boi, şerpi, copii, bătrâni şi fecioare. Viţeii şi boii simbolizau puterile omului natural; şerpii simbolizau prudenţa omului senzorial; copiii simbolizau inocenţa şi caritatea; bătrânii simbolizau înţelepciunea; iar fecioarele simbolizau adevărul; şi aşa mai departe. Când cunoaşterea corespondentelor s-a pierdut, urmaşii acestor oameni au început să se închine direct acestor imagini, considerându-le sacre, căci templele lor erau pline cu ele.

La fel s-au petrecut lucrurile şi cu celelalte popoare, de pildă cu filistinii din Aşdod, care îl adorau pe Dagon (vezi în acest sens l Samuel l - până la sfârşit). Această zeitate avea partea superioară a unui om şi partea inferioară a unui peşte. La origini, ea a fost concepută astfel deoarece omul semnifică inteligenţa, iar peştele - cunoaşterea; împreună, cele două aspecte alcătuiesc o singură unitate. Datorită aceleiaşi ştiinţe a corespondenţelor, anticii includeau în ceremoniile lor religioase grădinile şi pădurile, în funcţie de diferitele specii de arbori care creşteau în ele, precum şi dealurile şi munţii. Explicaţia este simplă: grădinile şi

[2] Vezi „Casa (Gospodăria) Domnului" de Jakob Lorber.

pădurile simbolizau înțelepciunea şi inteligența, iar copacii tot ce avea legătură cu aceste atribute. Astfel, măslinul semnifica binele rezultat din iubire, cedrul semnifica binele rațional şi adevărul; munții semnificau cerul suprem, iar dealurile cerul inferior, etc..

Cunoaşterea corespondențelor nu s-a pierdut de tot în țările din Orient. Acest lucru este dovedit de venirea celor trei magi (înțelepți) care au asistat la Naşterea Domnului.

„Ei s-au ghidat după o stea care i-a călăuzit, şi au adus cu ei daruri: aur, smirnă şi tămâie.” (Matei 2:1, 2, 9-11)

Steaua care i-a ghidat reprezintă un simbol al cunoaşterii celeste. Aurul simbolizează binele celest. Tămâia simbolizează binele spiritual, iar smirna simbolizează binele natural. Din aceste trei atribute se naşte orice formă de adorație reală. În schimb, izraeliții şi evreii nu mai cunoşteau deloc ştiința corespondențelor, deşi întreaga lor religie, poruncile şi ceremoniile instituite de Moise şi de Cuvântul divin erau alcătuite din corespondențe pure. Motivul pierderii acestei cunoaşteri este legat de natura acestei națiuni, care este pur idolatră, nefiind deloc interesată să cunoască semnificația aspectelor celeste şi spirituale a ceremoniilor lor. Evreii şi-ar fi dorit ca lucrurile în fața cărora se închinau ei să fie sacre în sine, nu prin corespondență. De aceea, dacă le-ar fi fost revelate aspectele celeste şi spirituale ale acestora, ei nu numai că le-ar fi respins, dar le-ar fi şi profanat. Din acest motiv, cerul era atât de închis pentru ei, încât această națiune aproape că nu-şi putea imagina o viață divină şi eternă. Acest lucru este cât se poate de evident, dat fiind că nu L-au recunoscut pe Domnul, deşi întreaga scriptură nu vorbeşte decât de sosirea Lui pe pământ. Unicul motiv pentru care L-au respins pe Domnul este că El le-a vorbit de o împărăție a lui Dumnezeu, şi nu de una terestră. Ei îşi doreau un Mesia care să-i ridice deasupra celorlalte națiuni ale pământului, şi nu unul care să le aducă mântuirea-celestă. Evreii ştiu că Scriptura conține mai multe arcane sau nivele mistice (după cum le numesc ei), dar nu îşi propun nici o clipă să afle ce legătură au acestea cu Domnul, în schimb, sunt cât se poate de interesați să afle în ce măsură îi pot ajuta acestea să se îmbogățească pe pământ.

24. Ştiința corespondențelor, care permite cunoaşterea semnificației spirituale a Cuvântului, nu a fost dezvăluită în acele timpuri, căci primii creştini ai bisericii primitive erau nişte oameni extrem de simpli şi nu ar fi putut înțelege niciodată aceste lucruri. Chiar dacă le-ar fi fost revelate, ele nu le-ar fi folosit la nimic, pentru simplul motiv că ei nu le-ar fi înțeles. A urmat o eră întunecată pentru întreaga lume creştină, datorită dominației papale. Toți cei care se supun Papalității, acceptând minciunile acesteia, nu sunt capabili (şi oricum nu doresc) să cultive valorile spirituale, deci nici să învețe care este corespondența dintre aspectele naturale şi cele spirituale ale Cuvântului. Acest lucru ar însemna să accepte că prin Petru nu se face nici o referire la Simon Petru, ci la Domnul Însuşi, privit ca o stâncă pe care este construită biserica Sa. Ei ar trebui de asemenea să accepte că prin comparație cu Cuvântul divin, decretele papale nu au nici cea mai mică importanță. După reformarea bisericii, adevărurile divine au fost ascunse de oameni, întrucât aceştia au început să separe credința de caritate şi să se închine unei aşa-zise Sfinte Treimi, adică la trei Dumnezei, care, nu se ştie cum, ar fi trebuit să fie una. Dacă aceste adevăruri le-ar fi fost revelate, oamenii le-ar fi falsificat şi le-ar fi aplicat exclusiv la nivel ceremonial, fără caritate şi fără iubire, în acest fel, cerurile s-ar fi închis definitiv şi pentru ei, aşa cum s-au închis în vechime pentru evrei.

25. Semnificația spirituală a Cuvântului a fost ascunsă până în prezent de către Domnul, dar astăzi ea poate fi revelată prin doctrina adevărului autentic. Aceasta este singura doctrină care corespunde semnificației spirituale a Cuvântului. La acest lucru se referă apariția Domnului pe nori, în toată slava (Matei 24: 30, 31). Capitolul de față vorbeşte despre sfârşitul timpului, care se referă de fapt la ultima etapă de evoluție a bisericii Domnului. Dezvăluirea semnificației spirituale a Cuvântului a fost promisă de asemenea în Apocalipsa, unde este simbolizată de calul alb şi de marele festin la care sunt invitați cu toții (19:11-18). Aceeaşi Apocalipsa afirmă însă că această semnificație spirituală a Cuvântului nu va putea fi recunos-

cută multă vreme din cauza minciunilor care continuă să învăluie doctrina Domnului şi datorită celor care refuză să recunoască adevărul, ilustrați în textul sfânt de bestie şi de împărații pământului care au pornit la război împotriva celui care stătea pe calul cel alb. Bestia nu este alta decât biserica romano-catolică (17:3), iar împărații pământului sunt reformatorii bisericii, a căror doctrină este de asemenea falsă.

26. 5) *Ea nu poate deveni cunoscută decât celor care trăiesc cu sinceritate în adevărul divin al Domnului.* Acest lucru se datorează faptului că nimeni nu poate pătrunde plenar semnificația spirituală a Cuvântului decât numai Domnul şi cei care dețin adevărul spiritual direct de la El. Căci semnificația spirituală vorbeşte direct despre Domnul şi despre Împărăția Lui, şi numai îngerii cerului pot pricepe această semnificație, căci ea reprezintă Adevărul Divin în cerul lor. Omul care ar cunoaşte câteva corespondențe şi ar încerca să descopere semnificația spirituală a Cuvântului numai pornind de la inteligenta lui limitată ar viola Adevărul Divin, denaturând sensul spiritual al doctrinei şi afirmând lucruri false. Acest lucru echivalează cu violarea Adevărului Divin şi cu o ofensă la adresa cerului. De aceea, dacă cineva încearcă să descopere această semnificație spirituală folosindu-se de propria lui inteligență, şi nu de revelația directă a Domnului, nu face decât să îşi închidă singur accesul la ceruri. Când cerurile se închid, omul fie nu vede adevărul, fie devine nebun din punct de vedere spiritual.

Acest lucru se datorează faptului că Domnul îi învață pe oameni prin intermediul Cuvântului, dar şi pornind de la acele adevăruri pe care omul le posedă deja. El nu revelează direct noi adevăruri. De aceea, dacă omul nu este bine ancorat în adevărurile divine sau dacă le amestecă cu minciunile, el le poate perverti înțelesul. Aşa procedează ereticii, care nu înțeleg decât sensul literal al Cuvântului, aşa cum bine se ştie. Pentru ca nimeni să nu poată pătrunde semnificația spirituală a Cuvântului, pervertind-o prin înțelegerea sa parțială şi falsă, Domnul a ascuns această semnificație, păzind-o cu ajutorul heruvimilor de care vorbeşte Scriptura.

Iată cum mi-a fost prezentată personal imaginea acestor păzitori ai semnificației spirituale a Cuvântului:

„Mi s-a dat să văd nişte saci mari cu bani, plini cu monede de argint. În timp ce aceştia erau deschişi, se părea că oricine poate lua din ei - sau chiar fura - argintul depozitat acolo. Deasupra sacilor stăteau însă doi îngeri care îi păzeau.

Locul în care erau plasați sacii semăna cu un staul. Într-o cameră alăturată am văzut două fete modeste în compania unei femei măritate şi caste. Lângă ele stăteau doi copii, cu care - din câte mi s-a spus - nu trebuia să te joci ca şi cu doi copii, ci trebuiau tratați ca nişte persoane înțelepte. A apărut apoi o prostituată şi un cal care zăcea mort. Am fost informat că aceste imagini simbolizau semnificația literală a Cuvântului, în interiorul căreia se ascunde cea spirituală. Sacii mari cu bani de argint semnificau cunoaşterea adevărului şi abundența pe care o aduce ea. Faptul că aceştia erau deschişi, dar păziți de îngeri, arăta că oricine poate lua cunoaştere din ei, dar că trebuie să fie atent să nu violeze sensul spiritual al acestei cunoaşteri, care ascunde adevărurile cele mai pure. Staulul în care se aflau sacii simboliza instruirea spirituală fără de care nu se poate ajunge la înțelegere. Aceasta este semnificația oricărui staul, căci caii care mănâncă în el simbolizează întotdeauna înțelegerea. Fetele modeste din camera alăturată semnificau iubirea de adevăr. Femeia măritată şi castă simboliza fuziunea binelui cu adevărul, iar copiii reprezentau inocența înțelepciunii lăuntrice. Ei erau îngeri din cel de-al treilea cer, care apar simbolic sub forma copiilor mici. Prostituata şi calul ei mort simbolizau falsificarea Cuvântului, specifică epocii în care trăim, care împiedică orice înțelegere a adevărului. O prostituată reprezintă întotdeauna un simbol al falsificării, iar un cal mort reprezintă o înțelegere greşită, care nu are nimic de-a face cu adevărul”.

Capitolul III

Sensul literal al Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul semnificației spirituale şi a celei celeste

27. Orice lucrare divină are un început, o parte de mijloc şi un sfârşit. Începutul trece prin zona de mijloc şi se îndreaptă către sfârşit, în consecință, sfârşitul reprezintă baza lucrării, începutul se regăseşte în partea de mijloc, iar apoi în cea finală. De aceea, sfârşitul este întotdeauna cel care conține totul. Fiind deopotrivă o bază şi un conținut, sfârşitul reprezintă inclusiv un suport.

28. Orice om învățat va înțelege că aceste trei principii pot fi numite pe bună dreptate finalitate, cauză şi efect, sau ființă, devenire şi existentă. Finalitatea este ființa, cauza este devenirea, iar efectul este existența, în consecință, orice lucrare completă conține o trinitate, numită: început, parte de mijloc şi sfârşit, sau finalitate, cauză şi efect, şi în sfârşit: ființă (*esse*), devenire *(fieri)* şi existență *(existere).* Cine înțelege acest aspect îşi dă seama că orice operă divină devine completă şi perfectă numai prin finalitatea ei (adică la sfârşit). Această finalitate conține simultan şi primele două principii.

29. Din acest motiv, ori de câte ori apare în Cuvântul spiritual (în Scriptură), cifra trei trebuie înțeleasă ca ceva complet şi perfect, deci care include totul în sine. Aceasta este semnificația spirituală a cifrei trei, ori de câte ori apare în Scriptură. Să luăm câteva exemple:

Isaia a mers gol şi cu picioarele goale timp de trei ani (Isaia 20:3).

Iehova l-a chemat pe Samuel de trei ori, iar Samuel a alergat de trei ori la Eli, care l-a recunoscut a treia oară (l Samuel 3: 1-8).

Ionatan i-a spus lui David să se ascundă în câmp timp de trei zile. Ionatan a tras trei săgeți țintind o stâncă, iar în final David s-a închinat de trei ori în fața lui Ionatan (l Samuel 20:5, 12-41).

Ilie s-a întins de trei ori peste fiul văduvei (l Regi 17:21).

Ilie le-a poruncit să toarne apă peste ofranda aprinsă de trei ori (l Regi 18:34).

Iisus a spus: „Împărăția lui Dumnezeu este precum un aluat pe care o femeie îl ia şi o ascunde în trei măsuri de făină, până când aceasta se dospeşte" (Matei 13:33).

Iisus i-a spus lui Petru că se va lepăda de El de trei ori (Matei 26:34).

Iisus l-a întrebat de trei ori pe Petru: „Mă iubeşti?" (Ioan 21:15-17).

Iona s-a aflat în pântecul balenei timp de trei zile şi trei nopți (Iona 1:17).

Iisus le-a spus că pot distruge templul, iar El îl va construi la loc în trei zile (Matei 26:61).

Iisus s-a rugat de trei ori în Grădina Ghetsimani (Matei 26:39-44).

Iisus s-a ridicat din morți a treia zi (Matei 28:1).

Există numeroase alte pasaje în care este menționată cifra trei. Ea este folosită de fiecare dată atunci când este vorba despre o operă încheiată şi perfectă, căci aceasta este semnificația spirituală a acestei cifre.

30. Am dat aceste exemple pentru a înțelege mai bine ceea ce urmează, din punct de vedere intelectual, dar şi pentru a înțelege că semnificația naturală (sau literală) a Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul semnificației sale spirituale şi celeste.

31. Am afirmat mai sus, în paragrafele 6 şi 19, că există trei înțelesuri ale Cuvântului: unul celest, care este semnificația primordială, unul spiritual, care este semnificația mijlocie, şi unul natural, care este semnificația cea mai inferioară a Cuvântului. Pornind de la această afirmație, omul rațional poate trage concluzia că semnificația primordială sau celestă a Cuvântului trece prin cea de mijloc sau spirituală şi ajunge în sfârşit la cea inferioară sau naturală, care reprezintă implicit baza sa. În mod evident, semnificația primordială sau celestă se regăseşte în cea de mijloc sau spirituală, iar apoi în cea finală sau naturală. Rezultă astfel că

semnificația finală sau naturală (respectiv cea literală) a Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul celorlalte două.

32. În ce constau însă aceste semnificații nu poate fi explicat în numai câteva cuvinte. Această cunoaştere reprezintă o taină a îngerilor din ceruri şi va fi explicată pe cât posibil în tratatele menționate în prefața la lucrarea *Doctrina Domnului.* Ea va fi explicată din perspectiva înțelepciunii angelice şi se referă la Providența Divină, la Omnipotență, Omniprezență, Omnisciență, Iubirea Divină şi Înțelepciunea Divină, dar şi la Viață. Deocamdată ne vom limita să tragem concluzia că Scriptura (Cuvântul), care este în esență o Lucrare Divină menită să aducă mântuirea rasei umane, reprezintă în semnificația sa naturală sau inferioară baza, conținutul şi suportul celorlalte două semnificații interioare.

33. Rezultă că fără semnificația sa literală, Cuvântul ar fi ca un palat fără un fundament, construit în aer, nu pe pământ, o simplă umbră care ar dispărea rapid. El ar putea fi comparat de asemenea cu un templu care conține multe obiecte sacre, dar al cărui altar central nu ar fi protejat de un acoperiş şi de un zid despărțitor, care reprezintă elementele sale constitutive. Dacă aceste două elemente lipsesc, obiectele de valoare din interiorul altarului ar fi furate de hoți şi pângărite de animalele pământului şi de păsările cerului, fiind astfel distruse. Cuvântul ar putea fi comparat şi cu Tabernaculul (în interiorul căruia se afla Chivotul Conventului, în centrul căruia se afla cupa de aur din altarul de aur, umplută cu tămâie, precum şi masa pe care se afla prescura - toate acestea fiind obiectele sale sfinte) lipsit de elementele sale exterioare, respectiv țesăturile şi perdelele, în mod similar, Cuvântul lipsit de semnificația sa literală ar fi la fel ca şi corpul uman lipsit de piele, care reprezintă învelişul său exterior, sau fără suportul oaselor sale. Fără aceste elemente, toate organele din interior ar cădea şi corpul s-ar dezmembra. Cuvântul ar mai putea fi comparat cu inima şi cu plămânii din interiorul toracelui lipsite de învelişul lor exterior, numit pleură, şi de suportul coastelor; sau cu creierul lipsit de învelişul său cerebral, numit *dura mater,* şi fără craniul care îl adăposteşte în interiorul lui. La fel ar sta lucrurile şi cu Cuvântul divin dacă acesta ar fi lipsit de semnificația sa literală. Nu întâmplător, în Isaia se spune:

„Iehova va crea deasupra tuturor un înveliş de slavă." (Isaia 4:5)

34. Situația ar fi absolut similară şi în ceea ce priveşte cerul îngerilor, dacă universul ar fi lipsit de lumea oamenilor. Rasa umană reprezintă baza, conținutul şi suportul cerurilor, iar Cuvântul se află la oameni şi în interiorul lor. Cerurile se împart în linii mari în două împărății: cea spirituală şi cea celestă, dar ambele au la bază împărăția naturală a oamenilor. La fel stau lucrurile şi cu Cuvântul, care se află la oameni şi în interiorul lor. Am vorbit pe larg despre împărțirea cerurilor în cele două împărății, cea spirituală şi cea celestă, în lucrarea mea anterioară, *Raiul şi iadul*, paragrafele 20-28.

35. Am arătat în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos,* paragraful 28, că profeții din Vechiul Testament au fost reprezentanți ai Cuvântului Domnului. De aceea, ei au revelat doctrina bisericii din perspectiva Cuvântului, motiv pentru care au fost numiți Fii ai Omului. Mergând mai departe pe firul logicii, rezultă că suferințele şi încercările pe care le-au avut de îndurat au reprezentat violența prin care au reacționat evreii în fața semnificației literale a Cuvântului. De aceea i s-a poruncit profetului Isaia să îşi scoată pânza din jurul şoldurilor şi sandalele din picioare şi să meargă gol şi cu picioarele goale timp de trei ani (Isaia 20:2, 3).

În mod similar, profetului Ezechiel i s-a poruncit să ia o sabie ascuțită, să o folosească precum un brici de ras şi să îşi radă capul şi barba. Să ia apoi o balanță de cântărit şi să împartă părul. O treime din el să o ardă în foc, în mijlocul cetății, când se vor împlini zilele asedierii; o treime să o ia şi să o taie cu sabia, de jur împrejurul cetății; iar o treime să o risipească în vânt. Să ia totuşi vreo câțiva din ei şi să îi strângă în poalele hainei. Din aceştia să mai ia iarăşi vreo câțiva, să-i arunce şi să-i ardă în foc (Ezechiel 5:1-4).

Dat fiind faptul că profeții reprezentau Cuvântul, şi implicit doctrina bisericii născută din acest Cuvânt, aşa cum am arătat mai sus, şi ținând cont de faptul că prin cap se înțelege

înțelepciunea născută din Cuvânt, rezultă că prin firele de păr ale capului şi bărbii nu se poate înțelege altceva decât supremația adevărului. Aşa se explică de ce raderea părului de pe cap şi de pe față era considerată în acele timpuri o mare ruşine şi un motiv de doliu. Acesta este motivul pentru care profetului i s-a poruncit să îşi radă capul şi barba, pentru a ilustra astfel starea bisericii ebraice din perspectiva Cuvântului. Tot din acest motiv cei patruzeci şi doi de copii care i-au strigat lui Elisei: „Pleşuvule!" au fost sfârtecați de cele două ursoaice (2 Regi 2:23, 24), căci profetul reprezenta Cuvântul divin, iar chelia simboliza acelaşi Cuvânt, privat însă de semnificația sa supremă.

Nazarinenii l-au reprezentat pe Domnul din perspectiva Cuvântului, aşa cum vom detalia mai jos, în paragraful 49. De aceea, ei aveau datoria să îşi lase părul de pe cap şi de pe față să crească, fără să-l radă niciodată. Nu întâmplător, termenul de nazarinean înseamnă în limba ebraică părul de pe cap.

Era de datoria marelui preot să nu-şi radă niciodată capul (Levitic 21:10).

Aceeaşi datorie o are şi capul familiei (Levitic 21:5). Rezultă că pentru acei oameni chelia reprezenta o mare ruşine, aşa cum demonstrează pasajele următoare:

Capetele lor ar trebui rase, iar bărbile lor tăiate (Isaia 15:2; Ieremia 18:37).

Ruşinea să cadă asupra fetelor lor, şi capetele să le fie rase (Ezechiel 7:18).

Toate capetele au fost rase şi toți umerii dezgoliți (Ezechiel 29:18).

Voi înveli toate şoldurile cu pânze şi voi rade toate capetele (Amos 8:10).

Rade-ți părul, pentru fiii desfătărilor tale; lărgeşte-ți pleşuvia ca vulturul, căci ei se duc în captivitate, departe de tine (Mica 1:16).

Prin lărgirea pleşuviei se înțelege în cazul de față falsificarea extremă a adevărurilor Cuvântului. Când aceste adevăruri sunt falsificate, aşa cum au făcut evreii, întregul Cuvânt este distrus, căci principiile sale sunt suportul său. Fiecare cuvânt din scriptură reprezintă un suport pentru adevărurile spirituale şi celeste conținute în ea. Întrucât părul simbolizează adevărul suprem, în lumea spirituală toți cei care disprețuiesc Cuvântul şi îi falsifică semnificația literală apar ca fiind chei. În schimb, toți cei care îl onorează şi îl iubesc apar cu capetele acoperite de păr şi de barbă. Vom mai discuta despre acest subiect în paragraful 49.

36.În înțelesul său ultim sau natural, care este înțelesul său literal, Cuvântul divin este simbolizat inclusiv de zidul Noului Ierusalim, alcătuit din jasp, de temelia zidului, alcătuită din pietre prețioase, şi de porțile sale alcătuite din perle (Apocalipsa 21:18-21). Noul Ierusalim semnifică biserica şi doctrina sa. Vom spune mai multe despre acest subiect într-un paragraf ulterior. Din cele afirmate până acum rezultă că înțelesul natural sau literal al Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul celorlalte două sensuri interioare, respectiv cel spiritual şi cel celest.

Capitolul IV

Din perspectiva semnificației literale a Cuvântului, Adevărul divin apare reprezentat în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa

37. Din perspectiva semnificației literale a Cuvântului, Adevărul divin apare reprezentat în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa, căci cele două semnificații anterioare, cea spirituală şi cea celestă, sunt incluse în semnificația naturală sau literală a scripturii, aşa cum am arătat mai sus, în paragraful 31. Vom urmări în continuare să explicăm în câteva cuvinte în ce fel sunt prezente simultan cele trei semnificații.

38. Există două feluri de ordini, deopotrivă în cer şi în lumea terestră: o ordine succesivă şi una simultană. În cadrul ordinii succesive, lucrurile se succed unul altuia, începând cu cel mai înalt şi până la cel mai de jos. În ordinea simultană lucrurile coexistă împreună, de la cele mai interioare la cele mai exterioare. Ordinea succesivă este ca o coloană care începe de

sus şi se termină jos, în timp ce cea simultană este ca o mulţime de cercuri concentrice care alcătuiesc un tot unitar, pornind de la centru şi terminându-se cu cercul de la suprafaţă. Vom arăta în continuare că ordinea succesivă devine în ultimă instanţă o ordine simultană. Iată cum se petrec lucrurile: aspectele cele mai înalte ale ordinii succesive devin aspectele cele mai interioare ale celei simultane, iar aspectele cele mai inferioare ale ordinii succesive devin aspectele cele mai exterioare ale celei simultane. În acest fel, ordinea simultană se formează din cea succesivă. Acest lucru este valabil pentru tot ceea ce există în lumea spirituală şi în cea naturală, în general şi în particular. Căci tot ceea ce există conţine un început, o parte de mijloc şi un sfârşit, începutul trecând prin partea de mijloc şi fiind transformat în partea finală.

Să aplicăm acum acest principiu Cuvântului divin. Planul celest, cel spiritual şi cel natural derivă din Domnul într-o ordine succesivă, dar în forma lor finală se integrează într-o ordine simultană. Astfel, semnificaţia celestă şi cea spirituală a Cuvântului se regăsesc simultan şi în semnificaţia sa naturală. Cine înţelege acest lucru *realizează* că semnificaţia naturală a Cuvântului, respectiv cea literală, reprezintă baza, conţinutul şi suportul celorlalte două semnificaţii ale sale, cea spirituală şi cea celestă. De aici rezultă că Binele şi Adevărul Divin sunt prezentate, din perspectiva literală a Cuvântului, în plenitudinea, sfinţenia şi puterea lor deplină.

39. În concluzie, Cuvântul apare ca fiind integral chiar în sensul său literal, căci acest sens ascunde în el semnificaţia sa spirituală şi celestă, adică spiritul şi viaţa. La acest lucru se referea Domnul atunci când a spus:

„Cuvintele pe care vi le spun sunt spirit şi viaţă.” (Ioan 6:63) Domnul a rostit aceste cuvinte în faţa lumii, iar semnificaţia lor este una naturală. Semnificaţia spirituală şi cea celestă nu pot aparţine Cuvântului fără semnificaţia naturală a acestuia, care este cea literală, căci ele ar fi precum spiritul şi viaţa fără un corp sau, aşa cum am arătat în paragraful 33, precum un palat fără fundaţie.

40. Adevărurile cuprinse în semnificaţia literală a Cuvântului nu sunt întotdeauna adevăruri pure, ci doar adevăruri aparente, căci reprezintă analogii şi comparaţii, respectiv corespondenţe ale lucrurilor spirituale cu cele din natură, menite special să fie înţelese de către oamenii simpli şi de către copii. Tocmai datorită corespondenţelor pe care le stabilesc, ele reprezintă însă receptacule ale adevărului pur. Altfel spus, ele sunt ca nişte vase care conţin în ele adevărul, la fel ca o cupă de cristal ce conţine vinul cel nobil sau ca o farfurie de argint ce conţine alimentele hrănitoare. Ele sunt ca nişte haine ce servesc la acoperirea trupului, ca nişte scutece pentru copii sau ca nişte rochii pentru o fată. Ar mai putea fi comparate şi cu cunoaşterea omului natural, care ascunde în sine percepţiile şi înţelegerea adevărului de către omul spiritual. Adevărurile care sunt incluse, conţinute, îmbrăcate şi ascunse de semnificaţia literală a Cuvântului, reprezintă semnificaţia sa spirituală, iar binele suprem pe care îl atrag după sine ele reprezintă semnificaţia sa celestă. Iată un pasaj din scriptură care ilustrează acest lucru:

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi curăţiţi partea din afară a paharului şi a farfuriei, dar înăuntru sunt pline de murdărie şi de neorânduială.

Fariseu orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a farfuriei, pentru ca şi partea cealaltă să fie curată.” (Matei 23:25, 26)

În acest pasaj Domnul vorbeşte de aspectele exterioare, care le conţin pe cele interioare, numindu-le „farfurii şi cupe”. Cupa conţine vinul, care simbolizează întotdeauna adevărul Cuvântului. Farfuria conţine mâncarea, care simbolizează binele rezultat din integrarea Cuvântului. Curăţarea în interior a cupei şi a farfuriei echivalează cu purificarea interiorului fiinţei, respectiv a voinţei şi a gândirii, şi implicit a iubirii şi a credinţei, cu ajutorul Cuvântului. Curăţarea exterioară care rezultă din cea interioară arată că şi aspectele exterioare pot şi tre-

buie să fie purificate, prin ele înțelegându-se cuvintele şi faptele, care îşi trag esența din gândurile interioare, într-un alt pasaj se spune:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în purpură şi în in subțire şi în fiecare zi ducea o viață plină de veselie şi de strălucire. La uşa lui era pus un sărac, numit Lazăr, plin de bube (Luca 16:19, 20)

Şi în acest pasaj Domnul vorbeşte de anumite aspecte naturale, care reprezintă însă corespondențe ce ascund aspecte spirituale. Astfel, omul bogat simbolizează națiunea ebraică, considerată bogată întrucât deținea Cuvântul divin, care cuprinde adevăratele bogății spirituale. Purpura şi inul subțire în care era îmbrăcat omul bogat semnifică binele şi adevărul conținute în Cuvânt (purpura reprezintă binele, iar inul reprezintă adevărul). Viața plină de veselie şi de strălucire simbolizează fericirea pe care o dă citirea Cuvântului. În cazul de față, cerşetorul Lazăr face referire la păgâni, care nu posedă Cuvântul. Faptul că el stă la poarta omului bogat, plin de bube, înseamnă că păgânii erau disprețuiți şi respinşi de către evrei.

Se ştie că Domnul l-a iubit mult pe Lazăr, pe care l-a înviat din morți (Ioan 11:3, 5, 36), numindu-l prietenul Lui (Ioan 11:11) şi luând masa cu el (Ioan 12:2). Toate aceste corespondențe se referă la păgâni şi la simpatia Domnului față de ei.

Din cele două pasaje de mai sus apare evident că adevărurile şi consecințele benefice care rezultă din semnificația literală a Cuvântului sunt ca nişte vase sau ca nişte haine care acoperă adevărurile şi consecințele benefice superioare, care rămân ascunse în semnificația spirituală şi în cea celestă a Cuvântului.

41. Aceasta fiind natura Cuvântului din perspectiva semnificației sale naturale (literale), rezultă că cei care sunt ancorați în adevărurile divine şi care cred că Scriptura este sfântă şi divină în interiorul ei, dar mai ales cei care cred că ea este sfântă datorită adevărurilor spirituale şi celeste pe care le conține - pot înțelege aceste adevăruri în lumina lor naturală, dacă citesc Cuvântul într-o stare de iluminare primită de la Domnul. Căci lumina cerurilor care ascunde semnificația spirituală a Cuvântului, se revarsă asupra luminii naturale, care ascunde sensul literal al Cuvântului, şi ilumineză facultatea intelectuală a omului, numită rațiune, permițându-i să vadă şi să înțeleagă adevărurile divine, atât în starea lor manifestă cât şi în cea ascunsă. Aceste adevăruri şi lumina cerurilor se revarsă asupra minților anumitor oameni, chiar dacă nu întotdeauna aceştia sunt conştienți de ceea ce se petrece.

42. În profunzimea sa ultimă, Cuvântul are o semnificație celestă, fiind ca o flacără care arde. În aspectul său de mijloc, el are o semnificație spirituală, fiind ca o lumină care luminează, în consecință, în forma sa finală, care prezintă semnificația sa naturală şi care ascunde cele două semnificații interioare, Cuvântul poate fi asemănat cu un rubin şi cu un diamant. Rubinul se naşte din flacăra celestă, iar diamantul din lumina spirituală. Aceasta fiind natura Cuvântului din perspectiva naturală (literală), această semnificație poate fi regăsită în următoarele simboluri:

1) fundația zidului Noului Ierusalim;
2) *urim-ul* şi *thummim-ul* de pe efodul[3] lui Aaron;
3) grădina Edenului în care a ajuns regele din Tyr;
4) perdelele şi țesăturile din Tabernacul;
5) obiectele exterioare din templul din Ierusalim;
6) slava Domnului atunci când s-a schimbat la față.

43. 1) *Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de fundația zidului Noului Ierusalim (Apocalipsa 21).* Acest lucru rezultă din faptul că Noul Ierusalim simbolizează noua biserică şi doctrina ei, aşa cum am arătat în lucrarea *Doctrina Domnului,* paragrafele 62-63. De aceea, zidul şi fundația lui nu pot însemna altceva decât aspectele exterioare ale Cuvântului, adică semnificația lui literală. Căci o doctrină nu se poate naşte decât din

[3] Tunică îmbrăcată de preoții evrei în timpul marilor ceremonii (n. tr.).

această semnificaţie, iar o biserică nu se poate naşte decât pe baza unei doctrine. Doctrina este ca un zid cu fundaţia sa, care înconjoară şi apără cetatea. Iată ce scrie Apocalipsa în legătură cu zidul Noului Ierusalim şi cu fundaţia lui:

„I-a măsurat şi zidul: o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului. Zidul era construit din jasp şi cetatea era din aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe; cea dintâi temelie era de jasp; a doua de safir; a treia de calcedonie; a patra de smarald; a cincea de sardonix, a şasea de sardiu; a şaptea de crisolit; a opta de berii; a noua de topaz; a zecea de crisopraz; a unsprezecea de hiacint; a douăsprezecea de ametist." (Apocalipsa 21:17-20)

Iată care este semnificaţia acestor simboluri: numărul o sută patruzeci şi patru se referă la toate adevărurile şi beneficiile bisericii şi doctrinei sale, derivate din semnificaţia literală a Cuvântului. Aceeaşi semnificaţie o are şi numărul doisprezece. Omul simbolizează inteligenţa, îngerul simbolizează adevărul divin din care se naşte inteligenţa. Măsurătoarea simbolizează calitatea. Zidul şi fundaţia sa reprezintă semnificaţia literală a Cuvântului, iar pietrele preţioase se referă la adevărurile şi beneficiile Cuvântului, care se reflectă asupra doctrinei, şi implicit asupra bisericii.

44. 2) *Adevărurile semnificaţiei literale a Cuvântului sunt simbolizate de urim-ul şi thummim-ul de pe efodul lui Aaron. Urim-ul* şi *thummim-ul* se aflau pe efodul lui Aaron, căci el îl simboliza pe Domnul în aspectul Său de Bine Divin şi de mântuire. Hainele preoţeşti simbolizau Adevărul Divin derivat din Binele Divin. Efodul simboliza Adevărul Divin în aspectul său final, şi implicit semnificaţia literală a Cuvântului, căci acesta este aspectul final al Adevărului Divin, aşa cum am mai afirmat. De aceea, cele douăsprezece pietre preţioase pe care erau scrise numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, respectiv urim-ul şi *thummim-ul,* simbolizau adevărurile divine derivate din Binele Divin în ansamblul său. Iată ce scrie Moise în această privinţă:

„Să facă efodul din aur, fir albastru, purpuriu şi stacojiu şi in subţire răsucit; să fie lucrat cu măiestrie...

Să faci apoi pieptarul judecăţii, lucrat cu măiestrie, să-l faci din aceeaşi lucrătură ca efodul; să-l faci din aur, fir albastru, purpuriu şi stacojiu, şi din in subţire răsucit. Să fie în patru colturi şi dublat Lungimea lui să fie de o palmă şi lăţimea tot de o palmă - în el să pui o ţesătură de pietre - patru rânduri de pietre: în rândul întâi un sardonix, un topaz şi un smarald; în al doilea rând un rubin, un safir şi un diamant; în al treilea rând un opal, un agat şi un ametist; în al patrulea rând un crisolit, un onix şi un jasp. Aceste pietre să fie legate în ferecătura lor de aur. Să fie douăsprezece pietre, după numele fiilor lui Israel, gravate ca nişte peceţi, fiecare cu numele uneia din cele douăsprezece seminţii...

Când Aaron va intra în sfântul locaş, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, gravate pe pieptarul judecăţii, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului. Să pui în pieptarul judecăţii urim-ul şi *thwnmim-ul,* care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfăţişa înaintea Domnului." (Exod 28:6, 15-21, 29-30)

Am explicat în lucrarea *Arcana Caelestia* ce simbolizează hainele lui Aaron, efodul, roba, pieptarul, mitra şi cununa de care vorbeşte acest capitol din Cartea Exodului. Am indicat acolo că efodul simbolizează Adevărul Divin în aspectul său ultim. Pietrele preţioase de pe el simbolizează adevărurile ultime ce rezultă din binele făcut în numele iubirii. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel se referă la aspecte religioase. Pieptarul simbolizează Adevărul Divin derivat din Binele Divin, iar urim-ul şi *thummim-vl* semnifică strălucirea Adevărului Divin derivat din Binele Divin în aspectul său ultim. Căci urim-ul este un foc strălucitor, iar *thummim-ul* înseamnă strălucire în limbajul îngerilor, şi respectiv integritate în ebraică. Am arătat de asemenea că răspunsurile au fost date prin jocul luminii, dar şi prin percepţie tacită sau prin viu grai. Rezultă că aceste pietre preţioase aveau şi semnificaţia de adevăruri deriva-

te din beneficiile Cuvântului scris, şi nicidecum răspunsuri primite direct din cer, căci acesta este apanajul Divinității în toată plenitudinea ei.

Faptul că pietrele prețioase şi diademele semnifică adevărurile divine în ipostaza lor ultimă (terestră), conform semnificației literale a Cuvântului, mi-a devenit explicit după ce am văzut personal pietrele prețioase şi diademele purtate de îngerii şi spiritele din lumea spirituală, inclusiv pe coifurile acestora. Mi-a fost dat astfel să înțeleg că ele corespund adevărurilor în ipostaza lor ultimă, de unde îşi trag originea şi înfățişarea. Aceeaşi semnificație le-a atribuit-o şi Ioan, care le-a văzut: pe capul balaurului (Apocalipsa 12:3); pe coarnele fiarei (Apocalipsa 13:1) precum şi pe prostituata aşezată pe fiara roşiatică (Apocalipsa 17:4).

Ioan a văzut în viziunea sa aceste pietre prețioase pentru că ele îi simbolizează pe toți cei din lumea creştină care acceptă Cuvântul.

45. 3) *Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de pietrele prețioase din gradina Edenului în care a ajuns regele din Tyr (conform lui Ezechiel).* Iată ce scrie în această direcție Ezechiel:

Fiu al Omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tyr-ului şi spune-i: „Aşa vorbeşte Stăpânul Domnul: Tu aveai pecetea perfecțiunii, plin de înțelepciune şi perfect în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardiu, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald şi cu aur. Tamburinele şi flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost creat',,. (Ezechiel 28:12, 13)

În Cuvântul scris, Tyr-ul simbolizează cunoaşterea adevărului şi a binelui. Regele simbolizează adevărul bisericii. Grădina Edenului simbolizează înțelepciunea şi inteligența Cuvântului. Iar pietrele prețioase simbolizează adevărurile derivate din bine, aşa cum rezultă ele din semnificația literală a Cuvântului. De aceea spune Ezechiel că regele era acoperit cu aceste pietre prețioase. Aşa cum am arătat în paragraful precedent, semnificația literală a Cuvântului acoperă într-adevăr adevărurile sale interioare.

46. 4) *Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de perdelele şi țesăturile din Tabernacul.* Cerul şi biserica sunt simbolizate adeseori în scriptură prin tabernacul. De aceea, structura acestuia i-a fost indicată lui Moise direct de Iehova pe Muntele Sinai. De aceea, tot ce se afla în interiorul tabernacului, respectiv lampa, altarul de aur pe care se ardea tămâie şi masa pe care se afla prescura simbolizau aspecte sacre ale cerului şi ale bisericii. Sfânta Sfintelor, unde se afla Chivotul Conventului, simboliza aspectul cel mai intim al cerului şi al bisericii. Legea scrisă pe două tăblițe de piatră şi închisă în Chivot îl simboliza pe Domnul, dar şi Cuvântul Său.

Dat fiind că aspectele exterioare îşi extrag esența din cele interioare, ambele fiind derivate din cele fundamentale, reprezentate în tabernacul de Lege, rezultă că aspectele sacre ale Cuvântului erau reprezentate în întregime de tabernacul. În consecință, aspectele exterioare ale tabernacului, respectiv perdelele şi țesăturile, cele care îl acopereau din exterior, reprezentau aspectele exterioare ale Cuvântului, adică adevărurile şi beneficiile semnificației literale a acestuia. De aceea, „toate perdelele şi țesăturile trebuiau confecționate din in subțire răsucit, de culoare albastră, purpurie şi stacojie, vopsit de două ori, şi să aibă pe ele heruvimi" (Exod 26:1, 31, 36).

Semnificațiile generale şi particulare ale tabernacului sunt explicate în lucrarea *Arcana Caelestia,* în capitolul referitor la Exod. Am arătat acolo că perdelele şi țesăturile simbolizează aspectele exterioare ale cerului şi ale bisericii, inclusiv ale Cuvântului. Inul subțire simbolizează adevărul spiritual: cel albastru - adevărul de origine celestă; cel purpuriu - binele de origine celestă; cel stacojiu - binele spiritual; iar heruvimii - păzitorii secretelor ascunse ale Cuvântului.

47. 5) *Adevărurile semnificației literale a Cuvântului sunt simbolizate de obiectele exterioare din templul din Ierusalim.* Acest lucru se datorează faptului că templul şi tabernacu-

lul aveau aceeaşi semnificaţie exterioară, simbolizând cerul şi biserica, şi implicit Cuvântul. Domnul însuşi a confirmat (în Evanghelia după Ioan) că templul din Ierusalim simbolizează aspectul divin-uman al Domnului:

„Distrugeţi acest templu, iar în trei zile îl voi ridica din nou... Dar El vorbea de templul trupului Său." (Ioan 2:19, 21)

Şi ori de câte ori vorbim de Domnul, vorbim inclusiv de Cuvânt, căci El este Cuvântul. De vreme ce aspectele interioare ale templului reprezentau aspectele interioare ale cerului şi ale bisericii, şi deci inclusiv ale Cuvântului, este evident că aspectele exterioare ale templului reprezentau aspectele exterioare ale cerului şi ale bisericii, şi deci inclusiv ale Cuvântului, adică semnificaţia literală a acestuia. Referitor la aspectele exterioare ale templului, Scriptura spune:

„Când s-a construit casa, s-au întrebuinţat pietre cioplite gata înainte să fie duse acolo, aşa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul construirii. Interiorul a fost pavat cu grinzi din cedru. Pe toate zidurile casei, de jur împrejur, în partea din spate şi în faţă, a pus să se graveze figuri de heruvimi, de palmieri şi de flori deschise. A acoperit cu aur pardoseala casei, în partea din spate şi în fată." (l Regi 6:7, 29, 30)

Toate aceste elemente se referă la aspectele exterioare ale Cuvântului, care sunt atribute sacre privite din perspectiva sa literală.

48. 6) *Adevărurile semnificaţiei literale a Cuvântului sunt simbolizate de slava Domnului atunci când s-a schimbat la faţă.* Iată cum descrie Scriptura schimbarea la faţă a Domnului în faţa lui Petru, a lui Iacov şi a lui Ioan:

„După şase zile, Iisus a luat cu El pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui, şi i-a dus la o parte pe un munte înalt. Şi El s-a schimbat la fată înaintea lor. Faţa Lui a strălucit ca soarele şi hainele i s-au făcut albe ca lumina. Şi iată, li s-au arătat Moise şi Ilie, stând de vorbă cu EL Şi, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: 'Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, să facem aici trei colibe, una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie[4]. Pe când vorbea el încă, iată, din nor s-a auzit un glas care zicea: 'Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea. De El să ascultaţi'„ (Matei 17:1-5).

Am fost informat că în timpul acestui eveniment. Domnul a simbolizat Cuvântul. Faţa Sa, care a strălucit ca soarele, a simbolizat Binele Divin. Haina sa, care a devenit albă ca lumina, a simbolizat Adevărul Divin. Moise şi Ilie au simbolizat Cuvântul istoric şi profetic: Moise - Cuvântul scris de el Însuşi, şi în general Cuvântul istoric, iar Ilie - Cuvântul profetic. Norul strălucitor care i-a acoperit pe discipoli a simbolizat Cuvântul în semnificaţia sa literală. De aceea, din el s-a auzit o voce spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit... De El să ascultaţi". Toate aceste semnificaţii au derivat din Domnul.

49. Am arătat până acum că Scriptura (Cuvântul) în semnificaţia sa naturală, adică literală, este deopotrivă sacră şi completă. Vom arăta în continuare că ea este inclusiv încărcată de putere. Măreţia puterii Adevărului Divin şi a naturii acestuia, deopotrivă în cer şi pe pământ, este explicată în detaliu în lucrarea *Raiul şi iadul,* atunci când se vorbeşte despre puterea îngerilor din cer, în paragrafele 228-233. Puterea Adevărului Divin se manifestă îndeosebi împotriva falsităţii şi răului, deci împotriva iadului. Din perspectiva literală a Cuvântului, aceste elemente malefice trebuie combătute cu armele adevărului. Domnul are puterea de a mântui omul, folosindu-se inclusiv de puterea Cuvântului în semnificaţia sa literală, prin reformarea şi transformarea lui. În acest fel, omul este scos din iad şi adus în rai. Această putere a Domnului s-a manifestat inclusiv în ipostaza Sa divin-umană, prin împlinirea tuturor lucrurilor de care vorbeşte Cuvântul. De aceea, când era pe punctul de a-şi împlini şi ultima misiune, înainte de a fi crucificat, El i-a spus marelui preot:

[4] Judecători 16:17

De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului (Matei 26:64, Marcu 14:62).

Fiul Omului este Domnul din perspectiva Cuvântului. Norii cerului simbolizează Cuvântul în semnificația sa literală, iar statul la dreapta puterii se referă la omnipotența Cuvântului. Aceleaşi lucruri sunt afirmate şi în Marcu 16:19.

În biserica ebraică, nazarinenii reprezentau puterea Domnului la nivel terestru. Acelaşi lucru poate fi afirmat despre Samson, despre care se spune că a fost nazarinean încă din pântecul mamei sale, şi că puterea sa îşi avea sursa în părul său. Însuşi cuvântul nazarinean înseamnă păr. Samson însuşi a afirmat cu claritate că sursa puterii sale era părul, atunci când a spus:

„Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt un nazarinean al lui Dumnezeu din pântecul mamei mele. Dacă aş fi ras, puterea m-ar părăsi, aş slăbi şi aş fi ca orice alt om."

Nimeni nu poate înțelege de ce s-a înființat secta nazarinenilor şi de ce îşi trăgea Samson puterea din părul său dacă nu cunoaşte ce reprezintă acest simbol în Cuvântul divin. Capul simbolizează înțelepciunea celestă pe care o primesc îngerii şi unii oameni de la Domnul, prin intermediul Adevărului Divin. În consecință, părul de pe cap semnifică înțelepciunea celestă în aspectul ei inferior, inclusiv Adevărul Divin în aspectul său inferior (terestru). Dată fiind corespondența dintre păr şi înțelepciunea celestă, nazarinenilor li s-a poruncit:

„Să nu îşi radă părul de pe cap, căci aceasta este legea pentru cel care a făcut jurământul de nazarinean" (Numeri 6:1-21). Din acelaşi motiv, li s-a poruncit:

„Marelui preot şi fiului său să nu-şi radă părul de pe cap. În caz contrar vor muri şi mânia divină se va abate asupra întregii case a Israelului" (Leviticul 10:6).

Dat fiind că părul apare în această corespondență ca un element sfânt, nu este de mirare că Fiului Omului, care este chiar Domnul din perspectiva Cuvântului, îi este descris inclusiv părul: „Părul Său era alb ca lâna, la fel de alb ca zăpada" (Apocalipsa 1:14).

Am vorbit despre acest subiect şi mai sus, în paragraful 35. Pe scurt, puterea Adevărului Divin sau a Cuvântului echivalează cu semnificația literală a acestuia, căci Cuvântul este integral din această perspectivă. Din aceeaşi perspectivă, îngerii din cele două ceruri ale Domnului şi oamenii apar în simultaneitate.

Capitolul V

Doctrina bisericii derivă din semnificația literală a Cuvântului şi este confirmată de aceasta

50. Am arătat în capitolul precedent că din perspectiva sa literală, Cuvântul se manifestă în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa. De vreme ce Cuvântul este chiar Domnul, rezultă că Domnul poate fi revelat integral prin citirea Cuvântului, învățându-i şi iluminându-i pe oameni. Vom dovedi acest lucru, demonstrând că:

1) fără doctrină, Cuvântul este neinteligibil;

2) doctrina trebuie să derive din semnificația literală a Cuvântului;

3) dar Adevărul Divin, care reprezintă sursa doctrinei, se manifestă numai în fața celor iluminați de Domnul.

51. 1) *Fără doctrină, Cuvântul este neinteligibil.* Acest lucru se datorează faptului că din perspectiva semnificației sale literale, Cuvântul este scris în corespondențe pure, care descriu simultan aspectele spirituale şi cele celeste. Fiecare cuvânt scris poate conține asemenea corespondențe, servindu-le drept bază. Din acest motiv, multe adevăruri nu apar revelate, ci dimpotrivă, ocultate de semnificația literală a Cuvântului, motiv pentru care sunt numite aparențe ale adevărului, nu adevăruri propriu-zise. Există însă şi numeroase adevăruri redate pe înțelesul oamenilor simpli, ale căror gânduri nu se ridică deasupra realității pe care o văd

cu ochii. Există alte pasaje care par să fie contradictorii, deşi nu există în întreaga scriptură nici măcar o singură contradicție reală, dacă ea este privită în lumina adevărului. Numeroase fragmente din cărțile profeților cuprind lungi înşiruiri de nume proprii de persoane şi de locuri, care nu par să aibă nici un înțeles, aşa cum sunt de pildă pasajele citate în paragraful 15. De vreme ce aceasta este natura Cuvântului din perspectiva semnificației sale literale, este evident că fără ajutorul doctrinei el nu poate fi înțeles. Câteva exemple vă vor ajuta să înțelegeți mai clar. De pildă, se spune că:

„Iehova se căieşte" (Exod 32:12, 14; Iona 3:9; 4:2).

În alte locuri, se spune că:

„Iehova nu se căieşte" (Numeri 23:19; l Samuel 15:29).

Aceste pasaje nu pot fi reconciliate fără ajutorul doctrinei. Se spune că:

„Iehova pedepseşte fărădelegea părinților în copii până la a treia şi a patra generație" (Numeri 14:18).

În alte locuri, se spune că:

„Un părinte nu trebuie să moară pentru fiul lui, nici fiul pentru părintele său, ci toată lumea trebuie să moară numai în funcție de propriile sale păcate" (Deuteronom 24:16).

În lumina doctrinei, aceste pasaje nu par deloc contradictorii, ci într-o perfectă armonie.

„Iisus a spus: Cere şi ți se va da. Caută şi vei găsi. Bate şi ți se va deschide. Căci toți cei care cer vor primi, şi toți cei care vor căuta vor găsi, iar celor care bat li se va deschide." (Mate 7:7, 8; 21:21, 22)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că toți vor primi ceea ce vor cere. Doctrina precizează însă că omul primeşte ceea ce cere numai atunci când mintea sa este la unison cu Domnul, nu atunci când cere de la el. Domnul Însuşi afirmă:

„Dacă veți locui în Mine, şi Cuvintele Mele vor locui în voi, tot ceea ce veți cere vi se va împlini." (Ioan 15:7)

În altă parte, Domnul spune:

„Binecuvântați sunt cei săraci, căci a lor va fi Împărăția lui Dumnezeu." (Luca 6:20)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că Împărăția lui Dumnezeu le va aparține numai celor săraci, nu şi celor bogați. Doctrina precizează însă că nu este vorba de o sărăcie materială, ci de una „cu duhul", aşa cum afirmă chiar Domnul în Evanghelia după Matei:

„Binecuvântați sunt cei săraci cu duhul, căci a lor va fi Împărăția lui Dumnezeu." (Matei 5:3)

Domnul mai spune:

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu măsura cu care veți judeca, veți fi judecați." (Matei 2:1, 2; Luca 6:37)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că nu avem voie să spunem despre o faptă rea că este rea sau despre un om rău că este rău. Doctrina precizează însă că putem judeca, dacă judecata noastră este dreaptă, căci Domnul însuşi a spus:

„Judecați cu măsura dreaptă." (Ioan 7:24)

Iisus a mai spus:

„Voi să nu vă numiți Rabi (învățători), fiindcă Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristos; şi voi toți sunteți frați. Şi 'Tată' să nu numiți pe nimeni pe pământ, pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți îndrumători, căci Unul singur este îndrumătorul vostru: Hristosul." (Matei, 23:8-10)

Fără ajutorul doctrinei s-ar putea crede că noi nu avem dreptul să numim pe nimeni îndrumător, tată sau învățător. Doctrina precizează însă că putem face acest lucru atunci când vorbim dintr-o perspectivă naturală, dar nu şi atunci când vorbim dintr-o perspectivă spirituală.

Iisus le-a spus discipolilor:

„Când Fiul Omului va sta pe tronul slavei Sale, şi voi veţi sta pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece triburi ale lui Israel.” (Matei 19:28)

Din aceste cuvinte s-ar putea trage concluzia că discipolii au şi ei dreptul de a judeca, lucru care nu este adevărat. Doctrina explică acest mister precizând că numai Domnul - care este omniscient şi cunoaşte inimile tuturor - îi poate judeca pe oameni, în cazul de faţă, cei doisprezece discipoli se referă la biserică şi la adevărurile şi beneficiile sale, primite direct de la Domnul, prin intermediul Cuvântului. De aceea, doctrina conchide că aceste adevăruri şi aceste beneficii sunt cele care îi vor judeca pe oameni, în conformitate cu cuvintele Domnului din Evanghelia după Ioan 3:17, 18; 12:47-48.

Cine citeşte Cuvântul fără să se raporteze la doctrină nu are cum să discearnă ce este adevărat şi ce nu în legătură cu afirmaţiile profeţilor referitoare la naţiunea evreiască şi la Ierusalim. De pildă, se afirmă că biserica va rămâne în mijlocul acestei naţiuni, avându-şi sediul în acest oraş, pentru totdeauna. Iată câteva pasaje care atestă acest lucru:

„Căci Domnul oştirilor îşi cercetează turma, casa lui Iuda, şi o va face ca pe calul Său măreţ de luptă.

Din El va ieşi Piatra din capul unghiului, ţăruşul şi arcul de război.” (Zaharia 10:3, 4, 6, 7)

„Căci iată, Eu vin şi voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Şi Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moştenire în pământul sfânt şi va alege iarăşi Ierusalimul.” (Zaharia 2:14, 17)

„Atunci Domnul va fi plin de râvnă pentru ţara Lui şi va avea milă de poporul Său. Şi Domnul va răspunde şi va zice poporului Său: 'Iată, vă trimit grâu, must şi untdelemn, ca să vă săturaţi de ele; şi nu vă voi mai face de ruşine printre popoare. Voi depărta de la voi pe duşmanul de la miazănoapte... Şi Iuda va dăinui de-a pururi, iar Ierusalimul din generaţie în generaţie.'„ (Ioel 3:18-20)

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi însămânţa casa lui Israel şi casa lui Iuda cu o sămânţă de oameni şi o sămânţă de animale...

Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou.

Ci iată legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: 'Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu'.” (Ieremia 31:27, 31, 33)

„În acele zile, zece oameni din toate limbile popoarelor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, zicând: 'Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi'.” (Zaharia 8:23)

Astfel de afirmaţii găsim în numeroase locuri, de pildă în Isaia 14:24, 26; 19:5; l, 19, 20; Naum 1:15; Maleahi 3:4.

Toate aceste pasaje vorbesc despre venirea Domnului şi despre ceea ce se va petrece atunci.

Există însă numeroase alte pasaje care afirmă lucruri contrarii. Noi nu vom cita decât unul singur dintre ele:

„El a zis: 'Îmi voi ascunde faţa de ei şi voi vedea care le va fi sfârşitul, căci sunt o generaţie perversă, fii în care nu este credinţă.

Mi-au întărâtat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin deşertăciunile lor; şi Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor, îi voi mânia printr-un popor fără pricepere.

Căci focul mâniei Mele s-a aprins şi va arde până în cea mai adâncă Locuinţă a Morţilor, va nimici pământul şi roadele lui, va arde temeliile munţilor.

Voi îngrămădi toate nenorocirile peste ei, voi folosi toate săgeţile Mele împotriva lor, vor fi topiţi de foame, stinşi de friguri şi de boli cumplite; voi trimite în ei dinţii fiarelor sălbatice şi otrava şerpilor care se târâie în ţărână.

Afară, vor pieri de sabie, şi înăuntru vor pieri de groază şi tânărul şi fecioara, şi copilul de la sân ca şi bătrânul.'

Voiam să zic: 'Îi voi împrăştia, le voi şterge amintirea dintre oameni!'

Dar Mă tem de sfidarea vrăjmaşului, Mă tem ca nu cumva vrăjmaşii lor să se amăgească şi să zică: 'Mâna noastră cea puternică, şi nu Domnul a făcut toate aceste lucruri'.

Ei sunt un popor care şi-au pierdut bunul simţ, şi nu-i pricepere în ei. Dacă ar fi fost înţelepţi, ar înţelege şi s-ar gândi la sfârşitul lor. Cum ar urmări unul singur o mie dintre ei, şi cum ar pune doi pe fugă zece mii, dacă nu i-ar fi vândut Stânca lor, dacă Domnul nu i-ar fi părăsit?

Căci stânca lor nu este ca Stânca noastră; vrăjmaşii noştri înşişi sunt judecători în această privinţă.

Ci viţa lor este din via Sodomei şi din ţinutul Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviţi; ciorchinii lor sunt amari; vinul lor este venin de şerpi, este otravă cumplită de viperă.

Oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine, pecetluit printre comorile Mele? A Mea este răzbunarea şi Eu voi răsplăti..." (Deuteronom 32:20-35)

Astfel de lucruri cumplite despre naţiunea evreiască mai sunt afirmate şi în Isaia 3:1, 2, 8; Deuteronom 9:5, 6; Matei 12:39; 23:27, 28; Ioan 8:44, şi Ieremia şi Ezechiel.

Deşi par contradictorii, toate aceste pasaje sunt perfect coerente din perspectiva doctrinei, căci aceasta afirmă că **prin Israel şi Iuda nu se înţeleg cele două ţări, ci biserica în cele două înţelesuri ale sale**: biserica devastată de lipsa credinţei şi biserica ce trebuie restabilită de Domnul. Există şi alte pasaje în Cuvânt similare celor prezentate mai sus, din care rezultă că fără ajutorul doctrinei. Cuvântul este neinteligibil.

52. Din cele prezentate mai sus este evident că cei care citesc Cuvântul fără să se raporteze la doctrină sau care nu reuşesc să deducă doctrina cu ajutorul Cuvântului rătăcesc prin beznă şi sunt incapabili să perceapă adevărul. Minţile lor sunt instabile şi agitate, predispuse către erori şi erezii, pe care le îmbrăţişează fără probleme dacă sunt susţinute de diferite autorităţi şi dacă nu le pun în pericol propria reputaţie. Pentru ei, Cuvântul este ca o lampă fără ulei, şi deci fără lumină. Ei percep lucrurile ca şi cum le-ar vedea prin întuneric şi nu pricep nimic din ele, căci doctrina este singura care dezvăluie sensurile ascunse. Am văzut asemenea persoane examinate de îngeri; ele confirmau numai acele opinii legate de Cuvânt care corespundeau iubirii lor de sine şi simpatiei celor cu care se împrieteneau. Eu i-am văzut însă goliţi de podoabe, semn că erau departe de adevăr; căci în lumea spirituală, podoabele reprezintă adevărul.

53. 2) *Doctrina trebuie să derive din semnificaţia literală a Cuvântului, şi trebuie confirmată de aceasta.* Acest lucru se datorează faptului că Domnul este prezent în fiecare om prin intermediul Cuvântului, învăţându-l şi iluminându-l. El îi dezvăluie astfel adevărurile bisericii; căci Domnul nu acţionează decât într-un sens plenar, iar Cuvântul în semnificaţia lui literală are un asemenea sens, aşa cum am arătat mai sus. De aceea, doctrina trebuie derivată din sensul literal al Cuvântului.

54. Cu ajutorul doctrinei, Cuvântul nu numai că devine inteligibil, dar răspândeşte el însuşi lumina. Fără doctrină, el este ca o lampă stinsă, aşa cum am arătat mai sus. În schimb, cu ajutorul doctrinei el poate fi înţeles, fiind ca o lampă aprinsă. Omul astfel iluminat ajunge să vadă şi să înţeleagă mai multe lucruri decât înainte. El trece uşor cu vederea aspectele obscure sau neinteligibile, ignorându-le fără să fie afectat de ele. Pe cele mai multe le remarcă însă şi le înţelege cu ajutorul doctrinei. Experienţa lumii creştine reprezintă cea mai bună dovadă că Scriptura (Cuvântul) nu poate fi înţeleasă decât cu ajutorul doctrinei, întrucât aceasta din urmă o explică. Reformatorii nu percep Cuvântul decât din perspectiva propriei

lor doctrine, explicându-l numai în acord cu aceasta. La fel, romano-catolicii îl percep din perspectiva doctrinei catolice, explicându-l în acord cu aceasta. Evreii procedează exact la fel cu Vechiul Testament. Toate aceste falsități derivă din doctrinele lor false, în timp ce adevărul derivă din doctrina corectă. Este evident astfel că doctrina corectă este singura lampă ce poate alunga întunericul cu lumina ei, călăuzind astfel omul pe cale. Nu este însă suficient ca doctrina să fie derivată din semnificația literală a Cuvântului; ea mai trebuie şi confirmată de aceasta. Dacă nu este confirmată de ea, este evident că adevărul doctrinei derivă mai degrabă din inteligența omului, şi nu din Înțelepciunea Domnului. O astfel de doctrină poate fi comparată cu o casă construită în aer, nu pe sol, lipsită deci de fundament.

55. Doctrina autentică poate fi extrasă din semnificația literală a Cuvântului, căci Cuvântul este ca o persoană îmbrăcata, dar cu fața şi mâinile descoperite. Toate aspectele legate de viața omului, inclusiv de mântuirea sa, sunt dezvăluite explicit în Cuvânt. Celelalte aspecte sunt însă ocultate. Chiar şi o parte din aceste adevăruri ocultate strălucesc însă cu putere, putând fi întrezărite la fel ca o față acoperită cu un văl subțire de mătase. Pe măsură ce numărul adevărurilor revelate de scriptură creşte, fiind coordonate de iubire, ele strălucesc din ce în ce mai puternic, devenind din ce în ce mai evidente. Nimeni nu poate ajunge însă să perceapă aceste adevăruri decât cu ajutorul doctrinei.

56. La prima vedere, am putea crede că doctrina autentică poate fi obținută prin cunoaşterea semnificației spirituale a Cuvântului, respectiv a ştiinței corespondențelor. În realitate, doctrina nu poate fi obținută prin asemenea mijloace, ci doar susținută sau ilustrată. Aşa cum am afirmat mai devreme, în paragraful 26, nimeni nu poate pătrunde semnificația spirituală a Cuvântului prin intermediul corespondențelor dacă nu cunoaşte deja adevărurile autentice revelate de doctrină. Cine nu cunoaşte aceste adevăruri poate falsifica Scriptura pornind de la câteva corespondențe pe care le cunoaşte, explicând astfel anumite preconcepții existente deja în mintea sa sau anumite principii pe care le-a adoptat. De altfel, semnificația spirituală nu poate fi comunicată oamenilor decât de către Domnul Însuşi, iar Acesta îşi păzeşte foarte bine Cuvântul, la fel cum Îşi păzeşte cerurile, căci acestea se află în interiorul Lui. De aceea, este important ca oamenii să studieze Cuvântul din perspectiva semnificației sale literale, extrăgând astfel doctrina corectă.

57. 3) *Dar Adevărul Divin, care reprezintă sursa doctrinei, se manifestă numai în fața celor iluminați de Domnul.* Iluminarea nu poate fi acordată decât de Domnul, iar cei cărora le-o acordă El sunt cei care iubesc adevărul de dragul adevărului, aplicându-l în viața lor. Ceilalți oameni nu pot cunoaşte iluminarea prin intermediul Cuvântului. Singurul care acordă iluminarea este Domnul, căci El se regăseşte pretutindeni în interiorul Cuvântului Său. Motivul pentru care El le acordă iluminarea celor care iubesc adevărul de dragul adevărului, aplicându-l în viața lor, este că aceşti oameni se află deja în Domnul, iar Domnul în ei. Căci Domnul este una cu Adevărul Divin, iar când acest Adevăr este iubit pentru că este divin - şi iubirea Adevărului nu înseamnă altceva decât aplicarea lui în viață - atunci Domnul se află deja prezent în interiorul omului respectiv. Acest lucru este revelat în Evanghelia după Ioan:

„În ziua aceea veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine şi eu sunt în voi. Cine are poruncile mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui.

Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi ne vom face locuința împreună cu el." (Ioan 14:20, 21, 23)

Sau în Evanghelia după Matei:

„Binecuvântați sunt cei cu inima pură, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu." (Matei 5:8)

Aceştia sunt cei iluminați atunci când citesc Cuvântul. Pentru aceştia, Cuvântul este transparent şi uşor de înțeles.

58. Cuvântul este transparent şi uşor de înțeles pentru aceşti oameni pentru că fiecare cuvânt al său ascunde un înțeles spiritual şi unul celest, care nu pot fi percepute decât în lu-

mina cerului. De aceea, prin aceste două semnificații interioare, Domnul coboară până la nivelul celei naturale (literale), şi implicit în om (prin lumina acesteia). Astfel, omul recunoaşte adevărul printr-o percepție interioară, pe care o vizualizează apoi printr-un gând. Acest proces se petrece întotdeauna atunci când omul iubeşte adevărul de dragul acestuia; căci percepția vine din inimă, iar gândul se naşte din percepție. Aşa apare acea formă de cunoaştere numită credință. Vom vorbi mai multe despre acest subiect în capitolul următor, referitor la fuziunea Domnului cu omul prin intermediul Cuvântului.

59. De aceea, prima datorie a oamenilor este să îşi extragă din semnificația literală a Cuvântului o doctrină, în acest fel, ei vor căpăta o lampă care le va permite să avanseze mai departe pe cale. După ce şi-au extras doctrina, ei pot vedea Cuvântul în lumina acesteia. Cei care nu îşi extrag singuri o doctrină o preiau gata elaborată de la alții şi sunt nevoiți să se întrebe în ce măsură este aceasta autentică sau nu. De aceea, ei sunt de acord cu anumite lucruri afirmate în Cuvânt, care corespund cu propriile lor idei preconcepute, dar nu sunt de acord cu altele, care nu corespund acestor idei. Credința lor va fi astfel modelată în funcție de doctrina adoptată. Doctrina nu este autentică decât în cazul celor care nu se lasă amăgiți de lumea exterioară, care iubesc adevărul de dragul lui şi îl aplică în viața lor. Numai aceştia sunt iluminați de Domnul. Ceilalți, ale căror vieți integrează doar parțial adevărurile Cuvântului, pot învăța de la aceştia.

60. În cazul celor care citesc Cuvântul din perspectiva doctrinară a unei religii false, dar mai ales în cazul celor care acceptă respectiva doctrină pentru că ea corespunde gloriei lor personale şi bogăției lor lumeşti, procesul este exact invers. În cazul lor, adevărul Cuvântului rămâne înconjurat de întuneric, în timp ce falsitatea lui străluceşte în plină lumină. Ei citesc adevărul, dar nu îl văd. Chiar dacă îl întrevăd uşor, ei îl falsifică imediat. Aceştia sunt cei despre care Domnul spunea:

„Ei au ochi de văzut, dar nu văd, şi au urechi de auzit, dar nu aud.” (Matei 13:14, 15)

Căci nimic nu orbeşte mai mult omul decât propriile lui idei şi confirmarea falsității. Ideile proprii se nasc din iubirea de sine şi din orgoliul acesteia. Confirmarea falsității nu înseamnă altceva decât cultivarea întunericului care imită lumina. Lumina acestor oameni este întotdeauna naturală, iar viziunea lor seamănă cu cea a persoanelor care văd stafii în noapte.

61. Mi s-a permis să conversez personal cu multe spirite decedate care credeau că vor străluci ca stelele de pe cer pentru simplul motiv că au citit deseori Cuvântul, considerându-l sfânt. În realitate, ele nu au citit decât acele pasaje care le-au confirmat dogmele propriei lor credințe. De aceea, cât timp au trăit în lume şi-au dobândit reputația unor mari scolastici, care i-a făcut să creadă că pe lumea cealaltă vor fi nişte arhangheli mai ceva decât Mihail sau Gabriel.

Îngerii au examinat câteva dintre aceste spirite în fața mea, testându-le iubirea cu care au studiat Cuvântul. Ei au descoperit astfel că o parte dintre ele au studiat Cuvântul dintr-o iubire de sine, astfel încât să pară mari în fața lumii, pentru a fi respectați ca lideri ai bisericii, în timp ce altele l-au studiat dintr-o iubire față de cele lumeşti, pentru a se îmbogăți. Când aceste spirite au fost testate pentru a se vedea ce cunosc din Cuvânt, îngerii au descoperit că ele nu cunoşteau nici măcar un singur adevăr autentic, ci numai adevăruri falsificate, care echivalează cu minciunile. Li s-a explicat atunci că acest lucru se datorează faptului că atât timp cât au trăit pe pământ, au fost interesate exclusiv de ele însele şi de lume, în nici un caz de Domnul şi de cer. Când omul este interesat doar de sine şi de lumea exterioară, el citeşte Cuvântul din perspectiva interesului sau, gândindu-se tot timpul la el însuşi, ceea ce din perspectiva cerului apare ca un întuneric deplin. Cât timp se află în această stare, omul nu poate fi scos din ea de către Domnul, şi deci nu poate fi ridicat în lumina cerului, în consecință, el nu primeşte nici un impuls de la Domnul prin intermediul cerului.

Am putut vedea de asemenea şi astfel de persoane primite în cer. Când s-a descoperit însă că nu se aflau în posesia adevărurilor, ele au fost izgonite, lucru care nu le-a împiedicat

să se umfle în pene, convinse că merită să locuiască în cer. Nu la fel se petrec lucrurile în cazul celor care au studiat Cuvântul din pură iubire față de adevăr, fără vreun interes personal, ci doar pentru că acest adevăr le poate înfrumusețea viața, inclusiv viața semenilor lor. Am văzut cum aceste persoane sunt ridicate la cer, inclusiv în lumina Adevărului Divin, fiind înălțate la rangul de înțelepciune angelică şi bucurându-se astfel de fericirea specifică vieții eterne.

Capitolul VI

Semnificația literală a Cuvântului permite fuziunea omului cu Domnul şi asocierea lui cu îngerii Săi

62. Cuvântul permite fuziunea omului cu Domnul, căci Cuvântul nu vorbeşte decât despre El. Domnul devine astfel Totul în toate lucrurile de care vorbeşte Cuvântul, fiind numit El Însuşi Cuvântul, aşa cum am arătat în *Doctrina Domnului*. Semnificația literală a Cuvântului permite o asemenea fuziune deoarece din această perspectivă, Cuvântul apare în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa, aşa cum am demonstrat în capitolul anterior. Omul nu-şi dă seama de această fuziune, dar ea se produce în inima sa, permițându-i să perceapă adevărul şi amplificându-i iubirea şi credința în Adevărul Divin.

63. Semnificația literală a Cuvântului permite inclusiv o asociere cu îngerii, căci Cuvântul vorbeşte de lucruri celeste şi spirituale, care descriu exact natura îngerilor. Îngerii din împărăția spirituală sunt descrişi în aspectele spirituale ale Cuvântului, iar cei din împărăția celestă în aspectele celeste de care vorbeşte el. Aceste semnificații sunt dezvăluite pornind de la semnificația naturală (literală) a Cuvântului, dar numai celor care sunt ferm stabiliți în adevăr. Această revelație este instantanee, deci şi asocierea cu îngerii are aceeaşi natură.

64. Am trăit numeroase experiențe care mi-au dovedit că îngerii spirituali sunt descrişi de semnificația spirituală a Cuvântului, iar cei celeşti de semnificația lui celestă. Mi s-a permis să percep comunicarea cu cerurile care s-a deschis în timp ce citeam Cuvântul în semnificația lui literală. Uneori mi s-a permis să comunic cu cerul superior (celest), iar alteori cu cel inferior (spiritual). Ceea ce eu înțelegeam din perspectiva semnificației naturale, îngerii spirituali înțelegeau din perspectiva semnificației spirituale, iar cei celeşti din perspectiva semnificației celeste, iar aceste fenomene se petreceau instantaneu. Am perceput această comuniune spirituală de mii de ori, aşa că nu mai am de mult îndoieli în privința ei. Există chiar spirite din ceruri care abuzează de această comunicare, repetând anumite pasaje din perspectiva semnificației lor literate pentru a face observații referitoare la cei cu care comunică. Am asistat de foarte multe ori la acest procedeu. Experiența mi-a dovedit astfel că, prin semnificația ei literală, Scriptura (Cuvântul) este un instrument divin care permite fuziunea cu Domnul şi cu cerurile. În legătură cu aceasta, vă recomand să citiți de asemenea paragrafele 303-310 din lucrarea *Raiul şi iadul*.

65. Voi explica acum în câteva cuvinte cum se realizează această fuziune (prin dezvăluirea semnificațiilor corespondente ale Cuvântului). Pentru a înțelege mai bine aceste lucruri, vă recomand să recitiți paragrafele 6 şi 38 referitoare la ordinea succesivă şi la cea simultană. Am explicat acolo că planul celest, cel spiritual şi cel natural se succed unul altuia, potrivit ordinii succesive, de la planul cel mai înalt până la cel mai de jos, dar ele coexistă unul lângă celălalt, potrivit ordinii simultane, de la aspectele cele mai interioare până la cele mai exterioare. În mod similar, înțelesurile succesive ale Cuvântului, cel celest şi cel spiritual, se regăsesc simultan în cel natural. Numai dacă ați înțeles aceste explicații veți putea realiza (într-o oarecare măsură) cum este posibilă dezvăluirea înțelesurilor spiritual şi celest pornind de la cel natural, atunci când omul citeşte Cuvântul. Îngerii spirituali percep şi înțeleg aspec-

tele spirituale ale scripturii, iar cei celeşti pe cele celeste. Acest lucru este de la sine înțeles, căci aceste aspecte corespund naturii lor esențiale.

66. Vom ilustra acest lucru printr-o serie de comparații preluate din cele trei regate din natură, respectiv cel animal, cel vegetal şi cel mineral.

Mai întâi, din regatul animal: după ce hrana este transformată în cil, vasele sanguine extrag din acesta sângele de care au nevoie, nervii extrag sucurile cu care se hrănesc, iar fibrele îşi extrag spiritul lor animal.

Din regatul vegetal: trunchiul, ramurile, frunzele şi fructele copacului sunt susținute de rădăcinile acestuia, care extrag din pământ o sevă mai grosieră cu care hrănesc trunchiul, ramurile şi frunzele, una mai subtilă sau mai pură cu care hrănesc partea cărnoasă a fructelor şi una extrem de pură cu care hrănesc semințele din fructe.

Din regatul mineral: în anumite locuri din măruntaiele pământului există minereuri impregnate cu aur, argint şi fier. Acestea îşi extrag elementele din expirația ascunsă a pământului[5].

67. Putem ilustra acum prin exemple cum extrag îngerii celeşti şi cei spirituali semnificațiile lor corespondente pornind de la semnificația naturală a Cuvântului (respectiv cea pe care o percep oamenii). Spre exemplu, să luăm cinci porunci din Decalog:

„Să-i cinsteşti pe tatăl şi pe mama ta”. Prin tată şi mamă, omul îi înțelege pe părinții săi pământeşti, precum şi pe toți cei care le-au ținut locul. Prin cinstire, el înțelege respectarea şi ascultarea lor. Un înger spiritual consideră însă ca tatăl său este Domnul, iar mama sa este biserica. Prin cinstire, el înțelege iubirea acestora, în schimb, un înger celest consideră că tatăl său este Iubirea Divină a Domnului, iar mama sa este înțelepciunea Divină a Acestuia. Prin cinstire, el înțelege faptele bune făcute în numele celor două virtuți.

„Să *nu furi*”. Omul obişnuit înțelege această poruncă în sensul ei natural. El ştie că nu are dreptul să fure şi să îşi priveze aproapele de bunurile sale, sub nici un pretext. Un înger spiritual înțelege prin furt privarea altora de adevărurile credinței lor şi de beneficiile carității, prin minciună şi răutate, în schimb, un înger celest înțelege prin furt asumarea acelor atribute care îi aparțin Domnului, cum ar fi dreptatea şi virtuțile.

„Să *nu comiți adulter”.* Omul de rând înțelege această poruncă în sensul ei literal. El ştie că nu are dreptul să comită adulter, să meargă la prostituate, să se complacă în practici obscene, în conversații lascive şi în gânduri triviale. Un înger spiritual înțelege prin adulter violarea beneficiilor oferite de Cuvânt şi falsificarea adevărurilor sale. În schimb, un înger celest înțelege prin adulter negarea divinității Domnului şi profanarea Cuvântului.

„Sa *nu ucizi”.* Omul de rând înțelege această poruncă în sensul ei literal. El ştie că nu are dreptul să ucidă un alt om, din ură sau din dorința de răzbunare. Un înger spiritual înțelege prin ucidere comportamentul diabolic sau demoniac care distruge sufletul omului, în schimb, un înger celest înțelege prin ucidere ura față de Domnul şi față de toate atributele divine ale Acestuia.

„Să *nu depui mărturie falsă”.* Omul de rând înțelege această poruncă în sensul ei literal. El ştie că nu are dreptul să mintă şi să defăimeze pe altcineva atunci când se află sub jurământ. Un înger spiritual înțelege prin mărturia falsă susținerea şi prezentarea minciunii ca adevăr, a răului ca bine, şi invers, în schimb, un înger celest înțelege prin mărturie falsă orice blasfemie la adresa Domnului şi a lumii creației.

Din exemplele de mai sus vă puteți da seama cum pot fi extrase semnificația spirituală şi cea celestă a Cuvântului pornind de la cea naturală, care le conține în sine. Procesul este absolut minunat, căci îngerii îşi extrag semnificațiile corespondente fără a şti care sunt gândurile omului care citeşte Scriptura, deşi se află într-o corespondență perfectă cu acestea, la fel cum sunt finalitatea, cauza şi efectul. Finalitățile nu există decât în împărăția celestă, cauzele

[5] Vezi „Pământul” de Jakob Lorber.

în cea spirituală, iar efectele în cea terestră sau naturală, întreaga creație are la bază corespondențele. Acesta este mecanismul prin care Cuvântul permite asocierea cu îngerii.

68. Asocierea omului cu îngerii se realizează pornind de la semnificația literală a Cuvântului, căci în orice om exista trei nivele ale vieții: unul celest, unul spiritual şi unul natural. Atât timp cât se află pe pământ, el trăieşte însă pe nivelul natural al vieții sale. Nivelul spiritual nu se trezeşte în el decât în măsura în care cultivă adevărurile autentice, iar cel celest numai în măsura în care îşi pune viața la unison cu aceste adevăruri. Chiar dacă îşi trezeşte şi cele două nivele superioare, el nu pătrunde totuşi în împărățiile corespondente decât după moartea corpului său fizic. Ne vom ocupa mai amănunțit de acest subiect în altă parte.

69. Este evident din cele spuse mai sus că Scriptura (Cuvântul) este singura care conține spiritul şi viața, întrucât permite fuziunea cu Domnul şi asocierea cu îngerii, aşa cum afirmă chiar Domnul:

„Cuvintele pe care vi le spun sunt spirit şi viață.” (Ioan 6:63)

„Apa pe care v-o dau Eu este un izvor de apă vie, care conduce la viața eternă.” (Ioan 4:14)

„Omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci şi cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4)

„Lucrați pentru acel trup care rezistă în viața eternă, pe care îl veți primi de la Fiul Omului.” (Ioan 6:27)

Capitolul VII

Cuvântul se regăseşte în toate cerurile şi este sursa Înțelepciunii Divine

70. Până acum nu s-a ştiut că Scriptura (Cuvântul) se regăseşte în toate cerurile. Acest lucru nu putea fi cunoscut atât timp cât biserica nu a ştiut că îngerii şi spiritele sunt oameni, la fel ca cei din această lume, fiind întru totul asemănători celor de pe pământ. Singura diferență este că îngerii trăiesc într-o lume spirituală, având implicit atribute spirituale, în timp ce oamenii din aceasta lume trăiesc într-o lume naturală, având atribute naturale. Atât timp cât oamenii nu au aflat acest lucru, ei nu aveau de unde să ştie că Scriptura (Cuvântul) există inclusiv în ceruri, fiind citită de îngerii de acolo, inclusiv de spiritele din regiunile inferioare cerurilor. Pentru ca acest lucru să nu rămână ascuns pentru totdeauna, mi s-a îngăduit să mă aflu în compania îngerilor şi spiritelor, să conversez cu ei şi să văd locurile în care trăiesc, iar apoi să povestesc tot ce am văzut şi tot ce am auzit. Am făcut acest lucru în lucrarea *Raiul şi iadul*, publicată la Londra în anul 1758. Am arătat acolo că îngerii şi spiritele sunt oameni înconjurați de aceleaşi lucruri ca şi pe pământ (vezi paragrafele 73-77 şi 453-456). Am explicat în paragrafele 221-227 că îngerii şi spiritele se roagă la Dumnezeu în templele lor, în paragrafele 258-264 că ei au cărțile şi scripturile lor, iar în paragraful 259 că ei cunosc inclusiv Cuvântul.

71. Evident, în ceruri Cuvântul este scris într-o manieră spirituală, care diferă în întregime de cea naturală. Stilul spiritual nu este alcătuit din cuvinte, ci din litere, fiecare având o semnificație precisă. Unele dintre ele au puncte deasupra, care întăresc semnificația lor, elevând-o şi mai mult. Literele pe care le folosesc îngerii din împărăția spirituală sunt similare celor tipărite din lumea noastră. În ceea ce priveşte însă literele pe care le folosesc îngerii din împărăția celestă, acestea au fiecare în parte o semnificație completă, putând fi comparate cu literele din vechiul alfabet ebraic. Ele poartă însemne deasupra şi în interiorul lor.

Dată fiind natura scrierii îngerilor, aceasta nu conține nume proprii de persoane şi locuri, aşa cum apar ele în Scriptura noastră, în locul acestor nume apar chiar semnificațiile exacte ale acestora. De pildă, în locul numelui lui Moise apare expresia: „Cuvântul istoric”, iar în locul numelui lui Ilie apare expresia: „Cuvântul profetic”; în locul numelor lui Avraam,

Isac şi Iacov apare Domnul în expresia Sa divină şi divin-umană; în locul lui Aaron apare cuvântul „preoție”; iar în locul lui David apare cuvântul „regalitate”, ambele având conotații divine. În locul numelor celor doisprezece fii ai lui Iacov sau al triburilor lui Israel apar diferite atribute ale cerului şi ale bisericii. La fel şi în locul numelor celor doisprezece discipoli.

În locul numelor Sion şi Ierusalim apare biserica în ipostaza ei de Cuvânt şi de doctrină derivată din Cuvânt, în locul Țării Canaanului apare de asemenea biserica, în locul oraşelor din această țară, de pe ambele maluri ale Iordanului, apar diferite aspecte legate de biserică şi de doctrina acesteia. La fel se petrec lucrurile şi cu celelalte nume care apar în scriptură, dar şi cu numerele, care nu apar deloc în scripturile celeste, fiind înlocuite acolo de aspectele lor corespondente. Rezultă astfel că Scriptura (Cuvântul) din ceruri corespunde întru totul Scripturii noastre, fiind în realitate una cu aceasta (căci corespondențele prezintă întotdeauna fețe diferite ale aceleiaşi monede).

72. Cuvântul din ceruri este astfel scris încât să poată fi înțeles şi de către cei simpli, prin simplitatea lor, şi de către cei înțelepți, prin înțelepciunea lor. Aşa cum spuneam, există numeroase puncte şi semne deasupra literelor, care le schimbă semnificația. Spiritele simple nu văd aceste semne şi nu le înțeleg, dar cele înțelepte le acordă întreaga lor atenție, fiecare în funcție de gradul său de înțelepciune, mergând până la înțelepciunea supremă. Există un exemplar al Cuvântului, scris de îngeri la inspirația Domnului, păstrat de fiecare societate angelică într-un loc sacru, pentru cazul în care alte exemplare din alte locuri ar suferi modificări. Cuvântul nostru poate fi comparat cu cel din ceruri, în sensul că oamenii simpli îl înțeleg numai în raport cu simplitatea lor, în timp ce cei înțelepți îl înțeleg din perspectiva înțelepciunii lor.

73. îngerii recunosc că îşi extrag întreaga înțelepciune direct din Cuvânt, căci lumina în care trăiesc variază în funcție de nivelul lor de înțelegere a Cuvântului. Lumina în care trăiesc îngerii (respectiv lumina cerului) este înțelepciunea Divină, în locurile sacre în care sunt păstrate exemplarele din Cuvântul Divin lumina este extrem de puternică şi de strălucitoare, depăşind în intensitate orice alt loc celest. Explicația este simplă şi am mai dat-o: Cuvântul este una cu Domnul.

74. Înțelepciunea îngerilor celeşti o depăşeşte pe cea a îngerilor spirituali, la fel cum înțelepciunea celor din urmă o depăşeşte pe cea a oamenilor de pe pământ, căci îngerii celeşti trăiesc într-o lume a binelui născut din iubirea Domnului, în timp ce îngerii spirituali trăiesc într-o lume a adevărului născut din înțelepciunea Domnului. Acolo unde există binele şi iubirea, există automat şi adevărul şi înțelepciunea, în schimb, acolo unde există adevărul, înțelepciunea este direct proporțională cu binele şi cu iubirea (ea nu poate fi mai mare decât acestea). Aşa se explică de ce Cuvântul din împărăția celestă este scris altfel decât cel din împărăția spirituală, căci în împărăția celestă el exprimă binele şi iubirea, iar semnele de deasupra literelor indică intuiții ale inimii, în timp ce în împărăția spirituală el exprimă adevărul şi înțelepciunea, iar semnele de deasupra literelor indică percepții.

75. Din cele afirmate mai sus putem trage concluzia că înțelepciunea se află ascunsă în Cuvântul lumesc, înțelepciunea angelică este inefabilă, fiind conținută în interiorul Cuvântului. Omul care a ajuns la această înțelepciune prin intermediul Cuvântului devine un înger după moarte.

Capitolul VIII

Biserica există datorită Cuvântului. Natura ei depinde de înțelegerea Cuvântului.

76. Nu există nici o îndoială că biserica există datorită Cuvântului, căci Cuvântul este însuşi Adevărul Divin (vezi paragrafele 1-4), doctrina bisericii derivă din Cuvânt (vezi paragrafele 50-61), iar fuziunea cu Domnul nu se poate produce decât prin intermediul Cuvântu-

lui. Unii oameni s-ar putea îndoi însă că biserica depinde exclusiv de înțelegerea Cuvântului care stă la baza ei, căci ei cred ca aparțin bisericii pentru că dețin Cuvântul, citindu-l sau ascultându-l rostit de predicator, ştiind câte ceva despre litera sa, deşi nu prea înțeleg diferite pasaje. Alții nu acordă acestor lucruri nici o importanță. De aceea, este necesar să arătăm că nu Cuvântul în sine, ci înțelegerea lui dă naştere bisericii, iar calitatea acesteia depinde direct de nivelul de înțelegere a Cuvântului la care ajung membrii bisericii. Iată câteva argumente care demonstrează acest lucru.

77. Cuvântul nu este un Cuvânt Divin decât în măsura în care este înțeles de om. Dacă nu este înțeles, el poate fi numit Cuvânt, dar pentru omul respectiv nu există. Cuvântul nu poate fi considerat un adevăr decât în măsura în care este înțeles de om; dacă nu este înțeles, el poate fi falsificat, nemai fiind un adevăr. Cuvântul nu este spirit şi viață decât în măsura în care este înțeles de om; căci fără înțelegere, litera sa este moartă. Omul are acces la adevăr şi la viață numai în măsura în care înțelege Cuvântul; de aceea, iubirea şi credința sa vor fi direct proporționale cu înțelegerea sa, căci adevărul este direct proporțional cu credința, iar iubirea cu viața. De vreme ce biserica există datorită credinței şi iubirii oamenilor care o alcătuiesc, rezultă că natura bisericii depinde de înțelegerea Cuvântului de către membrii ei. Ea va fi o biserică nobilă dacă membrii ei înțeleg adevărurile Cuvântului, şi o biserică inferioară dacă membrii ei nu cunosc adevărurile autentice ale Cuvântului, ci doar nişte adevăruri parțiale. Biserica este complet distrusă dacă adevărurile Cuvântului sunt falsificate.

78. Mai mult, Domnul este prezent şi fuzionează cu omul prin intermediul Cuvântului Său, cu care este una şi prin intermediul căruia conversează cu omul. Întrucât Domnul este Însuşi Adevărul Divin, rezultă că şi Cuvântul este una cu Adevărul Divin. De aici putem trage concluzia că Domnul este prezent în interiorul omului şi devine una cu el numai în măsura în care acesta înțelege Cuvântul. Omul dispune de adevăr, şi implicit de credință, precum şi de iubire, şi implicit de viață, numai în măsura înțelegerii sale. Domnul este prezent ori de câte ori omul citeşte Cuvântul, dar nu fuzionează cu el decât în măsura în care acesta înțelege adevărul cuprins în el. Omul nu se poate considera un membru al bisericii decât în măsura în care fuzionează cu Domnul. Aşadar, adevărata biserică se află în interiorul omului, lucru ilustrat şi de cuvintele adresate de Domnul fariseilor care L-au întrebat când va veni împărăția lui Dumnezeu: „Împărăția lui Dumnezeu se află în interiorul vostru.” (Luca 17:21)

În cazul de față, prin Împărăția lui Dumnezeu se înțelege Domnul Însuşi, şi biserica derivată din El.

79. Profeții vorbesc în numeroase pasaje despre înțelegerea Cuvântului şi despre biserică. Ei afirmă că biserica nu există decât în măsura în care Cuvântul este corect înțeles.

Altfel spus, natura ei depinde de nivelul de înțelegere a Cuvântului la care ajung membrii ei. Sunt foarte multe pasajele în care profeții descriu biserica izraeliților şi a națiunii evreieşti ca fiind complet distrusă şi anihilată datorită falsificării adevăratului înțeles al scripturii. Căci nimic altceva nu poate distruge biserica decât numai falsificarea înțelesului Cuvântului.

Înțelegerea Cuvântului, atât cea adevărată cât şi cea falsă, este descrisă de Profeți, îndeosebi de Osea, prin termenul *Ephraim.* Dat fiind că înțelegerea Cuvântului reprezintă biserica, Ephraim este numit: un fiu iubit, şi un copil plăcut - Ieremia 31:20; primul născut - Ieremia 31:9; puterea capului lui Iehova - Psalmi 9:7; 108:8; un om puternic - Zaharia 10:7; un arc întins - Zaharia 9:13 -

Iar fiii lui Ephraim sunt descrişi ca fiind:

înarmați şi trăgători cu arcul - Psalmi 78:9.

Căci arcul simbolizează doctrina născută din Cuvânt, care luptă împotriva minciunii.

Din acelaşi motiv:

Ephraim a fost transferat în mâna dreaptă a lui Israel şi Binecuvântat; şi acceptat în locul lui Ruben (Geneză 48:5, Ll-15).

La fel: Ephraim cu fratele său Manase a fost înălțat de Moise, în numele tatălui lor Iosif, deasupra celorlalți, atunci când i-a binecuvântat pe fiii lui Israel (Deuteronom 33:13-17).

Termenul de Ephraim este folosit şi pentru a descrie latura bisericii atunci când înțelegerea Cuvântului este distrusă, îndeosebi în Osea, aşa cum rezultă din pasajele următoare:

„Dar mândria lui Israel va fi martoră împotriva lui; şi Israel şi Ephraim vor cădea prin nelegiuirea lor... Ephraim va fi devastat în ziua cercetării... Ephraim este asuprit, zdrobit în judecată, căci după propria lui voință, el a urmat porunca omului. Voi fi ca o molie pentru Ephraim, ca o putreziciune a dinților pentru casa lui Iuda. Când Ephraim îşi vede boala şi Iuda rănile, Ephraim aleargă în Asiria... Voi fi ca un leu pentru Ephraim şi ca un pui de leu pentru casa lui luda. Eu, Eu voi sfâşia, şi apoi voi pleca. Voi lua, şi nimeni nu-mi va scăpa."

(Osea 5:5, 9, 11-14)

„Ce să-ți zic, Ephraim? Ce să-ți fac, Iuda? Credința voastră este ca norul de dimineață şi ca rouă care trece curând." (Osea 6:4) „Nu vor rămâne în țara Domnului; ci Ephraim se va întoarce în Egipt şi vor mânca în Asiria ce este necurat." (Osea 9:3)

Țara lui Iehova este biserica. Egiptul simbolizează principiul ştiințific al omului natural, iar Asiria rațiunea care derivă din acesta. Aceste două principii sunt cele care falsifică înțelegerea Cuvântului. De aceea se spune că Ephraim se va întoarce în Egipt şi va mânca în Asiria ce este necurat.

„Ephraim se hrăneşte cu vânt şi aleargă după vântul de răsărit; zilnic înmulțeşte minciuna şi pustiirea; ei fac legământ cu Asiria şi duc untdelemn în Egipt." (Osea 12:1)

Hrănirea cu vânt, alergarea după vântul de răsărit şi înmulțirea minciunii şi pustiirii semnifică falsificarea adevărurilor şi distrugerea bisericii. Acelaşi lucru îl simbolizează şi desfrânarea lui Ephraim; căci desfrânarea înseamnă falsificarea înțelegerii Cuvântului, adică a adevărului autentic, aşa cum rezultă din pasajele următoare;

„Eu îl cunosc pe Ephraim, şi Israel nu-Mi este ascuns; ştiu că tu, Ephraim, te-ai desfrânat şi că Israel s-a murdărit."

(Osea 5:3)

„În casa lui Israel am văzut un lucru grozav: acolo este desfrânarea lui Ephraim; Israel s-a pângărit." (Osea 6:10)

Israel simbolizează biserica, iar Ephraim înțelegerea Cuvântului, care permite existența bisericii. De aceea se spune că Ephraim se desfrânează, iar Israel este pângărit.

Dat fiind că biserica evreilor a fost în întregime distrusă prin falsificarea Cuvântului, iată ce se spune despre Ephraim:

„Cum să te părăsesc, Ephraim? Cum să te predau, Israel? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să-ți fac ca Țeboimului?" (Osea 11:8)

Dat fiind că profetul Osea vorbeşte în cartea sa exclusiv despre falsificarea Cuvântului şi despre distrugerea bisericii care derivă din aceasta, şi ținând cont de faptul că prin desfrânare se înțelege falsificarea adevărului Cuvântului, profetului i a poruncit să ilustreze această stare a bisericii: „Luând o prostituată drept nevastă şi făcând copii cu ea" (Osea 1); „Lulând o femeie adulteră" (Osea 3).

Am citat aceste pasaje pentru a dovedi cu ajutorul Cuvântului că natura bisericii derivă din înțelegerea Cuvântului. Ea este excelentă şi prețioasă dacă înțelegerea Cuvântului are la bază adevărurile autentice, dar poate fi ruinată şi pângărită dacă are la bază adevăruri falsificate.

Capitolul IX

Cuvântul descrie până la ultimul detaliu al său fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit fuziunea dintre bine şi adevăr

80. Până în prezent oamenii nu au înţeles că până şi cele mai mici detalii din Cuvânt descriu fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi în consecinţă dintre bine şi adevăr. Ei nu ar fi putut să-şi dea seama de acest lucru, căci până în prezent sensul spiritual al Cuvântului nu a fost revelat, iar acesta este singurul care permite înţelegerea acestei fuziuni. Cuvântul are două semnificaţii ascunse în cea literală: una spirituală şi alta celestă. Semnificaţia sa spirituală explică numeroase aspecte legate de biserică, iar cea celestă explică atributele Domnului. Dintr-o altă perspectivă, conţinutul spiritual al scripturii explică Adevărul Divin, iar cel celest Binele Divin. De aceea, putem spune că semnificaţia literală a Cuvântului ascunde în ea fuziunea dintre aceste două principii. Acest lucru nu poate fi înţeles însă decât de către cei care cunosc semnificaţia spirituală şi celestă a cuvintelor şi numelor proprii. O parte din aceste cuvinte şi din aceste nume proprii descriu principiile Binelui Divin, iar o altă parte Adevărul Divin. Există şi unele care fac referire la ambele principii. De aceea, fără o cunoaştere a acestor semnificaţii, fuziunea dintre cele două aspecte nu poate fi sesizată în detaliile ascunse ale Cuvântului, ceea ce explică de ce această taină nu a fost descoperită până acum de oameni.

81. Dată fiind această fuziune în toate detaliile Cuvântului, în el apar deseori expresii duble, care par să fie repetarea aceluiaşi lucru, în realitate, nu este vorba de nici o repetare: unul din cele două aspecte se referă la Binele Divin, iar celălalt la Adevărul Divin, împreună, ele simbolizează fuziunea dintre cele două principii, care devin astfel unul singur. Acesta explică inclusiv divinitatea şi sfinţenia Cuvântului, căci orice operă divină este caracterizată de fuziunea dintre bine şi adevăr.

82. Cuvântul descrie în fiecare detaliu al său fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit cea dintre adevăr şi bine, căci aceasta din urmă derivă din prima. Atunci când o biserică (sau un om al bisericii) este ferm ancorată în adevăr, Domnul pătrunde în acel adevăr, făcându-l să devină viu. Altfel spus, atunci când o biserică (sau un om al bisericii) este ferm ancorată în inteligenţă prin intermediul adevărului, Domnul pătrunde în inteligenţa respectivă prin beneficiile iubirii şi ale purităţii, dându-i astfel viaţă.

83. În orice om există două facultăţi ale vieţii: înţelegerea şi voinţa. Înţelegerea este receptaculul adevărului, şi deci al înţelepciunii, iar voinţa este receptaculul binelui, şi deci al iubirii. Pentru ca omul să devină un membru al bisericii, cele două facultăţi ar trebui să fuzioneze şi să devină una. Acest lucru nu se petrece decât atunci când omul îşi extrage înţelegerea din adevărurile autentice şi când voinţa sa este racordată la iubire, adică la Domnul. În acest fel, omul duce o viaţă trăită întru adevăr şi iubire, prin înţelegerea lui derivată din voinţă şi prin voinţa sa derivată din înţelegere. Aceasta înseamnă fuziunea dintre adevăr şi bine la nivelul omului, dar şi fuziunea dintre Domnul şi biserică la nivel uman. Vom afirma mai multe în legătură cu această fuziune într-o altă lucrare, intitulată *Înţelepciunea angelică referitoare la Providenţa divină, la Iubirea şi Înţelepciunea divină, şi la Viaţă.*

84. Cei care citesc cu atenţie Cuvântul nu pot să nu remarce folosirea unor expresii duble, care par să repete aceleaşi lucruri: spre exemplu, frate şi tovarăş, sărman şi nevoiaş, pustie şi deşert, vid şi gol, duşman şi vrăjmaş, păcat şi nedreptate, mânie şi furie, neam şi popor, bucurie şi veselie, plâns şi vaiet, justiţie şi judecată, şi aşa mai departe. Aceste expresii par să fie sinonime, dar în realitate nu sunt, căci cuvintele de genul frate, sărman, pustie, vid, duşman, păcat, mânie, neam, bucurie, plâns şi justiţie sunt folosite cu referire la atributele binelui, iar în sensul lor opus, ale răului, în timp ce cuvintele de genul tovarăş, nevoiaş, deşert, gol, vrăjmaş, nedreptate, furie, popor, veselie, vaiet şi judecată sunt folosite cu referire la adevăr, iar în sensul lor opus, la minciună. Cititorul ignorant nu înţelege însă acest lucru, crezând că frate şi tovarăş, sărman şi nevoiaş, pustie şi desert, vid şi gol, duşman şi vrăjmaş, etc., înseamnă acelaşi lucru. La fel şi în cazul cuvintelor: păcat şi nedreptate, mânie şi furie, neam şi popor, bucurie şi veselie, plâns şi vaiet, justiţie şi judecată, în realitate, aceste cuvinte nu înseamnă acelaşi lucru, dar ar trebui să devină una (prin fuziunea la nivelul înţelegerii).

Există numeroase ale cuvinte care apar în Cuvânt şi care sunt strâns asociate între ele, precum: foc şi flacără, aur şi argint, bronz şi fier, lemn şi piatră, pâine şi apă, pâine şi vin, purpură şi in subțire, şi aşa mai departe. La fel ca în cazul de mai înainte, focul, aurul, bronzul, lemnul, pâinea şi purpura se referă la atributele binelui, în timp ce flacăra, argintul, fierul, piatra, apa, vinul şi inul subțire se referă la adevăr. În mod similar, se spune că oamenii ar trebui să îl iubească pe Dumnezeu din toată inima şi cu tot sufletul lor, sau că Dumnezeu va crea în om o inimă nouă şi un spirit nou. Şi de această dată, inima este folosită în asociere cu binele iubirii, iar sufletul sau spiritul cu adevărul derivat din acest bine. Există şi expresii care descriu ambele sensuri, nemaifiind folosite în asociere cu altele. Toate aceste aspecte subtile nu pot fi înțelese însă decât de îngeri şi de cei care, deşi le citesc în sensul lor natural, le înțeleg inclusiv sensul spiritual.

85. Ar fi superfluu să încercăm să dăm exemple din Cuvânt în care apar asemenea expresii duble care par repetări ale aceloraşi lucruri, căci am avea nevoie de pagini întregi. Pentru a elimina orice îndoială, vom cita totuşi câteva pasaje în care se vorbeşte despre justiție şi judecată (sau dreptate), despre popoare şi neamuri, şi despre bucurie şi veselie. Iată mai întâi pasajele în care se vorbeşte despre judecată şi justiție:

„Cetatea... era plină de judecată, şi dreptatea locuia în ea.” (Isaia 1:21)

„Sionul va fi răscumpărat prin judecată, şi cei care se vor întoarce în el prin dreptate.” (Isaia 1:27)

„Dar Domnul oştirilor va fi înălțat prin judecată şi Dumnezeul cel sfânt va fi sfințit prin dreptate.” (Isaia 5:16)

„El va face ca domnia Lui să crească şi o pace fără de sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăției lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi cu dreptate...” (Isaia 9:7)

„Domnul este înălțat, căci locuieşte în înălțime. El a umplut Sionul cu corectitudine şi cu dreptate.” (Isaia 33:5)

„Aşa vorbeşte Domnul: 'Păziți ce este drept şi faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină şi dreptatea Mea aproape să se arate'.” (Isaia 56:1)

„În toate zilele Mă întreabă şi vor să afle căile Mele, ca un popor care ar face dreptate şi n-ar fi părăsit rânduiala Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte...” (Isaia 58:2)

„Dacă vei jura: 'Viu este Domnul!', cu adevăr, cu curăție şi cu dreptate...” (Ieremia 4:2)

„Ci, cel care se laudă, să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ!” (Ieremia 9:24)

„Faceți dreptate şi judecată...

Vai de cel care îşi construieşte casa cu nedreptate şi camerele de sus cu nelegiuire... Şi totuşi, el făcea dreptate şi judecată, şi era bine de el.” (Ieremia 22:3, 13, 15)

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David un vlăstar drept. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune şi va face dreptate şi judecată în țară.” (Ieremia 23:5)

„Omul care este drept, care face judecată şi dreptate.” (Ezechiel 18:5)

„Dimpotrivă, când zic celui rău: 'Vei muri negreşit!' şi el se întoarce de la păcatul lui şi face ce este bine şi drept... Nici unul din păcatele pe care le-a făcut nu va fi amintit împotriva lui; cine a făcut ce este bine şi drept, va trăi negreşit... Dar dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui şi face ce este bine şi drept, el va trăi tocmai din cauza aceasta.” (Ezechiel 33:14, 16, 19)

„Te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate şi în îndurare.” (Osea 2:19)

„Ci judecata să curgă ca o apă şi dreptatea ca un pârâu care nu seacă niciodată.” (Amos 5:24)

„Poate cineva să are acolo cu boii, de ați prefăcut judecata în otravă şi roadă dreptății în pelin?” (Amos 6:12)

„Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui, până ce El îmi va apăra cauza şi-mi va face dreptate; El mă va scoate la lumină şi eu voi privi judecata Lui.” (Mica 7:9)

„Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu şi judecățile Tale sunt o mare adâncime.” (Psalmi 36:6)

„El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina şi dreptul tău ca soarele la amiază.” (Psalmi 37:6)

„Şi el va judeca pe poporul Tău cu dreptate şi pe săracii Tăi cu nepărtinire.” (Psalmi 72:2)

„Dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie...” (Psalmi 89:14)

„Te voi lăuda cu inimă curată, când voi învăța hotărârile dreptății tale.” (Psalmi 119:7)

„De şapte ori pe zi Te laud pentru judecățile Tale cele drepte.” (Psalmi 119:164)

„A adus la îndeplinire dreptatea Domnului şi poruncile Lui față de Israel.” (Deuteronom 33:21)

„Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, dreptatea şi judecata... în ce priveşte dreptatea, fiindcă Mă voi duce la Tatăl şi nu Mă veți mai vedea... în ce priveşte judecata, fiindcă Prințul lumii acesteia este judecat.” (Ioan 16:8, 10, 11)

Judecata şi dreptatea sunt menționate atât de des deoarece judecata este asociată cu adevărul, iar dreptatea cu binele. De aceea, prin executarea judecății şi a dreptății se înțelege - între altele - acțiunea în spiritul adevărului şi al binelui. Motivul pentru care judecata este asociată cu adevărul, iar dreptatea cu binele, este că guvernarea Domnului în împărăția spirituală este numită judecată, iar în cea celestă dreptate (justiție). Vezi în legătură cu acest subiect şi lucrarea *Raiul şi iadul,* paragrafele 214, 215. Ca o mărturie a asocierii judecății cu adevărul, putem citi în anumite pasaje:

„Adevărul *(veritas)* şi dreptatea *(justitia)”* (Isaia 11:5, Psalmi 11), şi în alte locuri.

86. Faptul că aparentele repetări ale aceloraşi concepte (sub forma sinonimelor) din Cuvânt simbolizează de fapt fuziunea dintre adevăr şi bine rezultă explicit şi din următoarele pasaje în care se vorbeşte despre națiuni şi neamuri:

„Vai, neam păcătos, popor încercat de fărădelegi...” (Isaia 1:4)

„Poporul care umbla prin întuneric a văzut o mare lumină... Tu înmulțeşti neamul...” (Isaia 9:2, 3)

„Vai de asirian, nuiaua mâniei Mele... Îl voi trimite împotriva unui neam nelegiuit, împotriva unui popor pe care sunt mâniat, ca să-l prade şi să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe străzi.” (Isaia 10:5, 6)

„În ziua aceea, vlăstarul lui Isaia va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El şi slava va fi locuința Lui.” (Isaia 11:10)

„Acela care, în furia lui, izbea popoarele cu lovituri fără încetare, acela care, în mânia lui, supunea neamurile, este persecutat fără cruțare.” (Isaia 14:6)

„În timpul acela se va aduce un dar Domnului oştirilor, de către poporul cel tare şi puternic, de către poporul cel înfricoşător de la începutul lui, neam care tot aşteaptă şi este călcat în picioare...” (Isaia 18:7)

„De aceea, poporul cel puternic Te va preamări şi cetățile neamurilor înspăimântătoare se vor teme de Tine.” (Isaia 25:3)

„Şi pe muntele acesta, înlătură vălul care acoperă toate popoarele şi învelitoarea care înfăşoară toate neamurile.” (Isaia 25:7)

„Apropiați-vă, neamuri, să auziți! Popoare, luați aminte!” (Isaia 34:1)

„Eu, Domnul, Te-am chemat în dreptate şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii lumina neamurilor (păgâne).” (Isaia 42:6)

„Să se strângă toate neamurile şi să se adune popoarele!” (Isaia 43:9)

„Iată, voi face semn cu mâna neamurilor (păgâne) şi-Mi voi înălța steagul spre popoare...” (Isaia 49:22)

„Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, conducător şi stăpânitor al neamurilor.” (Isaia 50:4)

„Iată, un popor din țara de la miazănoapte vine, un neam mare se ridică de la marginile pământului.” (Ieremia 6:22)

„De acum, nu te voi mai face să auzi batjocurile popoarelor (păgâne) şi nu vei mai purta insulta neamurilor... (Ezechiel 36:15)

„ I s-a dat stăpânire, slavă şi împărăție pentru ca toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile să-L slujească.” (Daniel 7:14)

„Doamne, cruță pe poporul Tău! Nu da de ruşine moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor. Pentru ce să se zică printre neamuri (păgâni): 'Unde este Dumnezeul lor?'„ (Ioel 2:17)

„Rămăşița poporului Meu îi va jefui; rămăşița neamului Meu îi va stăpâni.” (Sofonie 2:9)

„Şi multe popoare şi neamuri puternice vor veni să-l caute pe Domnul oştirilor din Ierusalim şi să se roage Domnului.” (Zaharia 8:22)

„Căci ochii mei au văzut mântuirea Ta... lumina care să descopere neamurile şi slava poporului Tău Israel.” (Luca 30, 32)

„Şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toate semințiile, de orice limbă, din orice popor şi din orice neam.” (Apocalipsa 5:9)

„Trebuie să proroceşti din nou cu privire la multe popoare, neamuri, limbi şi mulți împărați.” (Apocalipsa 10:11)

„Tu m-ai scăpat din neînțelegerile poporului; m-ai pus cap al neamurilor,..” (Psalmi 18:43)

„Domnul răstoarnă sfaturile neamurilor (păgâne), zădărniceşte planurile popoarelor...” (Psalmi 33:10)

„Ne-ai făcut ca un proverb printre neamuri şi temei de clătinare din cap printre popoare.” (Psalmi 44:14)

„El ne supune popoarele, El pune neamurile sub picioarele noastre. Dumnezeu împărățeşte peste neamuri (peste păgâni)... Domnitorii popoarelor s-au adunat...” (Psalmi 47:3, 8, 9)

„Să Te laude popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude! Să se bucure neamurile şi să cânte de veselie, pentru că Tu vei judeca popoarele cu dreptate şi vei conduce neamurile pe pământ. Să Te laude popoarele Dumnezeule, toate popoarele să Te laude!” (Psalmi 67:3, 4, 5)

„Adu-Ți aminte de mine, Doamne, în bunăvoința Ta față de poporul Tău... Ca să mă bucur de bucuria neamurilor Tale...” (Psalmi 106:4, 5)

Precum şi în numeroase alte locuri.

Neamurile şi popoarele sunt menționate împreună pentru simplul motiv că prin neamuri se înțeleg toți oamenii care respectă principiile binelui, iar în sensul opus al cuvântului, cei care respectă principiile răului, iar prin popoare se înțeleg cei care trăiesc întru adevăr, iar în sensul opus al cuvântului, cei care trăiesc în neadevăr. Din acest motiv, cei care aparțin împărăției spirituale a Domnului sunt numiți popoare, iar cei care aparțin împărăției Sale celeste sunt numiți neamuri. Căci tot ce există în împărăția spirituală trăieşte în adevăr şi înțelepciune, şi tot ce există în împărăția celestă trăieşte în bine şi iubire.

87. Alte expresii folosite într-o manieră similară sunt bucuria şi veselia. Iată câteva pasaje care ilustrează acest lucru:

„O bucurie veşnică le va încununa capul; vor căpăta veselie şi bucurie, iar durerea şi gemetele vor fugi.” (Isaia 35:10, 51:11)

„Şi n-a pierit bucuria şi veselia din casa Dumnezeului nostru?” (Ioel 1:16)

„... Şi postul din luna a zecea vor fi pentru casa lui Iuda veselie şi bucurie...” (Zaharia 8:19)

„Ca să cântam şi să ne bucurăm în toate zilele noastre. Înveseleşte-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit.” (Psalmi 90:14, 15)

„Bucură-te şi saltă de veselie, fiica Edomului...” (Ieremia 4:21)

„Să se bucure cerurile şi să se înveselească pământul.” (Psalmi 96:11)

„Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi glas cântări.” (Isaia 51:3)

„El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi de veselie.” (Luca 1:14)

Precum şi în multe alte locuri.

Bucuria şi veselia sunt menționate simultan în aceste pasaje deoarece bucuria este asociată cu binele, iar veselia cu adevărul. Altfel spus, bucuria este asociată cu iubirea, iar veselia cu înțelepciunea, căci bucuria reprezintă un atribut al inimii, iar veselia unul al sufletului. Altfel spus, bucuria aparține voinței, iar veselia înțelegerii. Este evident că fuziunea dintre Domnul şi biserică transpare inclusiv din aceste expresii duale, aşa cum se arată destul de clar în pasajul:

„Voi face astfel să înceteze în cetăţile lui Iuda şi pe străzile Ierusalimului strigătele de bucurie şi strigătele de veselie, cântecele mirelui şi cântecele miresei...” (Ieremia 7:34; 16:9; :10; 33:10, 11)

Căci Domnul reprezintă mirele, iar biserica mireasa. Această simbolistică poate fi regăsită inclusiv în Matei 9:15; Marcu 2:19, 20; Luca 5:35 - unde Domnul este asemuit cu un mire, sau în Apocalipsa 21:2, 9 şi 22:17, unde biserica este asemuită cu o mireasă.

Nu întâmplător Ioan Botezătorul a afirmat despre Iisus:

„Cel care deține mireasa este mirele.” (Ioan 3:29)

88. Din acelaşi motiv al fuziunii dintre Domnul şi biserică, sau - ceea ce înseamnă acelaşi lucru - dintre Binele Divin şi Adevărul Divin, care se regăseşte în fiecare detaliu al Cuvântului, în acesta se vorbeşte tot timpul de Iehova şi Dumnezeu, sau Iehova şi Dumnezeul cel Sfânt al Israelului, ca şi cum ar fi vorba de două aspecte divine, când în realitate este vorba de unul singur. Iehova este numele Domnului privit ca Bine Divin, iar Dumnezeu este numele Domnului privit ca Adevăr Divin. Deşi în multe pasaje din Biblie se vorbeşte de Iehova şi de Dumnezeu, sau de Iehova şi de Dumnezeul cel Sfânt al Israelului, părând că ar fi entități diferite, în realitate este vorba de un singur Dumnezeu, care este Domnul, aşa cum am arătat în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos,* paragrafele 34, 38 şi 46.

89. Dat fiind că fuziunea dintre Domnul şi biserică se regăseşte în fiecare detaliu al Cuvântului, este evident că toate aspectele despre care tratează Cuvântul, atât cele generale cât şi cele particulare, vorbesc în realitate despre Domnul, aşa cum am arătat în lucrarea *Doctrina Domnului,* paragrafele 1-7. Chiar şi biserica, un alt subiect predilect al Cuvântului, vorbeşte tot despre Domnul, căci Domnul afirmă El însuşi că omul bisericii se află în El, iar El se află în omul bisericii (Ioan 6:56; 14:20, 21; 15:5, 7).

90. Dacă tot vorbim despre divinitatea şi sfințenia Cuvântului, merită să descriu în câteva cuvinte o experiență pe care mi-a fost dat să o trăiesc. Mi s-a trimis odată din cer o bucată de hârtie acoperită cu caractere ebraice, scrisă însă în stilul antic, adică cu litere foarte înflorite, nu liniare, aşa cum apar ele astăzi. Îngerii care erau cu mine mi-au spus că ei înțeleg sensul celor scrise în text citind exclusiv literele, dar că dincolo de această semnificație, textul mai avea şi un înțeles rezultat din micile înfloriturі ale literelor. Ei mi-au explicat ce însemnau literele şi înfloriturile lor, atât separat cât şi împreună. Mi-au spus de pildă că litera H

adăugată la numele Abram şi Sarai se referea la infinitate şi la eternitate. Mi-au explicat în plus semnificaţia versetului 2 din Psalmul 32, pornind exclusiv de la litere şi de la silabe. Astfel, mi-au spus că această semnificaţie (a literelor şi inflexiunilor lor) era că Domnul este milostiv inclusiv faţă de cei care fac rău.

M-au informat că în cel de-al treilea cer, scrierea constă din litere accentuate şi cu diferite înfloriturі, fiecare având o semnificaţie precisă. De pildă, vocalele indică sunete, care corespund unor atribute ale inimii. În acel cer nu pot fi pronunţate vocalele *i* şi *e*, acestea fiind înlocuite cu *y* şi *eu.* In schimb, vocalele *a, o* şi *u* pot fi folosite plenar, întrucât acesta au un sunet plin. Mi-au mai spus că ei nu rostesc consoanele dure, ci doar pe cele moi. De aceea, anumite litere ebraice au puncte care arată că trebuie pronunţate ca nişte consoane moi.

În cerul spiritual se folosesc inclusiv consoanele dure, căci îngerii din această regiune trăiesc întru adevăr, iar adevărul admite duritatea. Binele nu o admite însă, motiv pentru care îngerii din cel de-al treilea cer (cel celest) nu le rostesc niciodată. Îngerii mi-au mai explicat că şi ei deţin Cuvântul, dar acesta este scris cu litere accentuate şi cu înfloriturі, care au semnificaţii precise. Numai aşa am putut înţelege ce vor să spună cuvintele Domnului:

„Căci adevărat vă spun, cât timp nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură din Lege, până nu se vor împlini toate.” (Matei 5:18)

Sau:

„Este mai uşor să treacă cerul şi pământul decât să cadă o singură frântură de literă din Lege.” (Luca 16:17)

Capitolul X

Ereziile pot fi formulate pornind de la semnificaţia literală a Cuvântului, dar confirmarea lor este periculoasă

91. Am arătat mai sus că Scriptura (Cuvântul) nu poate fi înţeleasă decât cu ajutorul doctrinei, care este ca o lampă aprinsă, ce permite vizualizarea adevărurilor ascunse în ea. Aşa cum spuneam, Cuvântul este scris în corespondenţe, ceea ce înseamnă că multe lucruri care se spun în el reprezintă doar aparenţe de adevăr, şi nu adevăruri propriu-zise (dezvăluite). Multe dintre acestea sunt adaptate astfel încât să poată fi înţelese de omul natural, chiar şi de cel senzorial, dar într-un asemenea fel încât omul simplu nu poate înţelege decât aspectele cele mai simple, cel inteligent aspectele inteligente, iar cel înţelept pe cele înţelepte. Datorită acestei naturi a Cuvântului, adevărurile voalate pot fi confundate uşor cu cele dezvăluite (autentice). Dacă cineva confirmă aceste adevăruri, ele devin minciuni sau falsităţi. Mulţi dintre cei care se consideră mai înţelepţi decât toţi ceilalţi (deşi nu sunt deloc) procedează în acest fel. Adevărata înţelepciune constă în a cerceta mai întâi dacă un lucru este adevărat, confirmându-l abia apoi, şi nu în a confirma numai acele lucruri care îţi sunt ţie pe plac. Îndeosebi cei orgolioşi din punct de vedere intelectual, care sunt înclinaţi către a-şi afirma cu tărie părerile, obişnuiesc să facă acest lucru. Cei înţelepţi sunt cei care iubesc adevărul în sine, lăsându-se transformaţi de acesta prin integrarea sa în viaţa lor, pentru a-şi îmbunătăţi astfel calitatea vieţii. Aceşti oameni sunt iluminaţi de Domnul şi văd adevărurile în lumina lor reală, în timp ce ceilalţi îşi extrag lumina intelectuală din propriul lor ego, nevăzând decât minciunile şi falsităţile.

92. Aparenţele de adevăr sau adevărurile voalate din Cuvânt pot fi confundate uşor cu cele dezvăluite (autentice). Dacă sunt inclusiv confirmate, ele devin minciuni. Acest lucru este cât se poate de evident văzând cât de multe erezii au fost susţinute de-a lungul timpului şi sunt susţinute şi astăzi în cadrul bisericii creştine. În sine, ereziile nu atrag condamnarea asupra oamenilor. Doar viaţa trăită în spiritul lor (adică faptele rele) atrag după sine această

condamnare, la fel ca şi confirmarea falsităților cuprinse în Cuvânt (care sunt specifice ereziei şi raționamentului omului natural).

Orice om se naşte în religia părinților săi, în care este inițiat încă din copilărie. Mai târziu, el aderă la ea în mod conştient, dar nu se poate elibera de unul singur din falsitățile acesteia, datorită legăturilor sale cu lumea. Condamnarea este atrasă doar de ducerea unei vieți rele, dar şi de confirmarea minciunilor, care atrage după sine distrugerea adevărului autentic. Nu sunt predispuşi către falsitate acei oameni care aderă la propria lor credință religioasă şi care cred în Dumnezeu; de pildă, dacă sunt creştini, cei care cred în Domnul, care consideră Cuvântul Lui sfânt şi care respectă principiile religiei, cuprinse în Decalogul Poruncilor. Când aceşti oameni aud şi percep adevărul, fiecare în funcție de capacitățile lui, ei îl pot accepta, eliberându-se astfel de falsitate. Nu la fel stau însă lucrurile cu cei care confirmă minciunile din propria lor religie, căci o minciună confirmată nu mai poate fi ştearsă, ci rămâne pentru totdeauna. Confirmarea ei echivalează cu un jurământ de acceptare a ei, mai ales dacă omul face acest lucru mânat de iubirea sa de sine, şi implicit de orgoliul înțelepciunii sale.

93. Am discutat în lumea spirituală cu unele spirite care au trăit pe pământ cu mult timp în urmă şi care s-au adâncit (prin confirmare) în minciunile religiei lor. Am constatat că acestea continuau să creadă şi în viața de dincolo cu tărie în aceste minciuni. Am avut de asemenea ocazia să discut cu spirite care au avut aceeaşi religie ca şi primele şi care au cultivat aceleaşi idei religioase, dar nu le-au confirmat. Am aflat astfel că după ce au fost instruite de îngeri, aceste spirite au ajuns să respingă minciunile şi să accepte adevărurile autentice. Ele au fost mântuite, în timp ce primele nu au fost. După moarte, toți oamenii sunt instruiți de îngeri, iar în cer sunt primiți numai aceia care percep adevărurile, deosebindu-le de minciuni. Căci după moarte li se permite tuturor să vadă adevărurile în lumina lor spirituală, dar numai cei care nu au confirmat falsitățile ajung să le vadă cu adevărat, în timp ce ceilalți nu le văd, pentru simplul motiv că nu doresc să le vadă. Chiar dacă aceste adevăruri le sunt prezentate de îngeri, ei le resping şi le întorc spatele, ridiculizându-le şi falsificându-le în continuare.

94. Pentru a ilustra acest lucru, vă voi da un exemplu. În multe pasaje din scriptură apar cuvintele: mânie, furie şi răzbunare, atribuite Domnului. Se spune acolo că El pedepseşte, condamnă la chinurile iadului, tentează şi face multe alte lucruri de acest fel. Oamenii care, în simplitatea lor intelectuală, cred cu adevărat în aceste lucruri, temându-se de Dumnezeu, dar având grijă să nu păcătuiască împotriva Lui, nu sunt pedepsiți pentru credința lor simplistă, în schimb, cei care cred cu convingere (prin confirmarea acestor minciuni) că Domnul este capabil de mânie şi răzbunare (deşi aceste atribute sunt profund malefice prin natura lor, fiind imposibil de asociat cu Domnul), condamnându-i pe oameni la chinurile iadului - chiar sunt condamnați, dar nu de Domnul, ci de propria lor convingere oarbă. Ei îşi atrag singuri condamnarea asupra lor, căci distrug cu bună ştiință adevărul autentic, potrivit căruia natura Domnului este Iubirea, Compasiunea şi bunătatea. De aceea, El nu se poate mânia, enerva sau răzbuna. Aceste afirmații din Biblie sunt voalate şi nu reprezintă adevăruri reale. La fel se petrec lucrurile în numeroase alte cazuri.

95. Luate în înțelesul lor literal, multe alte lucruri care apar în Cuvânt reprezintă adevăruri aparente, care le ascund înăuntrul lor pe cele autentice. Nu este nimic rău în a te gândi la aceste adevăruri aparente şi în a vorbi despre ele, dar este într-adevăr un lucru rău să le confirmi, distrugând astfel adevărurile autentice ascunse înăuntrul lor. Acest lucru poate fi ilustrat printr-un exemplu preluat din natură (am ales un exemplu din natură pentru că aspectele naturale sunt mai uşor de înțeles decât cele spirituale). Dacă este privit cu ochii fizici, soarele pare să facă o mişcare zilnică şi una de revoluție anuală în jurul pământului. De aceea, în Cuvânt se spune că soarele răsare şi apune, dând naştere dimineții, amiezii, înserării şi nopții, dar şi celor patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna şi iarna. Altfel spus, el dă naştere zilelor şi anilor. În realitate, soarele este staționar, iar cel care se roteşte în jurul lui este pă-

mântul. Omul care, în simplitatea şi ignoranţa lui, crede că soarele este cel care se roteşte în jurul pământului, nu influenţează prin acest lucru adevărul natural că cel care se roteşte în jurul axei sale şi pe eclipsa sa este pământul. În schimb, cel care confirmă mişcarea aparentă a soarelui, afirmând cu tărie că acest lucru este scris în Biblie şi confirmat de percepţiile omului natural, invalidează şi distruge adevărul, transformându-l într-o minciună.

Faptul că soarele se mişcă pe cer este doar un adevăr aparent. Adevărul autentic este că el nu se mişcă. Orice om poate să comenteze un adevăr aparent (şi marea majoritate a oamenilor chiar o fac), dar acceptarea lui ca un adevăr imuabil şi acţiunea în conformitate cu această acceptare blochează şi întunecă adevărata înţelegere, cea raţională şi corectă. La fel stau lucrurile şi cu stelele de pe cer. Adevărul aparent este că ele se mişcă pe harta cerului, motiv pentru care se spune în Cuvânt că ele răsar şi apun. Adevărul corect este însă că stelele sunt fixe, la fel ca şi soarele. Oricine poate să comenteze însă ce vrea în legătură cu ele.

96. Confirmarea unui adevăr aparent din Scriptură este un act malefic, întrucât distruge adevărul ascuns în interiorul lui. Toate afirmaţiile cuprinse în Cuvânt, atât cele generale cât şi cele particulare, permit deschiderea cerului şi comunicarea cu el, aşa cum am arătat mai devreme, în paragrafele 62-69. De aceea, atunci când cineva se foloseşte de aceste adevăruri aparente pentru a-şi confirma anumite simpatii pământeşti ce se opun adevărurilor celeste, el falsifică conţinutul real al Scripturii, blocându-şi astfel accesul şi comunicarea cu cerul, căci îngerii, care corespund înţelesului interior al Cuvântului, resping falsificarea acestuia. Aşa se explică de ce confirmarea minciunilor eretice este foarte dăunătoare.

96a. Cuvântul este ca o grădină, ca un paradis celest în care există tot felul de delicatese şi frumuseţi naturale. Fructele sale sunt delicatese, iar florile sale sunt frumuseţi naturale. În mijlocul acestei grădini se află copacii vieţii, iar lângă ei există izvoare de apă vie. Întreaga grădină este înconjurată de arbori obişnuiţi. Omul ferm ancorat în adevărurile divine datorită doctrinei sale corecte locuieşte chiar în centrul grădinii, acolo unde se află copacii vieţii, bucurându-se de delicatesele şi de frumuseţile ei naturale. În schimb, cel care este ancorat în alte adevăruri decât cele izvorâte din doctrină, respectiv în propriile sale adevăruri egotice, născute din cele literale ale Cuvântului, trăieşte la periferia grădinii şi nu vede decât pădurea obişnuită. Mai există şi cei care sunt ancoraţi în doctrina unei religii false, care cred cu tărie (prin confirmare interioară) în minciunile acestei religii. Aceştia nu locuiesc nici măcar în pădurea de la marginea grădinii Paradisului, ci la capătul ei, într-un ţinut nisipos, în care nu creşte nici măcar iarbaa. Vom arăta la momentul potrivit că aceasta este starea omului după moarte.

97. Mai trebuie să spunem şi că sensul literal al Cuvântului este un paznic al adevărurilor ascunse înlăuntrul lui. Sensul literal al Cuvântului poate fi răsucit şi interpretat în fel şi chip, fără ca adevărurile interioare să fie afectate în vreun fel. Faptul că diferite persoane înţeleg în mod diferit semnificaţia literală a Cuvântului nu face nimănui rău. În schimb, când adevărurile divin ascunse în interiorul acestei semnificaţii sunt pervertite, Cuvântul însuşi este violat, iar această acţiune este considerată malefică. Pentru a preveni acest lucru, semnificaţia literală a Cuvântului joacă rolul de gardian sau de paznic. Ea îi fereşte pe cei care trăiesc în falsitatea religiei lor să confirme aceste minciuni, violând astfel Cuvântul.

Acest rol de gardian este simbolizat de heruvimi. Cuvântul însuşi vorbeşte despre aceştia, dar puţină lume înţelege ce reprezintă ei. De pildă, acesta a fost rolul heruvimilor plasaţi ca paznici la porţile Grădinii Edenului după expulzarea lui Adam şi a Evei din ea. Iată ce spune Scriptura:

„De aceea, Domnul Dumnezeu l-a scos afară din Grădina Edenului, ca sa lucreze pământul din care fusese luat. Astfel, El l-a izgonit pe Adam; şi la răsăritul Grădinii Edenului a pus heruvimii şi sabia învăpăiată care se îndrepta în toate direcţiile, ca să păzească drumul spre pomul vieţii.” (Geneză 3:23, 24)

Heruvimii reprezintă gardieni. Drumul spre pomul vieții simbolizează accesul către Domnul, pe care oamenii nu îl pot obține decât prin intermediul Cuvântului. Flacăra învăpăiată care se îndrepta în toate direcțiile simbolizează Adevărul Divin ascuns în scriptură, care poate fi deturnat, odată cu înțelesul literal al acestuia.

La acelaşi lucru se referă şi următorul pasaj:

„Să faci doi heruvimi din aur... să faci un heruvim la un capăt şi un heruvim la celălalt capăt. Să faceți heruvimii aceştia ieşind din capacul ispăşirii, la cele două capete ale lui." (Exod 25:18-21)

Nu întâmplător: „Domnul a vorbit cu Moise între doi heruvimi." (Exod 25:22; 37:9; Numeri 7:89)

Am arătat mai devreme, în paragrafele 37-49, că Domnul nu vorbeşte cu oamenii decât în toată plenitudinea Lui, iar Cuvântul reprezintă în sensul său literal un Adevăr Divin în toată plenitudinea. În consecință, putem trage concluzia că Domnul a vorbit într-adevăr cu Moise între doi heruvimi. La fel trebuie înțeles şi versetul referitor la:

Heruvimii de deasupra perdelelor şi țesăturilor din tabernacul (Exod 26:1, 31).

Căci perdelele şi țesăturile tabernaculului simbolizează aceleaşi adevăruri celeste şi ale bisericii, deci implicit ale Cuvântului, aşa cum am arătat în paragraful 46. La fel trebuie interpretate şi versetele referitoare la:

Heruvimii din mijlocul templului din Ierusalim (l Regi 6:23, 28);

Heruvimii sculptați pe pereții şi pe porțile templului (l Regi 6:29, 32, 35);

Şi heruvimii din noul templu (Ezechiel 41:18-20).

Vezi şi paragraful 47.

De vreme ce heruvimii simbolizează paznicii Domnului, ai cerului şi ai Adevărului Divin, pentru ca omul să nu se poată apropia de aceştia decât după ce meditează la aspectele lor corespondente din lumea sa, Cuvântul afirmă despre regele din Tyr:

„Tu aveai pecetea perfecțiunii, plin de înțelepciune şi perfect în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, şi eai acoperit cu tot felul de pietre scumpe...

Erai uns ca heruvim ocrotitor, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare...

Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de violență şi ai păcătuit; de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu ca pe un înjosit şi te-am năruit, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare." (Ezechiel *28:12*, 13, 14, 16)

Tyr-ul se referă în acest caz la biserică, dar şi la cunoaşterea adevărului şi a binelui. De aceea, regele său se referă la Cuvânt, care reprezintă sursa cunoaşterii. Este evident că regele din acest pasaj se referă la Cuvânt în sensul său literal, căci acesta joacă rolul heruvimului de protector şi paznic: „Erai uns ca heruvim ocrotitor, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare...". Pietrele scânteietoare simbolizează în cazul de față adevărurile sensului literal al Cuvântului, aşa cum am arătat în paragraful 45.

Regăsim aceeaşi simbolistică a heruvimului ca paznic al Adevărului Divin prin semnificația literală a Cuvântului şi în Psalmi:

„A aplecat cerurile şi s-a coborât... Călărea pe un heruvim şi zbura." (Psalmi 18:9, 10)

„Pleacă urechea, păstorul lui Israel, Tu, care conduci pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care stai cu heruvimii." (Psalmi 80:1)

„Domnul împărățeşte: să tremure popoarele. El stă între heruvimi: să se cutremure pământul!" (Psalmi 99:1)

Călăritul pe heruvim, statul cu heruvimii sau între ei semnifică acelaşi lucru: semnificația literală a Cuvântului.

Adevărul Divin al Cuvântului şi natura acestui Adevăr sunt descrise inclusiv de heruvimul din Ezechiel 1, 9 şi 10. Nimeni nu poate înțelege însă aceste descrieri, decât numai cei

care şi-au trezit înțelegerea spirituală. De aceea, mi s-a permis să revelez afirmațiile legate de heruvimul din primul capitol al Cărții lui Ezechiel. Acesta este prezentat:

Ca o sferă de foc (sfera exterioară divină a Cuvântului) (5:4);

Ca un om (5:5);

Ca un principiu asociat cu lucrurile spirituale şi celeste (5:6);

Ca natură a aspectelor naturale ale Cuvântului (5:7);

Ca natură a aspectelor spirituale şi celeste ale Cuvântului, derivate din cele naturale (5:8, 9);

Ca Iubire Divină derivată din binele şi din adevărurile celeste, spirituale şi naturale cuprinse în Cuvânt - aspecte privite atât separat cât şi împreună (5:10, 11);

Ca moarte (5:12);

Ca sferă a Cuvântului asociată cu Binele şi Adevărul Divin, din care Cuvântul îşi extrage viața (5:13, 14);

Ca doctrină a binelui şi adevărului derivată din Cuvânt (5:15-21);

Ca divinitate a Domnului ascunsă în Cuvânt (5:22, 23);

Şi derivată din el (5:24, 25);

Domnul este deasupra cerurilor (5:26);

Lui îi aparțin Iubirea Divină şi Adevărul Divin (5:27, 28);

Această sinteză a fost comparată cu Cuvântul din ceruri şi se află în conformitate cu acesta.

Capitolul XI

Domnul a venit în lumea noastră pentru a împlini toate afirmațiile din Scriptură (Cuvânt), pentru ca acestea să devină astfel un Adevăr Divin până la ultimele detalii

98. Domnul a venit în lumea noastră pentru a împlini toate afirmațiile din Scriptură (Cuvânt). Am explicat acest lucru în lucrarea *Despre Domnul Iisus Hristos*, paragrafele 8-11. El a devenit astfel una cu Adevărul Divin sau Cuvântul, până la ultimele detalii ale acestuia, aşa cum se arată în următorul pasaj din Evanghelia după Ioan:

„Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi, iar noi i-am zărit slava, slava Celui unic născut din Tatăl, plin de grație şi de adevăr.” (Ioan 1:14)

Asumarea trupului înseamnă confirmarea Cuvântului până la ultimele detalii ale sale (cele literale). Domnul şi-a arătat esența divină atunci când s-a transfigurat în fața discipolilor Săi (Matei 17:2-9; Marcu 9:2-9; şi Luca 9:28-36).

În aceste pasaje se afirmă că Moise şi Ilie au apărut în slavă în fața discipolilor. Aşa cum am arătat în paragraful 48, cei doi simbolizează Cuvântul. În calitatea Sa de finalitate a Cuvântului, Domnul este descris şi de Apocalipsa lui Ioan 13-16). Înainte de întrupare, Domnul era una cu Cuvântul, dar numai ca aspect primordial al acestuia:

„La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, iar Dumnezeu era Cuvântul.” (Ioan 1:1, 2)

După întrupare, Domnul a devenit inclusiv finalitatea Cuvântului, motiv pentru care este numit: Primul şi Ultimul (Începutul şi Sfârşitul) (Apocalipsa 1:8, 11, 17; 2:8; 21:6; 22:12, 13).

99. Prin întruparea Domnului, starea bisericii s-a schimbat în întregime, înaintea venirii Lui pe pământ, toate bisericile erau reprezentative. Ele nu puteau privi în față Adevărul Divin, ci îl puteau doar întrezări. După venirea Domnului în lume, el a creat o biserică ce putea privi Adevărul Divin în toată splendoarea luminii sale. Diferența este ca aceea dintre dimineață şi înserare. Starea bisericii înainte de venirea Domnului poate fi comparată cu înserarea, iar cea de după venirea Lui cu dimineața. Înainte de venirea Sa în lume, Domnul era

prezent printre oamenii bisericii, dar prezența Lui era mediată de ceruri. După venirea Lui în lume, prezența lui printre oamenii bisericii a devenit directă, căci şi-a asumat El Însuşi planul natural (care corespunde omului), transfigurându-l într-un plan divin. Când s-a ridicat la cer, El s-a ridicat ca om, căci şi-a asumat trup uman în această lume. De aceea, planul natural a devenit un plan divin (transfigurat).

100. Puțini oameni înțeleg că Domnul este Cuvântul. Marea majoritate a oamenilor cred că prin intermediul Cuvântului, Domnul doar îi ilumineaza pe credincioşi, dar nu poate fi numit El Însuşi Cuvântul. Trebuie totuşi să precizăm că oamenii sunt una cu iubirea lor şi cu binele şi adevărul născute din ea. Acestea sunt singurele atribute umane (care îi diferențiază de animale). Din acest motiv, îngerii şi spiritele sunt la rândul lor oameni; căci omul nu înseamnă altceva decât adevărul şi binele care derivă din Domnul şi care iau o formă particulară. Domnul este Binele Divin şi Adevărul Divin, motiv pentru care este El Însuşi Omul Primordial, cel din care s-au născut toți oamenii. Am explicat aceste aspecte în lucrarea *Raiul şi iadul,* paragraful 460. Ele vor deveni încă şi mai clare în lucrările care urmează, în care voi vorbi despre înțelepciunea Angelică.

Capitolul XII

Înaintea Cuvântului care există la ora actuală, în lume a mai existat un Cuvânt, care s-a pierdut

101. Înaintea Cuvântului dat de Moise şi de profeți izraeliților, populația practica adorația prin sacrificii şi Iehova le vorbea direct oamenilor prin profeți. Acest lucru este evident din Cărțile lui Moise. Iată câteva pasaje din care rezultă clar că populația practica adorația prin sacrificii:

„Copiilor lui Israel li s-a poruncit să distrugă altarele neamurilor, să le sfărâme statuile şi să le trântească la pământ idolii.” (Exod 34:13; Deuteronom 7:5 şi 12:3)

„Israel locuia în Sitim; şi poporul a început să practice desfrânarea cu fiicele lui Moab. Ele au invitat poporul la jertfele dumnezeilor lor; şi poporul a mâncat şi s-a prosternat înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a lipit de Baal-Peor; şi mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel.” (Numeri 25:1-3)

„Şi Balaam, care era din Siria, a ridicat altare şi a jertfit boi şi oi.” (Numeri 22:40; 23:1, 2, 14, 29, 30)

Faptul că Dumnezeu le vorbea direct oamenilor rezultă din profețiile lui Balaam (Numeri 23:7-10; 18-24; 24: 3-9, 16-24).

„El a făcut de asemenea profeții legate de Domnul, afirmând că o Stea se va naşte din Iacov şi un Sceptru din Israel.” (Numeri 24:17)

Din aceste pasaje rezultă în mod clar că popoarele îl adorau deja pe Dumnezeu în maniera instituită mai târziu de Moise printre izraeliți.

Faptul că acest tip de adorație exista chiar şi înainte de Avraam rezultă într-o oarecare măsură din cuvintele lui Moise din Deuteronomul 32:7, 8. Acest lucru este încă şi mai evident dacă ținem seama de afirmația legată de Melchisedec, regele Salemului:

„Melchisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin; el era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, Şi el l-a binecuvântat şi a zis: 'Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Preaînalt, Stăpânitorul cerului şi pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!' Şi el i-a dat zeciuială din toate.” (Geneză 14:18-20)

Melchisedec era reprezentantul Domnului, motiv pentru care este numit „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt” (Geneză 14:18). De asemenea, în Psalmi se spune despre Domnul:

„Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.” (Psalmi 110:4)

Aşa se explică de ce Melchisedec a introdus pâinea şi vinul ca sacramente ale bisericii, lucru ilustrat şi de Cina cea de Taină, sau de ce l-a putut binecuvânta pe Avraam, care i-a dat zeciuială din toate.

102. Îngerii din ceruri mi-au explicat că în antichitatea îndepărtată a existat pe pământ un Cuvânt scris în corespondenţe pure, dar acesta s-a pierdut. In schimb, ei l-au păstrat până astăzi, fiind folosit şi la ora actuală în cer de către spiritele care au trăit în acele timpuri pe pământ. Aceste spirite, care continuă să folosească şi astăzi acel Cuvânt în ceruri, au trăit în ţara Canaanului şi în ţinuturile învecinate, precum Asiria, Mesopotamia, Siria, Arabia, Caldeea, Egipt, Sidon, Tyr şi Ninive. Locuitorii acestor ţinuturi practicau adoraţia reprezentativă, fiind extrem de buni cunoscători ai corespondenţelor. Înţelepciunea lor era derivată din ştiinţa corespondenţelor, care le permitea să aibă percepţii interioare şi să comunice cu cerurile. Iniţial, cei care deţineau cunoaşterea lăuntrică a corespondenţelor erau numiţi înţelepţi, dar mai târziu li s-a spus magi.

Cuvântul din acele timpuri era plin de corespondenţe celeste şi spirituale, greu de înţeles în plan literal. De aceea, el a început să fie falsificat, dispărând astfel - prin Providenţa Divină a Domnului - în decursul timpului şi pierzându-se în uitare. Oamenilor le-a fost dat atunci un alt Cuvânt, scris tot în corespondenţe, dar nu atât de vagi (abstracte) cum erau primele. Acest Cuvânt le-a fost dat Copiilor lui Israel prin intermediul Profeţilor. Nu întâmplător, acest Cuvânt cuprinde tot felul de nume de locuri din ţara Canaanului şi din ţinuturile învecinate cu aceasta. Aşa se explică de ce i s-a poruncit lui Avraam să meargă în această ţară.

103. Existenţa unui Cuvânt în antichitatea îndepărtată este dovedită de scrierile lui Moise, în care acesta face referire la el, dând chiar citate din el (în Numeri 21:14, 15, 27-30). Partea sa istorică a fost numită *Războaiele lui Iehova,* iar cea profetică a fost numită *Enunţuri (Proverbe).* Moise dă următoarele citate din partea istorică a acelui Cuvânt:

„De aceea se zice în Cartea Războaielor Domnului: 'Vahev în Sufa, torenţii Arnonului şi povârnişurile torenţilor care se îndreaptă spre locuinţa lui Ar şi se ating cu hotarul lui Moab'." (Numeri 21:14, 15)

Prin „Războaiele lui Iehova" se înţeleg (şi în acel Cuvânt, şi în al nostru) luptele duse de El cu iadul şi victoriile Lui asupra acestuia când va veni în lume. Aceleaşi bătălii sunt descrise inclusiv în diferite pasaje din părţile istorice ale Cuvântului nostru, cum ar fi războaiele lui Iosua cu neamurile din Ţara Canaanului sau războaiele Judecătorilor şi regilor din Israel. Din partea profetică a Cuvântului din vechime, Moise a citat următoarele:

„De aceea zic poeţii: Veniţi la Hesbon! Cetatea lui Sihon să se zidească din nou şi să se întărească. Căci a ieşit un foc din Hesbon, o flacără din cetatea lui Sihon, şi a mistuit pe Ar-Moab, pe domnitorii înălţimilor Arnonului.

Vai de tine, Moab! Eşti pierdut, poporul lui Chemoş!

El a făcut pe fiii lui fugari şi pe fiicele lui le-a dat roabe lui Sihon, împăratul amoriţilor. Noi am tras împotriva lor; din Hesbon până în Dihon, totul este nimicit. Am pustiit până la Nofah, care se întinde până la Medeba." (Numeri 21:27-30)

Traducătorii Cuvântului au tradus cuvântul *enunciatores* prin poeţi (autori de proverbe), dar în realitate aceştia ar fi trebuit să fie numiţi „autori", iar afirmaţiile lor „anunţuri profetice", aşa cum rezultă din semnificaţia cuvântului ebraic *moshalim,* care înseamnă nu numai proverbe, ci şi anunţuri profetice. Vezi în această direcţie Numeri 23:7, 18 şi 24:3, 15, unde se afirmă că Balaam şi-a rostit „cuvântarea", adică anunţul profetic referitor la Domnul. La singular, acest cuvânt este *mashal.* De aceea, ceea ce citează Moise nu sunt proverbe, ci profeţii.

La fel ca şi Cuvântul nostru, Cuvântul din acele timpuri a fost de inspiraţie divină, lucru evident dintr-un pasaj din Ieremia, în care este folosit aproape acelaşi limbaj:

„Fugarii se opresc sleiți de puteri la umbra Hesbonului; dar un foc iese din Hesbon, o flacără iese din mijlocul Sihonului şi mistuie laturile Moabului şi creştetul capului fiilor răzvrătirii. Vai de tine, Moabule! Poporul lui Chemoş este pierdut! Căci fiii tăi sunt luați în captivitate şi fiicele tale sunt captive.” (Ieremia 48:45-46)

Alte referiri la Cartea Profetică a antichității, numită şi *Cartea lui Iaşer* sau *Cartea Celui Drept,* se fac în cărțile lui David şi lui Iosua. De pildă, David se referă la ea în următorul pasaj:

„Iata cântecul de jale pe care l-a alcătuit David pentru Saul şi pentru fiul său Ionatan şi pe care a poruncit să-l învețe fiii lui Iuda. Este numit Cântecul Arcului şi este scris în *Cartea Celui Drept.”* (2 Samuel 1:17, 18)

Iosua se referă la ea în următorul pasaj:

„Atunci Iosua a vorbit Domnului: 'Opreşte-te, soare asupra Gabaonului, şi tu, lună, asupra văii Aialonului!'.. Lucrul acesta nu este scris oare în *Cartea Celui Drept?”* (Iosua 10:12, 13)

Am fost informat de asemenea că primele şapte capitole din Geneză sunt extrase integral din acest Cuvânt străvechi, nelipsind din ele nici măcar o virgulă.

Capitolul XIII

Cuvântul le permite şi celor din afara bisericii, care nu îl dețin, accesul la lumină

104. Comunicarea cu cerul nu este posibilă dacă pe pământ nu există o biserică aflată în posesia Cuvântului care permite cunoaşterea Domnului. Căci Domnul este Dumnezeul cerului şi al pământului, iar fără El nu există mântuire. Este suficientă existența unei singure biserici aflate în posesia Cuvântului, chiar dacă ea este alcătuită din numai câteva persoane. Prin intermediul acestui Cuvânt, Domnul este prezent în întreaga lume, căci Cuvântul reprezintă puntea de legătură între rasa umană şi cer. Am explicat detaliat această legătură în paragrafele 62-69.

105. Voi explica în continuare cum este posibil ca Domnul şi cerurile să fie prezente pe pământ şi cum se poate stabili comunicarea cu Dumnezeu şi cu îngerii prin intermediul Cuvântului. Din perspectiva Domnului, întregul cer reprezintă un singur om. La fel, întreaga biserică. Am arătat acest lucru în lucrarea *Raiul şi iadul,* paragrafele 59-86. În acest Om universal al Bisericii, locul în care Cuvântul este citit şi care permite astfel cunoaşterea Domnului poate fi asemuit cu inima şi cu plămânii: împărăția celestă poate fi asemuită cu inima, iar cea spirituală cu plămânii. Acestea sunt cele două izvoare de apă vie care permit existența celorlalte organe şi viscere din trupul omului. Metaforic vorbind, ele permit existența celorlalți oameni de pe pământ care au o religie, care îl adoră pe Dumnezeul cel unic şi care duc vieți virtuoase, alcătuind împreună Omul Universal. Ei reprezintă membrele şi viscerele trupului său şi îşi extrag viața din fuziunea Domnului şi cerului cu biserica, prin intermediul Cuvântului. Căci Cuvântul este deținut de biserică. Chiar dacă aceasta este alcătuită din numai câteva persoane, ea dă viață restului organismului (adică lumii exterioare), prin legătura ei cu Domnul, la fel cum inima şi plămânii dau viață celorlalte organe şi membre ale corpului uman. Maniera în care aceste organe şi membre comunică cu inima şi cu plămânii este similară la nivelul organismului social cu cea de la nivelul organismului uman. De aceea, creştinii (cei care dețin Cuvântul) reprezintă pieptul pentru acest organism universal. Ei reprezintă centrul acestui organism. În jurul lor se grupează în cercuri concentrice romano-catolicii, apoi musulmanii, care îl recunosc pe Domnul, afirmând că el este profetul suprem şi Fiul lui Dumnezeu. Urmează africanii, iar națiunile şi popoarele din Asia se situează la periferie. Am descris parțial acest mod de organizare al oamenilor în funcție de credința lor în micuța mea

lucrare, *Judecata de Apoi*, paragraful 48. Toți cei care alcătuiesc acest Om Universal privesc către centrul lui, acolo unde există creștinii.

106. Lumina atinge intensitatea ei maximă în centrul cercului, acolo unde se situează creştinii care dețin Cuvântul; căci lumina din ceruri este Adevărul Divin care derivă din Domnul. Domnul este Soarele lumii spirituale şi al celei celeste. Cuvântul este una cu acest Adevăr. De aceea, lumina atinge intensitatea ei maximă pe pământ acolo unde există Cuvântul. Ea se răspândeşte apoi până la periferia lumii, scăzând treptat în intensitate. Rezultă astfel că şi popoarele aflate în afara bisericii beneficiază de iluminarea pe care o atrage după sine Cuvântul. Am explicat detaliat aceste lucruri în lucrarea *Raiul şi iadul,* paragrafele 126-140, unde am arătat că lumina din ceruri este Adevărul Divin care derivă din Domnul, oferind inteligență nu doar îngerilor, ci şi oamenilor.

107. La nivel celest, acest adevăr este ilustrat de faptul că în orice societate existentă în ceruri există o organizare asemănătoare (biserica în centru, etc.). Căci orice societate reprezintă un cer în miniatură, deci poate fi considerată un om universal. Am explicat aceste aspecte în lucrarea *Raiul şi iadul,* paragrafele 41-87. În orice societate existentă în ceruri, cei aflați în centrul ei sunt cei care dețin Cuvântul. Ei reprezintă inima şi plămânii societății, bucurându-se de cea mai mare lumină. Această lumină (şi adevărul ei corespondent) se răspândeşte din centru către periferie, în toate direcțiile, dând viață (din punct de vedere spiritual) întregii societăți. Mi s-a explicat de către îngeri că ori de câte ori centrul unui organism social este înlăturat, toți cei din jurul lui decad, iar percepția adevărului devine atât de slabă, încât aproape că dispare cu totul. De îndată ce centrul este restabilit, lumina reapare şi vechile percepții ale adevărului revin inclusiv în rândul celor de la periferie.

108. Vă voi povesti o experiență care ilustrează acest lucru. Mă aflam odată în compania unor spirite ale unor africani care au trăit în Abisinia. Acestea mi-au povestit că li s-a permis cu o anumită ocazie să audă cântecul unui Psalm al lui David într-un templu din lumea fizică. Au trăit atunci o stare de fericire atât de mare, încât s-au alăturat celor care cântau. La scurt timp după aceea, urechile lor s-au închis şi ele nu au mai putut auzi cântecele din templu. Starea lor de fericire nu a dispărut însă, ci a devenit chiar mai mare, căci lumina coborâse deja asupra lor, întrucât Psalmul vorbea despre Domnul şi despre mântuire. Motivul pentru care starea lor de fericire s-a amplificat era că li s-a permis comunicarea cu acea societate din ceruri care se afla în comuniune cu cei de pe pământ (cu cei care au cântat acel Psalm). Această experiență, multe altele de acelaşi fel, mi-au demonstrat dincolo de orice îndoială că întreaga comunicare cu cerul se realizează prin intermediul Cuvântului. Din acest motiv, Providența Divină face ca popoarele din Europa (cele în care este citit Cuvântul) să interfereze şi să aibă schimburi culturale cu cele din afara bisericii.

109. Acest lucru poale fi ilustrat printr-o comparație cu lumina şi căldura soarelui, care asigură inclusiv creşterea vegetației de la poli şi din regiunile înnorate, cu condiția ca soarele să se ridice deasupra orizontului şi să îşi arate fața. La fel stau lucrurile şi cu lumina Domnului, care este Soarele spiritual. Căci această lumină este Adevărul Divin din care îşi extrag inteligența şi înțelepciunea îngerii şi oamenii. Nu întâmplător se spune în Cuvânt că:

„Lumina era la Dumnezeu şi era una cu Dumnezeu. Şi ea luminează pe toți oamenii care se nasc pe pământ.” (Ioan 1:1, 9)

„Această lumină străluceşte inclusiv în întuneric.” (Ioan 1:5)

110. Din aceste afirmații rezultă clar că Scriptura (Cuvântul) aşa cum apare ea în sânul bisericii, iluminează toate neamurile şi toate popoarele prin comunicarea spirituală pe care o permite. Mai mult, rezultă că Domnul veghează ca pe pământ să existe întotdeauna o biserică în care să fie citit Cuvântul, pentru ca El să poată fi cunoscut. De aceea, atunci când Cuvântul aproape că a fost complet distrus de către biserica romano-catolică, Providența Divină a dus la apariția Reformei, care a asigurat renaşterea Cuvântului.

111. Fără Cuvânt nu putem vorbi de o concepție rațională referitoare la Domnul, şi deci nici de mântuire. Când Cuvântul a fost falsificat şi pângărit în întregime de națiunea evreiască, pierzându-şi complet influența benefică asupra umanității, Domnul a binevoit să coboare El Însuşi pe pământ. Venind în această lume, El a împlinit Cuvântul, dându-i din nou viață, astfel încât să îşi reverse iarăşi lumina asupra națiunilor pământului. Aşa cum a spus El însuşi:

„Oamenii care stăteau în întuneric au văzut o mare lumină *(lumen).* Iar cei care stăteau în penumbra morții au văzut din nou lumina." (Matei 4:16; Isaia 9:2)

112. S-a prezis faptul că la sfârşitul actualei biserici, pământul va fi acoperit de întuneric (din punct de vedere spiritual), datorită dispariției concepției raționale despre Domnul ca Dumnezeu al cerului şi al pământului, şi datorită despărțirii credinței de caritate. Pentru ca înțelegerea autentică a Cuvântului să nu dispară cu totul de pe pământ, Domnul a binevoit acum să reveleze semnificația spirituală a Cuvântului, arătând astfel că din această perspectivă spirituală - şi implicit din perspectiva sa naturală, care derivă din cea spirituală - Cuvântul vorbeşte numai despre Domnul şi despre biserică, şi despre nimic altceva. El a binevoit de asemenea să reveleze numeroase alte aspecte legate de Cuvânt, pentru ca lumina aproape stinsă a semnificației sale să fie restabilită. Faptul că lumina adevărului se va stinge aproape complet la sfârşitul actualei biserici este prezis în numeroase pasaje din Apocalipsa, dar şi în următorul paragraf din Evanghelia după Matei:

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, şi toate popoarele pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă." (Matei 24:29, 30)

Soarele îl simbolizează în acest caz pe Domnul în aspectul Său de iubire. Luna îl simbolizează pe Domnul în aspectul Său de credință. Stelele îl simbolizează pe Domnul în aspectul Său de cunoaştere a binelui şi a adevărului. Fiul Omului îl simbolizează pe Domnul în aspectul Său de Cuvânt. Odată, pe când am citit Cuvântul de la primul capitol al Cărții lui Isaia şi până la ultimul capitol din Cartea lui Maleahi, inclusiv Psalmii lui David, mi s-a permis să percep cu claritate că fiecare verset comunică cu o anumită societate din ceruri, astfel încât în ansamblul său, Cuvântul comunică cu întregul cer.

Capitolul XIV

Fără Cuvânt, nimeni nu ar putea cunoaşte nimic în legătură cu Dumnezeu, cu cerul şi cu iadul, cu viața de după moarte, şi încă şi mai puțin în legătură cu Domnul

114. Acest lucru rezultă ca o concluzie firească din tot ce am afirmat până acum, şi anume:

Cuvântul este Adevărul Divin - paragrafele 1-4.

Cuvântul este un instrument de comunicare cu cerul şi cu îngerii - paragrafele 62-69;

Fiecare detaliu al Cuvântului reflectă fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit cea dintre bine şi adevăr - paragrafele 80-89.

Natura bisericii depinde de înțelegerea Cuvântului - paragrafele 76-79.

Cuvântul există inclusiv în ceruri; din el îşi extrag îngerii înțelepciunea - paragrafele 70-75.

Din acelaşi Cuvânt îşi extrag lumina spirituală toate națiunile şi neamurile pământului - paragrafele 104-113.

Din toate aceste afirmații putem trage concluzia că, fără Cuvânt, nimeni nu se poate bucura de trezirea spirituală, care se referă la cunoaşterea lui Dumnezeu, a cerului şi iadului, şi a vieții de după moarte. Mai presus de orice, nimeni nu se poate bucura de cunoaşterea

Domnului, de credința și iubirea față de El, și implicit de mântuire, căci Cuvântul este singura cale care poate duce la mântuire. Domnul Însuși le-a precizat discipolilor Săi.

„Fără Mine voi nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5)

Într-un alt loc, Ioan precizează: „Omul nu poate primi nimic, dacă nu i se dăruiește din cer.” (Ioan 3:27)

115. Există persoane care sunt ferm convinse că omul poate cunoaște anumite lucruri despre existența lui Dumnezeu, despre cer și iad, și despre celelalte aspecte descrise în Cuvânt, chiar și fără să apeleze la Cuvântul Divin. Prin această credință, ele slăbesc autoritatea și sfințenia Cuvântului, dacă nu verbal, cel puțin în inima lor. De aceea, ele nu pot fi contestate decât cu argumentele rațiunii naturale, căci ele nu cred în Cuvânt, ci numai în ele însele. Dacă veți cerceta natura omului folosindu-vă de lumina rațiunii, veți constata că aceasta este alcătuită din două facultăți ale vieții: înțelegerea și voința. Înțelegerea se supune voinței, dar voința nu se supune înțelegerii, căci înțelegerea nu face decât să arate calea.

Dacă veți cerceta încă și mai profund natura omului, veți descoperi că voința omului îi aparține în întregime acestuia (este egotică), fiind așadar în totalitate malefică, conducând la o înțelegere falsă. Dacă ați înțeles aceste lucruri, veți realiza că - în sine - omul nu dorește să înțeleagă nimic altceva decât ceea ce vine din voința lui egotică. El nu poate înțelege însă nimic dacă nu apelează la o altă sursă de cunoaștere. Omul care nu se raportează decât la voința lui egotică nu dorește să înțeleagă decât acele lucruri legate de el și de lumea în care trăiește. Orice alt tip de cunoaștere echivalează cu întunericul pentru el. Spre exemplu, dacă privește soarele, luna și stelele, și reflectează la originea lor, el nu poate trage altă concluzie decât că acestea s-au născut din ele însele. Gândirea lui nu o poate depăși pe cea a savanților acestei lumi, care, deși știu din Cuvânt că cel care a creat lumea este Dumnezeu, preferă să considere că natura este unicul creator. Vă puteți imagina ce ar fi crezut ei dacă nu ar fi cunoscut deloc Cuvântul! Ce putem spune însă despre Aristotel, Cicero, Seneca și ceilalți înțelepți din antichitate, care au scris despre Dumnezeu și despre nemurirea sufletului? Oare au obținut ei această cunoaștere din propria lor minte? Nici vorbă! Ei au obținut-o din tradiția altor popoare, care au aflat despre ea din Cuvântul antic (cel care a circulat pe pământ înaintea Cuvântului actual). În mod similar, cei care scriu despre religia naturală nu își obțin cunoașterea din propria lor minte. Ei doar confirmă prin deducțiile lor naturale ceea ce au învățat de la biserică (singura posesoare a Cuvântului). Este posibil ca cei care confirmă aceste adevăruri să nu îi creadă.

116. Mi s-a permis să văd oameni, născuți pe niște insule îndepărtate, extrem de raționali în chestiunile civile, dar care nu știau nimic despre Dumnezeu. Vă asigur că în lumea spirituală aceștia seamănă cu niște maimuțe și trăiesc aproape la fel ca ele. Fiind totuși oameni, și deci înzestrați cu capacitatea de a primi o viață spirituală, ei sunt instruiți de către îngeri, care îi aduc astfel la viață prin cunoașterea despre viața Domnului ca Om pe pământ. Natura egotică a omului este foarte evidentă în iad, unde trăiesc inclusiv mari prelați și savanți care nu doresc nici măcar să audă de Dumnezeu, fiind incapabili chiar și să îi rostească numele. Am avut ocazia să văd astfel de spirite și să discut cu ele. Am conversat chiar cu câteva spirite care se aprindeau de mânie numai dacă auzeau pe cineva vorbind despre Dumnezeu. Dacă acesta este caracterul unor oameni care au auzit de Dumnezeu (unii dintre ei chiar au predicat și au scris despre El), imaginați-vă cum ar arăta omul dacă nu ar auzi niciodată de divinitate! Există mulți astfel de oameni printre iezuiți. Caracterul lor se naște exclusiv din voința lor egotică, ce este malefică în sine. Așa cum spuneam ceva mai devreme, voința este cea care ghidează înțelegerea, privând-o astfel de adevărul pe care l-ar putea extrage din scriptură.

Dacă ar fi adevărat că oamenii pot înțelege cu propria lor minte că există Dumnezeu și o viață de după moarte, cum se face că ei nu și-au dat seama până acum că omul rămâne om inclusiv după moarte? De ce își imaginează ei că sufletul sau spiritul omului este ca un vânt

sau ca un eter, care nu vede, căci nu mai are ochi, şi nu aude, căci nu mai are urechi, care nu vorbeşte, căci nu mai are o gură, etc. - şi care nu va mai putea simţi ceva până când nu va fi reunit cu scheletul şi cu trupul său mort?

Imaginați-vă cum ar arăta doctrina adorației dacă omul s-ar baza numai pe lumina rațiunii sale. Aceasta nu şi-ar putea alege ca obiect al adorației decât propriul ego, aşa cum se şi petrece de veacuri, deşi Cuvântul afirmă cu claritate că singurul care trebuie adorat este Dumnezeu. Adorația omului nu trebuie să aibă nici un alt obiect, nici chiar soarele şi luna.

117. Religia a existat din cele mai vechi timpuri, iar oamenii din întreaga lume şi din toate epocile au ştiut câte ceva despre Dumnezeu şi despre viața de după moarte. Această cunoaştere nu a apărut însă în mintea lor egotică sau în inteligența lor, ci a avut ca sursă Cuvântul antic despre care am vorbit în paragrafele 101-103, iar mai târziu Cuvântul izraeliților. Din aceste două Scripturi s-au format toate religiile lumii, care s-au răspândit în India şi Extremul Orient, în Egipt, Etiopia şi Africa, în Asia, apoi Grecia şi Italia. Dat fiind însă că Scriptura nu poate fi scrisă decât prin intermediul unor corespondențe sau metafore, adică al unor descrieri pământeşti care corespundeau celor celeste, multe națiuni ale pământului şi-au transformat religiile în idolatrii, iar grecii şi-au transformat religia într-o mitologie. Atributele şi proprietățile divine au fost transformate în tot atâția zei, deasupra cărora a fost instaurată o zeitate supremă, numită Jupiter (de la Iehova). Aceste civilizații au păstrat totuşi anumite rămăşițe din religia primordială, cum ar fi o anumită concepție despre Paradis şi anumite cunoştințe parțiale despre Potop, despre focul sacru şi despre cele patru epoci prin care a trecut umanitatea, de la epoca de aur şi până la cea de fier, prin care Cuvântul desemnează cele patru stări ale bisericii, aşa cum sunt descrise ele în Daniel 2:31-35. Se ştie de asemenea că religia musulmană, care a distrus numeroase religii ale altor națiuni, s-a inspirat din Cuvântul celor două Testamente.

118. În sfârşit, aş dori să descriu pe scurt ce se petrece după moarte cu cei care cred numai în propria lor inteligență, şi aproape deloc (mulți chiar deloc) în Cuvânt. La început, aceştia devin ca nişte oameni beți, apoi ca nişte nebuni, iar în final se scufundă în idioțenie, căci sunt nevoiți să trăiască în întuneric. De aceea, feriți-vă de această nebunie, ca să nu ajungeți ca ei.

Cuprins

Capitolul I - Sfânta Scriptură, sau Cuvântul, este chiar Adevărul Divin.....**1**
Capitolul II - Cuvântul ascunde o semnificație spirituală, rămasă necunoscută omului.....**2**
Capitolul III - Sensul literal al Cuvântului reprezintă baza, conținutul şi suportul semnificației spirituale şi a celei celeste.....**15**
Capitolul IV - Din perspectiva semnificației literale a Cuvântului, Adevărul divin apare reprezentat în toată plenitudinea, sfințenia şi puterea sa.....**18**
Capitolul V - Doctrina bisericii derivă din semnificația literală a Cuvântului şi este confirmată de aceasta.....**24**
Capitolul VI - Semnificația literală a Cuvântului permite fuziunea omului cu Domnul şi asocierea lui cu îngerii Săi.....**30**
Capitolul VII - Cuvântul se regăseşte în toate cerurile şi este sursa înțelepciunii Divine.....**32**
Capitolul VIII - Biserica există datorită Cuvântului. Natura ei depinde de înțelegerea Cuvântului.....**33**
Capitolul IX - Cuvântul descrie până la ultimul detaliu al său fuziunea dintre Domnul şi biserică, şi implicit fuziunea dintre bine şi adevăr.....**35**
Capitolul X - Ereziile pol fi formulate pornind de la semnificația literală a Cuvântului, dar confirmarea lor este periculoasă.....**41**

Capitolul XI - Domnul a venii în lumea noastră pentru a împlini toate afirmațiile din scriptură (Cuvânt), pentru ca acestea să devină astfel un Adevăr Divin până la ultimele detalii.....**45**
Capitolul XII - Înaintea Cuvântului care există la oră actuală în lume a mai existat un Cuvânt, care s-a pierdut.....**46**
Capitolul XIII - Cuvântul le permite şi celor din afara bisericii, care nu îl dețin, accesul la lumină.....**48**
Capitolul XIV - Fără Cuvânt, nimeni nu ar putea cunoaşte nimic în legătură cu Dumnezeu, cu cerul şi cu iadul, cu viața de după moarte, şi încă şi mai puțin în legătură cu Domnul.....**50**